TRACY CHEVALIER

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

BĂIATUL CEL NOU

ROMAN

Proiectul Hogarth Shakespeare
apare în cadrul colecției **Raftul Denisei**
coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Traducerea acestui volum a beneficiat de sprijinul acordat de British Council România.

BRITISH COUNCIL

TRACY CHEVALIER

BĂIATUL CEL NOU

OTHELLO
DE WILLIAM SHAKESPEARE
REIMAGINAT

Traducere din engleză și note de
VALI FLORESCU

TRACY CHEVALIER
NEW BOY. OTHELLO RETOLD
Copyright © Tracy Chevalier, 2017
First published by Hogarth in 2017.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-397-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Cuprins

Băiatul cel nou
- I. Înainte de școală
- II. Pauza de dimineață
- III. La prânz
- IV. Pauza de după-amiază
- V. După școală

PARTEA I
ÎNAINTE DE ŞCOALĂ

Shake de îngheţată, cu cireaşă-n vârf,
Spune-mi cum îl cheamă pe iubitul tău!

Dee a fost prima care l-a remarcat. Acest lucru a făcut-o să se bucure şi să savureze momentul. Se simţea specială pentru că putea să îl ţină câteva clipe doar pentru sine, înainte ca lumea din jurul lor să aibă un şoc şi ea să nu-şi mai revină până la sfârşitul zilei.

Până să înceapă cursurile, curtea şcolii era plină de copii. Mulţi dintre ei sosiseră mai devreme, aşa că se apucaseră să joace jacks[1], kickball[2] şi şotron, pe care urmau să le abandoneze odată ce suna clopoţelul. Dee nu se număra printre primii-veniţi, căci mama ei o întorsese din drum, punând-o să se îmbrace cu ceva mai comod şi invocând faptul că Dee se pătase cu ou pe bluză, deşi ea nu vedea nici urmă de gălbenuş. Mânată de gândul că avea să întârzie, parcursese în fuga o mare parte din drumul spre şcoală, în timp ce codiţele împletite o biciuiau pe spate, până când valul de elevi care se îndreptau în aceeaşi direcţie a liniştit-o. Ajunsese la terenul de joacă exact cu un minut înainte să sune prima oară clopoţelul.

N-avusese timp să i se alăture celei mai bune prietene a ei, Mimi, care sărea coarda cu celelalte fete, aşa că se îndreptase spre intrarea în şcoală cu acces din curte, unde domnul Brabant stătea cu ceilalţi profesori, aşteptând ca elevii să se alinieze.

Profesorul ei, care avea o tunsoare scurtă şi uşor piezişă, ce-i făcea capul să arate pătrățos, se ținea foarte drept. Cineva îi spusese lui Dee că luptase în Vietnam. Dee nu era cea mai bună elevă din clasă – acest premiu era adjudecat de Patty cea fițoasă –, dar se bucura să-i facă pe plac domnului Brabant ori de câte ori putea, suficient ca el s-o remarce, însă nu într-atât încât să poată fi numită preferata profesorului.

Acum îşi luase locul în fruntea cozii şi privea în jur, cu ochii la fetele care încă mai săreau coarda. Şi atunci l-a observat, o prezență nemişcată lângă carusel. Patru băieți se dădeau în el – Ian, Rod şi doi băieți dintr-a patra. Se învârteau cu asemenea viteză, încât Dee era sigură că unul dintre profesori avea să-i oprească. Odată, un băiat fusese azvârlit din carusel şi-şi rupsese o mână. Elevii de a patra păreau speriați, însă nu puteau controla caruselul, fiindcă Ian lovea expert pământul cu piciorul ca să mărească viteza.

Băiatul care stătea lângă mecanismul ce se mişca frenetic nu era îmbrăcat precum ceilalți băieți, în jeanşi, tricou şi adidaşi. Purta pantaloni gri evazați, o cămaşă albă cu mânecă scurtă şi pantofi negri, similare cu una din uniformele impuse elevilor de la şcolile private. Însă pielea lui era cea care ieşea în evidență, iar culoarea ei îi amintea lui Dee de urşii pe care-i văzuse la grădina zoologică în urmă cu câteva luni, într-o excursie cu şcoala. Deşi li se spunea urşi negri, blana lor era de fapt brun închis, cu o nuanță roşiatică la vârf. În cea mai mare parte a timpului dormeau sau amuşinau lăturile pe care îngrijitorul le trântise în cuşca lor. Abia când Rod aruncase un băț spre animale ca s-o impresioneze pe Dee unul dintre urşi avusese o reacție, dezvelindu-şi dinții galbeni şi mormăind, ceea ce îi făcuse pe copii să țipe şi să râdă. Însă Dee nu li se alăturase; se încruntase la Rod şi-i întorsese spatele.

Băiatul cel nou nu se uita la carusel, ci examina atent clădirea în formă de L. Era o şcoală elementară tipică, de suburbie, construită cu opt ani în urmă, şi arăta ca două cutii de pantofi din cărămidă roşie, lipite fără pic de imaginație. Când Dee începuse

grădinița, locul încă mai avea miros de clădire nouă. Însă acum era ca o rochie pe care o purtase de multe ori, ruptă şi pătată, cu semne acolo unde i se dăduse drumul la tiv. Ştia pe dinafară fiecare sală de clasă, fiecare scară, fiecare balustradă, fiecare cabină de toaletă. Ştia de asemenea fiecare centimetru al terenului de joacă, la fel de bine cum ştia şi terenul celor mici, aflat în partea opusă a clădirii. Dee căzuse din leagăne, îşi sfâşiase dresurile pe tobogan, încremenise în vârful scărilor de cățărat, când i se făcuse prea frică să mai coboare. La un moment dat, decretase că jumătate din curtea şcolii era Oraşul Fetelor şi, drept urmare, împreună cu Mimi, cu Blanca şi cu Jennifer, îi gonise pe toți băieții care îndrăzniseră să traverseze linia de demarcație. Se ascunsese alături de celelalte fete în colțul din apropierea intrării în sala de sport, unde profesorii de serviciu n-aveau cum să-i vadă, aşa că puteau să încerce diverse rujuri, să citească benzi desenate şi să se joace de-a „Învârte sticla“. Îşi trăise viața pe terenul de joacă, râsese şi plânsese, se îndrăgostise, se împrietenise şi-şi făcuse duşmani. Asta era lumea ei, atât de familiară, încât i se părea o prelungire a propriei ființe. Peste o lună avea s-o părăsească pentru a începe clasa a şaptea.

În momentul acela însă cineva nou şi diferit intrase pe teritoriul ei, ceea ce o făcu să privească întregul spațiu cu alți ochi, să i se pară brusc sărăcăcios şi să se simtă, în chip neaşteptat, o străină. La fel ca el.

Băiatul o luase la pas acum. Nu ca un urs, cu un mers greoi, de matahală. Mai degrabă ca un lup sau – Dee a încercat să se gândească la animale cu blana închisă la culoare – ca o panteră; în orice caz o felină situată pe o scară superioară pisicilor de casă. Indiferent la ce se gândea – probabil la faptul că era băiatul nou-venit pe un teren de joacă plin de străini cu altă culoare a pielii decât a lui –, el se îndrepta spre intrarea în şcoală unde aşteptau profesorii, afişând acea încredere inconştientă a cuiva care îşi cunoaşte corpul. Dee a simțit cum i se strânge sufletul. A tras aer în piept.

— Măi, măi, a zis domnul Brabant. Mi se pare că aud surle şi trâmbițe.

Domnişoara Lode, cealaltă profesoară de clasa a şasea, aflată lângă el, a chicotit.

— De unde-a zis doamna Duke că e?

— Din Guineea, cred. Sau Nigeria? Oricum, din Africa de undeva.

— E-al tău, nu-i aşa? Mai bine la tine decât la mine.

Domnişoara Lode şi-a netezit fusta şi şi-a atins cerceii, poate ca să se asigure că sunt la locul lor. Era un tic nervos pe care-l avea des. Era mereu îngrijită, cu excepția părului blond, scurt şi tăiat drept, care îi stătea cam înfoiat. Astăzi purta o fustă verde limetă, o bluză galbenă şi cercei verzi cu clipsuri în formă de disc. Avea pantofi tot verzi, cu tocuri joase, pătrate. Lui Dee şi prietenelor ei le plăcea să comenteze cum e îmbrăcată domnişoara Lode. Era o profesoară tânără, dar hainele ei nu semănau deloc cu tricourile alb cu roz ale elevelor ei şi cu jeanşii foarte evazați, cu flori brodate la tiv.

Domnul Brabant a ridicat din umeri.

— Nu văd să existe vreo problemă.

— Nu, sigur că nu.

Domnişoara Lode a rămas cu ochii ei mari şi albaştri fixați asupra colegului său, de parcă nu voia să scape cumva vreo fărâmă de înțelepciune care ar fi putut-o ajuta să devină o profesoară mai bună.

— Crezi c-ar trebui, cum să zic… să le *spunem* elevilor ceva despre el? Despre… nu ştiu… faptul că e *altfel* ? Ca să-i încurajăm să-l facă să se simtă bine-venit?

Domnul Brabant a pufnit agasat.

— Diane, nu te mai sclifosi aşa! N-are nevoie de tratament special doar fiindcă e negr… nou-venit.

— Nu, dar… Nu. Sigur că nu.

Ochii domnişoarei Lode s-au umplut de lacrimi. Mimi îi spusese lui Dee că, o dată sau de două ori, profesoara ei plânsese efectiv în clasă. Elevii o porecliseră Lody Plângăcioasa.

Privirea domnului Brabant s-a oprit asupra lui Dee, care aştepta în faţa lui, şi profesorul şi-a dres glasul.

— Dee, du-te şi cheamă-le pe celelalte fete! Şi a arătat spre grupul care sărea coarda. Spune-le că le iau corzile dacă mai intră după ce sună clopoţelul prima oară.

Era unul dintre puţinii profesori bărbaţi din şcoală, iar lucrul acesta, deşi n-ar fi trebuit să conteze, îl făcea să pară în ochii lui Dee genul de profesor căruia îţi doreai mereu să-i dai ascultare şi pe care voiai să-l impresionezi dacă puteai – sentiment manifestat şi faţă de tatăl ei, atunci când acesta venea de la slujbă şi ea încerca să-l impresioneze plăcut.

S-a grăbit către fetele care săreau coarda; acestea foloseau două corzi groase, ce scoteau un plesnet satisfăcător pe ciment, şi scandau vesele când se întorceau în direcţia opusă. A şovăit o clipă, fiindcă venise rândul Blancăi. Era de departe cea mai bună săritoare la coardă din şcoală şi sărea cu atâta agilitate în timp ce se apropiau corzile de ea, încât o putea ţine aşa minute în şir, fără să se împiedice. Celelalte fete preferau să scandeze cuvinte care s-o oblige pe Blanca să cheme pe altcineva înăuntrul corzilor sau să sară în afara lor. Blanca, evident, prefera să rămână între corzi, aşa că în dimineaţa asta reuşise să le facă să scandeze:

Shake de îngheţată, cu cireaşă-n vârf,
Spune-mi cum îl cheamă pe iubitul tău!
Cu A, B, C, D…

Dacă cea care sărea nu era prinsă între corzi la nici una dintre litere, fetele continuau să numere până la douăzeci, apoi treceau la culorile preferate. Blanca ajunsese la culori acum, iar buclele ei lungi şi negre îi săltau şi picioarele i se mişcau agile, deşi purta sandale cu platformă. Dee n-ar fi putut niciodată să sară încălţată aşa; prefera tenişii ei albi Converse, pe care îi păstra cât putea de curaţi.

S-a dus la Mimi, care tocmai întorcea corzile.

— E *a doua oară* când zicem culorile, a murmurat prietena

ei. Mare figurantă mai e!

— Domnul B a zis că vă ia corzile dacă nu vă opriți acum, a înştiințat-o Dee.

— Bine.

Mimi şi-a lăsat mâinile să cadă şi corzile au devenit flasce, în timp ce persoana din capătul opus a continuat să le țină câteva clipe. Picioarele Blancăi au rămas prinse între corzi.

— De ce te-ai oprit? a întrebat supărată. Puteam să mă împiedic! Şi, în plus, trebuia să mă întorc la alfabet, ca să mă pot opri la C!

Dee şi Mimi şi-au dat ochii peste cap, începând să strângă corzile. Blanca era înnebunită după Casper, cel mai simpatizat băiat din clasa a şasea. La drept vorbind, şi el părea înnebunit după ea, deşi se certau şi se împăcau întruna.

Şi lui Dee îi plăcuse întotdeauna de Casper. Ba mai mult, împărtăşeau sentimentul că lor le e mai uşor decât celorlalți, că nu trebuie să se chinuie atât de tare ca alții să-şi păstreze prietenii sau să fie respectați. Cu un an în urmă, se întrebase pentru scurt timp dacă n-ar fi trebuit să se îndrăgostească de el sau să meargă şi mai departe şi să fie cu el. Casper avea un chip plăcut, luminos, şi nişte ochi albaştri strălucitori care te linişteau. Dar, deşi ar fi fost un lucru cât se poate de firesc, ea nu se gândea la el în acest fel. Îl considera mai degrabă un fel de frate; îi preocupau aceleaşi activități, pe care le aşteptau cu o nerăbdare mai mare decât aceea de a se întâlni unul cu celălalt. Părea logic pentru Dee ca el să fie cu cineva mai zăpăcit şi mai energic, cum era Blanca.

— O, Doamne, cine mai e şi *ăla?* a strigat Blanca. Deşi în clasă nu prea vorbea, pe terenul de joacă turuia în gura mare şi fără nici o jenă.

Dee a ştiut, fără să se uite, că Blanca se referea la băiatul cel nou.

— E din Nigeria, i-a zis pe un ton firesc, încolăcind de mai multe ori coarda între cot şi palmă.

— De unde ştii? a întrebat Mimi.

— Aşa au zis profesorii.

— Un băiat negru la noi în şcoală… nu-mi vine să cred!

— Şşşt…

Dee a încercat s-o facă pe Blanca să tacă, ruşinată la gândul că băiatul le-ar putea auzi. Ea, Mimi şi Blanca au pornit către rândurile de elevi, cu corzile la subraţ. Acestea erau păstrate în biroul domnului Brabant, iar Dee era cea care răspundea de ele. Ştia că lucrul ăsta o făcea pe Blanca invidioasă, aşa cum o făcea şi prietenia ei cu Mimi.

— De ce-ți place atât de mult de ea, când vezi cât e de ciudată? îi zisese odată Blanca.

— Mimi nu e ciudată, îşi apărase Dee prietena. E… sensibilă. Simte diverse lucruri.

Blanca ridicase din umeri şi începuse să cânte *Crocodile Rock*, sugerând clar faptul că discuţia se încheiase. Era greu de navigat pe apele unei relaţii în trei: o persoană se simțea întotdeauna lăsată pe dinafară.

Probabil că un profesor îi spusese băiatului nou-venit unde să se ducă, fiindcă acesta stătea acum la coada rândului format în fața domnului Brabant. Blanca s-a oprit teatral, răsucindu-se pe călcâie.

— Acum ce facem? a strigat.

Dee a şovăit, apoi a făcut un pas în față şi s-a aşezat în spatele lui. Blanca i s-a alăturat şi a şoptit în aşa fel încât să se facă auzită:

— Îți vine să crezi? E în clasa noastră! Atinge-l, dacă ai curaj.

— Taci! i-a şoptit Dee, sperând că el n-a auzit.

I-a studiat atentă spatele. Băiatul cel nou avea cea mai frumoasă formă de cap posibilă, neted, şi uniform, şi perfect sculptat, ca un urcior creat de roata unui olar. Lui Dee îi venea să întindă mâna şi să-l cuprindă în palmă. Era tuns scurt, ca o pădure ai cărei pâlcuri dese de copaci erau răsfiraţi pe toţi versanţii unui munte – complet diferit de claia afro atât de populară în acel moment. Nu că ar fi existat vreun afro în jur. La

şcoala lui Dee nu erau elevi negri şi nici în cartier nu locuiau negri, deşi în 1974, în Washington, DC, existase o populație de culoare suficient de consistentă pentru ca localitatea să fie poreclită „Oraşul de ciocolată“. Uneori, când se ducea în centru cu familia ei, vedea bărbați şi femei de culoare cu frizuri afro imense; îi vedea şi la televizor, când se uita la *Soul Train* acasă la Mimi şi dansa pe muzica celor de la Earth, Wind and Fire sau Jackson Five. Nu se uita niciodată la emisiune când era la ea acasă, pentru că mama ei nu-i dădea voie să se uite la negri care cântă sau dansează la televizor. Dee era îndrăgostită de Jermaine Jackson, deşi, mai mult decât părul lui afro, îi plăcea zâmbetul lui mucalit, cu toți dinții. Toate prietenele ei îl preferau pe micul Michael, opțiune prea la prima mână, după părerea ei. Era ca şi cum ai fi ales să te îndrăgosteşti de cel mai drăguț băiat din şcoală, şi poate că de-asta nu se uita niciodată în felul ăsta la Casper – aşa cum făcea Blanca. Blanca făcea mereu alegeri previzibile.

— Dee, astăzi te rog să te ocupi de noul vostru coleg. Domnul Brabant i-a făcut semn cu mâna din capătul şirului de elevi. Arată-i unde-i cantina, arată-i sala de muzică, toaleta… Explică-i când nu înțelege ceva la ore. Bine?

Blanca a pufnit zgomotos şi i-a dat un cot lui Dee, care s-a făcut stacojie şi a încuviințat. Oare de ce o alesese domnul Brabant pe ea? O pedepsea pentru ceva? Dee nu-i dăduse niciodată motive; mama ei o educase aşa.

În jurul său, colegele chicoteau şi şuşoteau.

— De unde-o fi venit *şi ăsta*?

— Din junglă.

— Ha-ha-ha… Au, asta a durut!

— Nu te mai prosti aşa, că n-ai doi ani!

— Biata Dee, să fie nevoită să aibă grijă de el!

— De ce-o fi ales-o domnul B pe ea? De obicei, de un băiat are grijă alt băiat.

— Poate că nici unul dintre băieți n-a vrut. Eu n-aş fi vrut.

— Nici eu!

— Da, dar ea e febleţea domnului B, care ştie că n-o să zică nu.

— Deştept.

— Ia stai aşa… Asta înseamnă că băiatul ăla o să stea cu noi în bancă?

— Ha-ha! Bietul Duncan s-a pricopsit cu băiatul cel nou! Şi Patty la fel.

— O să mă mut!

— N-o să te lase domnul B.

— Ba *mă mut*.

— Visezi, băiete.

Băiatul cel nou a aruncat o privire în spate. În ochii lui nu se citea prudenţă sau nelinişte, aşa cum s-ar fi aşteptat Dee, ci înţelegere şi prietenie. Ochii lui negri, două monede strălucitoare, o fixau plini de curiozitate. Ridicând din sprâncene, a căscat ochii şi mai mari, iar Dee a simţit un fior pe şira spinării, aşa cum simţise mai demult când atinsese un gard electric, în urma unei provocări.

Ea nu i-a vorbit, ci s-a mulţumit doar să dea din cap. A dat şi el din cap, după care s-a întors din nou cu spatele la ea. Au rămas în rând, tăcuţi, stânjeniţi. Dee s-a uitat în jur să vadă dacă ceilalţi încă se mai uitau la ei. Şi-a fixat privirea asupra unei case aflate peste drum de şcoală – întâmplător, era chiar casa lui Casper –, sperând să-i facă să creadă că ea avea lucruri mult mai importante la care să se gândească, legate de lumea largă, şi nicidecum de băiatul din faţa ei, a cărui apariţie era electrizantă.

Atunci a remarcat-o Dee pe negresa care stătea de cealaltă parte a gardului de sârmă ce înconjura curtea şcolii, cu degetele de la o mână răsfirate printre zale. Deşi scundă, părea mai înaltă datorită unei eşarfe cu imprimeu roşu cu galben, răsucită ca un turban impozant în jurul capului. Purta o rochie lungă făcută din acelaşi material. Peste ea avea un pardesiu gri, deşi, fiind început de mai, era deja cald. Îi privea.

— Mama crede că nu ştiu cum să fiu elevul cel nou.

Dee s-a întors, uimită că vorbea cu ea. În locul lui, ea n-ar fi

rostit nici un cuvânt.

— Ai mai fost elevul cel nou?

— Da. De trei ori în şase ani. Asta e a patra mea şcoală.

Dee locuise mereu în aceeaşi casă, se dusese la aceeaşi şcoală şi avusese aceiaşi prieteni, iar această familiaritate confortabilă o însoţea în tot ce făcea. Nu-şi putea imagina cum s-ar simţi să fie colega cea nouă şi să nu cunoască pe nimeni din clasă, deşi peste câteva luni, când avea să meargă într-a şaptea, trei sferturi dintre colegi vor fi nişte străini pentru ea. E drept că, din multe puncte de vedere, Dee se plictisise de şcoala ei şi era gata să se mute într-o şcoală nouă, dar gândul că va fi înconjurată de necunoscuţi îi strângea uneori stomacul.

Lângă ei, în şirul format din elevii celeilalte clase de a şasea, Mimi urmărea schimbul de replici cu ochii cât cepele. Dee şi Mimi fuseseră aproape întotdeauna în aceeaşi clasă şi Dee suferea foarte tare că, în acest ultim an de şcoală elementară, aveau profesori diferiţi, aşa că nu mai putea fi cu cea mai bună prietenă a ei toată ziua şi trebuia să se mulţumească să se vadă doar în pauze. Asta însemna şi că Blanca, aflată în clasă cu Dee, putea încerca să se apropie – aşa cum făcea şi acum, efectiv sprijinită de Dee, cu mâna pe umărul ei, holbându-se la băiatul cel nou. Blanca era genul care prefera contactul fizic şi sărea mereu să-i îmbrăţişeze pe ceilalţi, se juca în voie cu părul prietenelor ei, se freca de băieţii care îi plăceau.

Scuturându-se de sub mâna ei, Dee s-a concentrat asupra băiatului.

— Eşti din Nigeria? l-a întrebat, nerăbdătoare să se dea mare cu ce ştia despre el. „Oi fi tu de altă culoare“, s-a gândit, „dar te-am citit“.

Băiatul a clătinat din cap.

— Sunt din Ghana.

— A!

Dee habar n-avea unde o fi Ghana, în afara faptului că trebuia să fie în Africa. El continua să afişeze un aer prietenos, dar expresia de pe chipul lui încremenise şi devenea tot mai puţin

sinceră. Dee era hotărâtă să demonstreze că ştie câte ceva despre cultura africană. A arătat din cap spre femeia de lângă gard.

— Mama ta poartă o dashiki?

Ştia cuvântul fiindcă, de Crăciun, mătuşa ei hippie îi dăruise nişte pantaloni cu imprimeu stil dashiki. Ca să-i facă plăcere, Dee îi purtase la masa de Crăciun şi trebuise să suporte privirea încruntată a mamei sale şi tachinările fratelui mai mare, care îi spunea că poartă o faţă de masă, când au deja una pe masă. Din ziua aceea, vârâse pantalonii în fundul dulapului şi nu-i mai atinsese.

— Dashiki sunt cămăşile pe care le poartă bărbaţii africani, a zis băiatul. Putea să i-o spună cu dispreţ sau să o ia peste picior, însă el a folosit un ton cât se poate de sec. Sau negrii americani, când vor să demonstreze ceva.

Dee a încuviinţat, deşi s-a întrebat ce era de demonstrat.

— Cred că Jackson Five le-au purtat în emisiunea *Soul Train*.

Băiatul a zâmbit.

— Mă gândeam la Malcolm X[3]… A purtat şi el o dată dashiki.

Acum părea să fie uşor ironic. Dee şi-a dat seama că nu o deranjează, dacă în felul ăsta îi dispărea expresia rigidă şi glacială.

— Mama mea poartă o rochie făcută din pânză kente, a continuat el. E o ţesătură din ţara mea.

— Şi de ce poartă pardesiu?

— Dacă nu suntem în Ghana, îi e frig, chiar dacă afară e cald.

— Şi *ţie* ţi-e frig?

— Nu, mie nu mi-e frig.

Băiatul i-a răspuns cu propoziţii întregi, corect formulate gramatical, aşa cum făceau Dee şi colegii ei la ora de franceză, o dată pe săptămână. N-avea accent american, deşi vocabularul lui conţinea şi nişte expresii tipic americane. Se simţea şi o urmă de engleză britanică. Mamei lui Dee îi plăcea să se uite la televizor la *Stăpâni şi servitori*[4]; el vorbea cam ca personajele de acolo, însă nu chiar atât de tăios şi de aristocratic, iar cuvintele lui

aveau o cadență cântată, cu rădăcini africane. Propozițiile lui întregi şi fără prescurtări, ritmul vioi din discursul său, exagerarea evidentă a vocalelor, toate astea o făceau pe Dee să zâmbească în sinea ei, însă nu voia să fie nepoliticoasă.

— Vine să te ia după şcoală? l-a întrebat. Mama ei nu venea niciodată la şcoală, decât la şedințele cu părinții. Nu-i plăcea să iasă din casă.

Băiatul i-a zâmbit iar.

— Am pus-o să-mi promită că nu vine. Ştiu să mă întorc acasă.

Dee i-a zâmbit, la rândul ei.

— Probabil e mai bine aşa. Doar copiii din clasele mici sunt aduşi şi luați de la şcoală de părinți.

Clopoțelul a sunat pentru a doua oară. Profesorii de clasa a patra s-au întors pe călcâie şi au condus şirurile de copii în şcoală, prin intrarea dinspre curte. Întâi intrau cei de-a cincea, apoi cei de-a şasea.

— Vrei să-ți duc eu corzile? a întrebat băiatul.

— A, nu, mersi, nu sunt grele.

Însă erau destul de grele. Nici un băiat nu se mai oferise vreodată să i le ducă.

— Te rog.

Băiatul a întins brațele şi ea i le-a dat.

— Cum te cheamă? l-a întrebat când rândul lor a început să se mişte.

— Osei.

— O…

Numele era neobişnuit, iar Dee n-a reuşit să găsească în el nimic de care să se agațe. Era ca şi cum ar fi încercat să se cațere pe un bolovan neted.

El a zâmbit când a văzut-o bulversată, în mod limpede obişnuit cu asta.

— E mai simplu să-mi spui „O“, a zis, aducându-şi numele în arena familiară a literelor. Nu mă deranjează. Până şi sora mea îmi spune câteodată O.

— Nu, pot să-l spun. O-se-i. E pe limba ta?

— Da. Înseamnă „nobil“. Care e numele tău, te rog?

— Dee. De la Daniela, dar toată lumea îmi spune Dee.

— Dee? Ca litera D[5]?

Ea a încuviințat. S-au uitat unul la altul, şi această simplă alăturare de litere care le ţineau loc de nume i-a făcut să izbucnească în râs. O. avea dinţi frumoşi şi drepţi, iar licărul de lumină de pe chipul lui întunecat a aprins în sufletul ei o scânteie.

*

Ian a zărit imediat băiatul, deşi era ocupat să învârtă prea rapid caruselul şi să-i facă pe elevii de a patra să ţipe. Ian observa imediat orice persoană nouă care păşea pe teritoriul lui. Pentru că terenul de joacă era al lui. Fusese al lui tot anul, de când începuse clasa a şasea, şi nu mai erau alţi băieţi mai mari care să şi-l revendice. Îi luase luni de zile să-şi savureze dominaţia. Orice nou băiat era o provocare. Şi *acest* nou băiat, ei bine…

Ian nu era nici cel mai înalt, nici cel mai iute din anul lui. Nu şuta mingea cel mai departe, nici nu sărea cel mai sus când dădea la coş şi nici nu făcea cele mai multe tracţiuni la paralele. La ore nu vorbea mult, creaţiile lui artistice nu primiseră niciodată steluţe aurii şi nici nu câştigase diplome la sfârşit de an pentru talentul lui la matematică, la caligrafie sau la educaţie civică. În mod limpede, spiritul lui civic lăsa de dorit. Nu era cel mai iubit de fete; Casper se bucura de această onoare.

În schimb, Ian era cel mai perfid. Cel mai calculat. Cel care avea cele mai prompte reacţii într-o situaţie nouă, întorcând-o în avantajul lui. Când se cocea o bătaie, Ian paria pe rezultate şi se asigura că participanţii nu dau bir cu fugiţii. Era bun la ghicit cine o să câştige. Uneori paria pe cât va dura bătaia şi ce profesor îi va pune capăt. Era deseori plătit în dulciuri, pe care apoi le vindea; nu se dădea în vânt după ele. Uneori, le cerea celorlalţi banii de prânz, dar alteori îi proteja pe elevii mai mici

să nu fie furați, beneficiind de un procent. Îi plăcea să complice lucrurile, ca să-i deruteze pe puşti. De curând, îi convinsese pe ai lui să-i deschidă un cont bancar. Aceştia nu l-au întrebat de unde a strâns atâția bani. Şi frații lui fuseseră la fel la vârsta lui.

Când clasa lui alerga în jurul şcolii la ora de sport, Ian se oferea să se întoarcă şi să-i aducă pe copiii mai leniți. Asta îi dădea ocazia de a afla ultimele noutăți din acea zi – cine aduce poşta, cine îşi spală maşina, cine îşi lasă uşa deschisă în timp ce îngrijeşte trandafirii. Ian căuta în permanență lucruri care să-i poată fi mai apoi de folos.

Însă o mai şi zbârcea uneori.

De pildă, cu câteva zile în urmă, se iscase o furtună din senin. Ian ridicase mâna în timp ce domnişoara Lode încerca să explice ce e acela un triunghi isoscel. Era plină de cretă pe taiorul şi pantalonii portocalii şi avea o expresie perplexă, de parcă nici ea nu pricepea nimic din geometrie. Se oprise, mirată, pentru că Ian ridica foarte rar mâna.

— Da, Ian?

— Domnişoară Lode, începe să plouă şi steagul e încă arborat. Pot să mă duc să-l dau jos?

Domnişoara Lode s-a uitat pe geam la norii negri ce continuau să se adune şi la steagul american care fluturase toată ziua în fața şcolii.

— Fetele din clasa domnului Brabant răspund de el. Ştii asta.

— Dar ele nu sunt suficient de rapide. Şi domnul Brabant nu e aici azi, să le amintească. Dacă fug acum, nu m-apucă ploaia.

Domnişoara Lode a şovăit, apoi i-a arătat din cap spre uşă.

— Bine atunci, du-te repede. Şi ia pe cineva cu tine, să-l strângă.

Erau multe reguli legate de steagul american: nu trebuia să fluture niciodată noaptea sau în ploaie, nu trebuia niciodată să atingă pământul şi trebuia să fie tratat cu maxim respect. Ian le privise cu invidie de la fereastră pe Dee şi pe Blanca apropiindu-se de steag la începutul şi sfârşitul fiecărei zile, făcând paradă de privilegiul lor. De obicei aveau mare grijă, dar le văzuse uneori

împăturind steagul de mântuială, cu un colț atingând pământul. Le auzise cântând – uneori melodii patriotice, dar deseori cântece de la radio. Le plăcea să nu se grăbească, vorbeau, se lălăiau şi râdeau.

Spre mirarea tuturor – a domnişoarei Lode, a lui Rod, a majorității băieților şi a tuturor fetelor, care chicoteau în pumni, a ales-o pe Mimi să meargă cu el. Mimi însăşi părea nu doar mirată, ci şi emoționată şi înspăimântată. Până în clasa a cincea, băieții şi fetele se jucaseră uneori împreună şi se declaraseră prieteni. Însă în ultimii doi ani de şcoală se despărțiseră şi stăteau fiecare cu genul său – în afară de cele câteva momente petrecute pe furiş împreună, acolo unde nu-i puteau vedea profesorii, în spatele sălii de sport sau în colț, printre copacii ce asigurau o brumă de umbră într-o zi cu soare. Săptămâna trecută, în spatele sălii de sport, Ian o înconjurase pe Mimi cu brațul, lăsându-şi mâna să se legene deasupra sânilor ei obraznici, abia înmuguriți, dar nu apucase să facă mai mult de atât pentru că Rod se oferise să-şi dea jos jeanşii şi chiloții şi să le arate fetelor cu ce se laudă. Mimi țipase împreună cu celelalte fete şi se desprinsese de sub brațul lui Ian – fără prea mare entuziasm, i se păruse lui.

În timp ce ea îl urma afară, spre catarg, începuse să plouă cu picături mari, dar ploaia adevărată încă nu începuse. Ian a avut grijă să nu-i acorde cine ştie ce atenție, concentrându-se în schimb să desfacă frânghia din consola prinsă în şuruburi pe stâlp, la nivelul taliei. Apoi a coborât steagul.

— Prinde capătul! i-a poruncit.

Mimi l-a ascultat, apucând cele două colțuri în timp ce se lăsau în jos. Ian a desfăcut celelalte două colțuri din frânghie, după care au ținut amândoi steagul întins între ei, ca pe un cearşaf. Ian a privit-o o clipă mai mult decât era nevoie, iar ea a rămas nemişcată, cu ochii căscați. Erau albaştri ca de cristal, cu punctişoare întunecate, care-i făceau să strălucească într-un mod care-l deconcerta. Mimi avea ten clasic de roşcată, cu pistrui – irlandez, probabil – şi o gură mare, cu buze ce nu acopereau

aparatul dentar ce-i licărea. Având trăsături neregulate – ochii prea îndepărtați, gura prea mare, fruntea prea lată –, nu putea fi considerată o frumusețe. Şi totuşi, Mimi avea ceva foarte atrăgător. Era al şaptelea lor an împreună la aceeaşi şcoală. Ian îi pusese odată piedică în clasa a treia, dar în rest nu-i acordase prea mare atenție până de curând. O alesese pe Mimi ca punct de interes pentru că şi ea era ca el – la un pas distanță de toți ceilalți de pe terenul de joacă. Deşi avea o soră mai mică şi una mai mare, care păreau amândouă normale, şi pe Dee cea simpatizată de toți drept prietenă, Mimi părea adeseori singură în lumea ei, chiar şi atunci când sărea coarda sau şotronul. Se spunea despre ea că e uşor bizară, că leşină la momentul nepotrivit, că nu spune multe, dar e foarte atentă la tot. Poate că asta îl atrăgea: nu voia ca ea să vorbească prea mult.

Ian şi-a fluturat mâna dreaptă pentru a-i face semn să plieze capătul mai lung a treia oară; apoi au împăturit cealaltă parte deasupra, astfel încât steagul era acum a treia parte din cât măsura întins. Ian a privit-o iar pe Mimi, prea intens, şi ea s-a îmbujorat.

— Împătureşte! a zis el. Ştii cum?

Mimi a încuviințat şi şi-a împăturit capătul pe diagonală, formând un triunghi, apoi l-a împăturit încă o dată şi încă o dată, cu fiecare nouă pliere apropiindu-se tot mai tare de el. Ian a ținut capătul lipit de pieptul lui, astfel încât ea a trebuit să vină foarte aproape de el. Când se afla la vreo treizeci de centimetri de el, gata să plieze pânza pentru ultima oară, Ian a apucat steagul, făcând-o să cadă în brațele lui, cu triunghiul turtit între ei, şi s-a năpustit asupra gurii ei.

Dinții li s-au ciocnit, iar Mimi a tresărit, dar nu se putea retrage, pentru că ar fi căzut steagul. Aparatul ei dentar l-a zgâriat, însă Ian s-a redresat şi, lipindu-şi buzele cu putere de ale ei, a început să i le sugă. O clipă mai târziu, Mimi i-a răspuns şi ea, sugându-i buzele, astfel încât s-a creat un vacuum şi multă salivă, deşi ea şi-a ținut gura prea încleştată ca el să-şi vâre limba. „A mai făcut asta“, s-a gândit Ian, deloc bucuros. S-a tras

înapoi, deşi îi plăcuse şi începuse să simtă ceva, lucru pe care bănuia că l-a remarcat şi ea. Luând steagul din mâinile ei, l-a împăturit pentru ultima oară şi a băgat pânza rămasă între două pliuri ca să nu se desfacă, aşa cum făceau copiii triunghiuri de hârtie cu care să joace fotbal de masă.

— N-ar trebui să faci asta cu alții, a zis el.

Mimi avea un aer un pic năuc, chiar speriat.

— N-am mai făcut-o.

— Nu prea ştii să minți. Te-ai pupat şi cu alți băieți – cu Philip, Charlie, Duncan, chiar şi cu Casper.

Ian spunea nume la plesneală, şi pe cel puțin unul îl nimerise, dar nu ştia care anume. Mimi a lăsat capul în jos; începea să plouă mai tare, iar picăturile îi udau fața, făcând să pară că a plâns.

— Dacă o să fii cu mine, ai face bine ca nici măcar să nu te uiți la băieții ăia. Vrei să fii cu mine?

Mimi a încuviințat.

— Atunci deschide gura când ne pupăm, ca să-mi pot băga limba.

— O să vină fetele din clasa domnului Brabant şi-o să ne vadă.

— Î-î. Le-am urmărit. Le ia un secol s-ajungă aici. Steagul se udă mereu şi Dee trebuie să-l ia acasă să-l bage la uscător. Haide!

Şi-a lipit iar gura de a ei. Când ea a deschis gura, Ian i-a băgat limba adânc în timp ce o țintuia pe Mimi de catarg, ca să-i poată pipăi cu ea dinții, obrajii, limba, şi a început să şi-o mişte frenetic în gura ei. Şi-a împins şoldurile într-ale ei, ca să se asigure că de data asta ea chiar îl simte.

Când s-au desprins unul de altul, respirau amândoi precipitat. Faptul că o sărutase l-a făcut să se simtă amețit şi, pentru prima oară în viață, liber. Frânghia se legăna în ploaie. Ian a apucat-o, s-a uitat în jur, apoi i-a dat steagul făcut triunghi lui Mimi.

— Dă-te înapoi. O să-ți arăt ceva.

Înfăşurându-şi capătul frânghiei în jurul mâinii, a început să

alerge înclinat, cât mai departe de catarg, astfel încât frânghia să fie perfect întinsă. Apoi a sărit şi s-a învârtit în jurul stâlpului, apropiindu-se şi depărtându-se de el. A alergat iar în jurul catargului şi a sărit din nou, învârtindu-se iar şi iar în jurul catargului. A uitat de ploaie, a uitat de Mimi şi de şcoală; nu mai simțea decât senzația de zbor.

Când a rămas fără suflu şi a revenit pe pământ, Mimi îl privea, cu steagul strâns lipit de piept. Ian se simțea atât de bine, că s-a hotărât să fie generos.

— Vrei să te dai şi tu? Haide, e distractiv.

A luat steagul înapoi şi i-a întins frânghia.

— Alergi repede şi pe urmă sari.

Ea a ezitat.

— Poate mă vede doamna Duke. Sau ceilalți profesori. O să ne prindă.

Ian a pufnit ironic.

— Nu se uită nimeni. Sunt prea ocupați să învețe despre triunghiuri. Nu vrei?

Mimi a părut că a luat deja o decizie şi a început brusc să alerge ca şi când şi-ar fi luat zborul, aplecându-se cât mai departe de stâlp ca să se poată apoi învârti în jurul lui, iar când picioarele ei au părăsit pământul, a început să râdă. Ian n-o mai văzuse niciodată atât de fericită. I-a zâmbit pentru o fracțiune de secundă, lucru rar. Când ea s-a oprit, a sărutat-o iar, de data asta mai tandru. S-au desprins unul de altul chiar în clipa în care la intrarea şcolii şi-au făcut apariția Dee şi Patty, ca să dea jos steagul. Dee le-a aruncat o privire uimită, evident mirată să-i vadă împreună, deşi Ian nu era sigur dacă i-a văzut şi sărutându-se. Nu conta.

— Vă mişcați prea încet, fetelor, a declarat el, trecând pe lângă ele cu pas săltat şi steagul împăturit la subraț.

Mimi l-a urmat, roşie la față.

Din păcate, nici Ian nu se mişcase prea repede, pentru că steagul era ud, deşi tocmai de aceea ieşise, pentru a preveni acest lucru. Domnişoara Lode a strâns între degete triunghiul de pânză

lăsat de el pe catedră şi s-a încruntat.

— Acela e un triunghi isoscel, domnişoară Lode? a întrebat el, sperând să-i distragă atenția.

— A! Profesoara lui a mijit ochii spre steag. Nu ştiu. Dar ăsta… Jennifer, du-l la clasa domnului Brabant.

— Pot să am eu grijă de el, a sărit grăbit Ian. Pot să-l pun înapoi după ce se opreşte ploaia şi să-l dau jos la sfârşitul zilei.

— Aş prefera ca răspunderea să aparțină în continuare clasei domnului Brabant. Acum, du-te şi aşază-te, Ian. Ne-am întrerupt destul pe ziua de azi.

Lui Ian i-a venit să-şi dea pumni că a pierdut timpul legănându-se pe frânghie. Acea senzație îl costase şansa de a mai obține vreun alt privilegiu, dar bănuia că domnişoara Lode ar fi lăsat întotdeauna răspunderea în seama domnului Brabant.

Când clopoțelul a sunat prima oară în curtea şcolii, Ian a apucat mânerele caruselului pentru a-l încetini. Unul dintre băieții care se dădeau în el părea că nu se simte bine. Ian a zâmbit superior şi a apucat un mâner, ca să mărească iar viteza.

— Zece cenți ca să-l opresc, a strigat către băiat, care a încuviințat din cap cu un aer demn de milă. Ian a pus frână cu piciorul, făcând caruselul să se oprească brusc. Ceilalți băieți au alergat către rândurile de elevi ce se formau la intrare, uşurați că în acel moment nu erau în vizorul lui Ian. Nefericitul uitat în urmă a rămas încremenit, cu umerii aduşi în față şi capul plecat.

— Îmi dai banii acum, a zis Ian.

Băiatul a ridicat din umeri, cu privirea în pământ.

— N-am nici un ban.

— Trebuia să te gândeşti la asta când te dădeai în carusel. Ian s-a apropiat de el. Urcă-te înapoi. O să te învârt până o să ți se facă rău.

— Îți… îți dau banii mâine. Promit.

— Nu e bine mâine. Acum e momentul. Ce mai ai la tine? Ai dulciuri?

Băiatul a clătinat din cap.

— Cartonaşe de baseball?

Alt clătinat din cap.

— Zi ce ai?

Altă ridicare din umeri.

Ian şi-a trecut rapid în revistă cunoştinţele absorbite urmărind şi observând tot ce se petrecea în jurul lui.

— Dă-mi maşinuţa aia Hot Wheels pe care o ai, Camaro-ul ăla roşu.

A lovit la fix, pentru că băiatul a început să se scotocească prin buzunare.

— Am cinci cenţi. Ţi-i dau pe ăştia acum şi restul mâine… sau după prânz. Pot să mă duc acasă la ora prânzului şi să mai aduc încă cinci cenţi.

Însă Ian înşfăcase deja ghiozdanul de pânză pe care băiatul îl azvârlise lângă gard cu câteva minute nevinovate înainte, atunci când să te dai cu caruselul părea unul dintre lucrurile amuzante pe care le puteai face înainte de ore. A scos o maşinuţă roşie sport joasă, cu roţi groase, ce-i încăpea la fix în palmă. Încă strălucea; în mod clar era o achiziţie recentă. În timp ce-a băgat maşina în buzunar, l-a auzit pe băiat murmurând:

— Dobitocule!

A scos maşinuţa din buzunar şi a lăsat-o să cadă, apoi a călcat-o în picioare. Roţile acesteia au sărit, uşile i s-au căscat brusc, capota de sus a cedat parţial, iar vopseaua roşie de pe capota motorului s-a cojit.

— Ce nasol! a zis Ian şi a lăsat-o acolo.

O clipă mai târziu şi-a reproşat că s-a lăsat pradă furiei şi a irosit o maşinuţă Hot Wheels bună, când, vorba aia, i se spuseseră cuvinte mai grele decât „dobitocule“. Însă *era* într-adevăr reconfortant să vadă expresia de pe chipul băiatului, care acum avea o mină şi mai jalnică decât avusese în carusel. În tot acest timp, nu-l scăpase însă din ochi pe nou-venitul ce aştepta la marginea terenului. În momentul următor a schimbat direcţia şi a pornit către el. Către băiatul cel negru. Pentru că era, într-adevăr, foarte negru. În timpul misiunilor lui de recunoaştere, Ian culesese din zbor informaţia că în clasa a şasea va veni un nou

elev, dar îi scăpase amănuntul esențial legat de culoarea acestuia. S-a crispat în adâncul sufletului când s-a apropiat şi i-a studiat cu atenție tenul întunecat, ochii negri, sudoarea ce strălucea în părul tăiat foarte scurt. „Ia atitudine“, s-a gândit. „Ține-ți prietenii aproape, şi duşmanii şi mai aproape.“ Tatălui său îi plăcea să spună mereu asta.

— Trebuie să te aşezi la rând când sună clopoțelul, i-a zis. Acolo. Eşti în clasa domnului Brabant.

Băiatul a încuviințat.

— Mulțumesc.

Acest simplu cuvânt şi felul în care-l rostise – direct, chiar încrezător, cu intonația lui străină –, apoi felul în care se aşezase imediat la rând, de parcă deja cunoştea terenul şi îl stăpânea, au aprins instantaneu chibritul furiei în inima lui Ian.

— Ia uite-al naibii!

Rod se făcuse mic, ca un câine care nu ştie la ce să se aştepte. Era mic de înălțime, slab şi vânos şi avea un păr negru, încâlcit, până la umeri. Obrajii i se înroşeau uşor când era supărat. Acum îi avea roşii.

— Ce dracu’ s-a întâmplat în cloaca asta?

Tovarăşul lui Ian înjura la greu, având evident impresia că astfel părea dur. Ian, personal, nu înjura niciodată. Taică-su pusese devreme cureaua pe el ca să-l facă să priceapă clar că înjuratul era domeniul lui, nu al fiului său.

Ian îl tolera de mult timp pe Rod, dar nu-l considera cu adevărat prietenul lui – deşi îl auzise pe Rod referindu-se la el ca la cel mai bun prieten al lui, aşa cum vorbeau doar fetele. Pentru Ian, Rod era mai mult un articol de recuzită, care îl ajuta să-şi păstreze poziția pe terenul de joacă şi care ținea de şase să nu-l vadă profesorii când Ian făcea pariuri, sau storcea bani de prânz, sau îi chinuia pe cei mai mici, doar de distracție. Era trista condiție a aghiotantului, să fie disprețuit de stăpânul său aproape la fel de mult ca şi de ceilalți. Rod era slab, plângăcios şi disperat. Acum se tânguia.

— Uită-te, vorbeşte cu el. N-o să ajung niciodată să fiu cu ea!

Dee, prietena lui Mimi, venise şi ea la coadă, în spatele băiatului de culoare, şi acum vorbea cu el. Ian i-a urmărit, aproape impresionat de tupeul lui Dee. Însă atunci când ea i-a dat băiatului corzile de sărit şi au început să râdă, Ian s-a încruntat.

— Nu-mi place asta, a murmurat.

Trebuia să ia măsuri.

*

Mimi învârtea ritmic corzile duble, făcându-le să se izbească la intervale egale de pământ. Simţea terenul de joacă din jurul ei pulsând de viaţă. În apropiere, două fete se certau pentru un şotron desenat strâmb. Trei băieţi se întreceau alergând dintr-un capăt într-altul al terenului, iar, la final, unul dintre ei a ţâşnit şi i-a depăşit pe ceilalţi. O fată era aşezată pe un zid scund şi citea o carte. Un şir de băieţi, cu spatele la şcoală şi feriţi de ochii profesorilor, voiau să vadă care dintre ei face pipi mai departe, prin gardul de sârmă ce dădea spre trotuar. Trei fete râdeau citind o carte de benzi desenate Archie. Un băiat lovea cu piciorul nisipul din groapă, azvârlindu-l sub copaci.

Mimi a remarcat două zone de activitate în curtea şcolii atât de diferite, încât se anulau una pe alta. Pe de o parte, era Ian, aflat pe carusel, care-i chinuia pe elevii de-a patra. Mimi ştia deja cum se va sfârşi scena. Ea însăşi se afla într-un soi de carusel cu el, al cărui final nu-l putea anticipa. Cu trei zile înainte, în timp ce se învârtea în jurul catargului de steag, fusese deopotrivă exaltată şi îngrozită, ca şi cum ţi-ai lua avânt foarte mult într-un leagăn şi apoi te-ai lăsa pe spate, cu ochii deschişi, ca să şi vezi, nu doar să simţi legănarea însoţită de o senzaţie de greaţă, în timp ce cazi pe spate. De atunci se simţise legată de Ian şi nu era sigură dacă voia sau nu să se elibereze din această legătură.

Opusul mişcării rapide a caruselului ce se învârtea, cu călăreţii săi aflaţi în permanenţă pe punctul de a fi aruncaţi, era băiatul cel nou. Băiatul cel nou şi *negru* – era imposibil să-i

ignori culoarea pielii – stătea absolut nemişcat şi atrăgea atenţia cu neclintirea sa. Dacă ar fi fost o elevă nouă, Mimi s-ar fi plimbat pe tot terenul de joacă, ştiind că nu avea să ajungă o ţintă vie dacă se amesteca prin mulţimea de elevi, dacă nu zăbovea prea mult într-un loc, ca să se facă observată. Deşi Mimi nu fusese niciodată în situaţia asta, nu simţise nici că aparţine cu adevărat grupului. Cea mai bună prietenă a ei era Dee, iar acum era şi prietena lui Ian; ai fi zis că aceste două relaţii concrete erau suficiente ca să se simtă ancorată, însă nu erau. Simţea că parcă pluteşte pe deasupra terenului de joacă.

Învârtitul şi neclintirea. Mişcarea şi lipsa de mişcare. Albul şi negrul. Dacă terenul de joacă se aflase până atunci în dezechilibru, acum, cu acest nou element adăugat, intrase într-o zonă de echilibru derutant. Mimi a scuturat din cap, pentru a-şi limpezi gândurile.

Această mişcare i-a făcut braţul să se scuture, şi una dintre corzi s-a clătinat şi a prins-o de picioare pe săritoare – o elevă de-a cincea, care a început să se plângă, până când Mimi a redus-o la tăcere cu o privire. Ştia că din vina ei fata se împiedicase, dar n-a arătat-o, pentru că nu se putea scuza şi nici nu putea explica, ori reputaţia ei de gimnastă fără cusur ar fi avut de suferit. Gimnasta fără cusur şi fata care simţea exact când să acţioneze. Trebuia să ţină cu dinţii de aceste daruri ale ei, pentru că erau tot ce avea. Aceste calităţi, şi acum şi Ian, care nu era chiar un dar.

Eleva de-a cincea a plecat bosumflată, iar Mimi a regretat, pentru că în locul ei a venit Blanca. Blanca, cea mai drăguţă fată dintr-a şasea, care îşi ştirbea frumuseţea purtând haine la limita vulgarităţii: un maiou roz strâmt, ce lăsa să i se vadă fiecare breteluţă şi contur al bustierei de sport, o fustă scurtă din denim, sandale bej cu platformă, agrafe roşii în părul negru, cu pietricele roz sclipitoare lipite pe ele, şase brăţări înguste aurii ce-i zornăiau pe braţ când sărea. Şi sărea, sărea întruna. Blanca era o săritoare la fel de versată pe cât era Mimi de bună la răsucit corzile. Fiecare din ele era plictisită de talentul celeilalte.

Mimi a lăsat-o să sară, a ținut ritmul şi, pe fondul sonor al bufniturilor surde, a urmărit chipurile celor prezenți pe terenul de joacă şi a văzut cum aceştia îşi îndreptau încet-încet atenția asupra străinului. Nimeni nu se oprea neapărat din ce făcea sau, oricum, nu dura mai mult decât o clipă de uimire, o pauză la leapşa, o ezitare între a prinde o minge la jacks şi a o arunca iar, o tăcere în toiul pălăvrăgelii. După care se întorceau la leapşa, la vorbit, trăgând însă cu ochiul sau cu urechea la acest băiat. Mimi avea senzația că terenul şi persoanele care se jucau erau acoperite de fire încrucişate aleatoriu, ce începeau acum să se alinieze astfel încât firele să ducă într-un singur punct. „Oare cum poate suporta povara de a fi în centrul atenției tuturor?“ s-a gândit.

Peste toate aceste fire plutea unduitor Dee, cu părul ei blond prins în codițe strâns împletite de mama ei, care credea că fetele ar trebui ținute în frâu cât mai mult timp posibil. Dee venea la Mimi să-i spună să se oprească, iar apoi să ia corzile şi să se aşeze la rând, lângă băiatul cel nou. Avea de gând să se concentreze exclusiv asupra lui. Mimi ştia deja că o să se întâmple aşa. Adeseori ştia.

Avusese dreptate. Dee le-a privit în treacăt pe Mimi şi pe Blanca, înainte de a se duce să se aşeze lângă băiatul cel nou. Mimi s-a dus la rândul clasei ei, de unde n-a putut să se abțină să se uite la Dee şi la băiat. Toată lumea se uita la ei. Curiozitatea neobosită i-a făcut pe cei doi să fie înconjurați de o aură pâlpâitoare, de genul celei pe care Mimi o vedea uneori în spatele ochilor atunci când simțea că se apropie o durere de cap. De fapt, chiar acum simțea cum i se ascut simțurile şi îi vâjâie capul de iminenta durere, ca atunci când presiunea atmosferică ridicată prevesteşte apropierea furtunii.

În momentul acela, Dee i-a dat băiatului prețioasele corzi de sărit ale clasei şi au început să râdă, aruncându-şi capul pe spate ca şi cum nu mai era nimeni în jur în afară de ei doi şi fiecare îşi juca rolul doar pentru celălalt. Era surprinzător – ce elev râdea cinci minute încontinuu în prima lui zi la o nouă şcoală? –, iar

Mimi s-a trezit râzând şi ea, mirată, empatic, imitându-i. Nu era singura; se molipsiseră şi alţii şi începuseră să zâmbească şi să râdă, fiindcă nu se puteau abţine.

Cu excepţia lui Ian. Iubitul ei – căci aşa le spuneau toţi acum, iubiţi – stătea într-o parte, cu ochii aţintiţi asupra lui Dee şi a băiatului, iar rictusul de pe chipul lui i-a dezumflat brusc bucuria lui Mimi.

„Nu mai pot să fiu cu el“, s-a gândit ea. „Nu pot să fiu cu un băiat care reacţionează aşa faţă de cineva care râde.“ Preţ de o clipă, Mimi şi-a amintit ce simţise atunci când zburase în jurul catargului şi cum Ian se împinsese în ea cu limba şi cu şoldurile, lucru care i se păruse dezgustător înainte, dar care atunci îi plăcuse, mirată să descopere că trupul ei răspunde ca o lumină ce se aprinde la simpla apăsare a întrerupătorului. Însă nu putea accepta ca un băiat de felul lui Ian să fie acela care să aprindă lumina.

S-a întrebat când să-i spună că vrea să se despartă de el. Poate după ore, deoarece putea apoi să fugă acasă şi să invoce a doua zi una dintre migrenele ei cumplite, ca să nu fie nevoită să se ducă la şcoală. Ziua următoare era vineri, urma weekendul, şi ea spera ca după trei zile furia lui Ian să se stingă. După aceea mai era doar o lună de şcoală de suportat înainte de o vacanţă întreagă departe de el, şi apoi o nouă şcoală în care să-şi facă pierdută urma.

Acum, că avea un plan, se simţea mai bine, cu excepţia împunsăturii de gelozie pe care o simţea privindu-i pe Dee şi pe băiatul cel nou intrând în şcoală, păşind deja în acelaşi ritm, aşa cum merg prietenii şi perechile.

Da, se simţea mai bine. Însă dincolo de pleoapele lui Mimi pândea un licăr cunoscut, iar tâmplele îi erau prinse încet într-o menghină. Aceasta nu avea să dispară până când nu punea definitiv stăpânire pe capul ei şi până când ea nu se lăsa în voia durerii, ca un soi de încercare pe care trebuia s-o treacă înainte de a se simţi din nou uşoară şi liberă.

*

Osei privea atent terenul, cu ochi de expert. Mai cercetase terenuri de joacă de trei ori până atunci, şi ştia cum să le interpreteze. Fiecare teren de joacă avea aceleaşi elemente: leagăne, tobogan, carusel, bare paralele, scări de cățărat. Dungi şi baze pictate pe asfalt pentru softball şi kickball. Un coş de baschet într-un capăt. Spațiu pentru şotron şi sărit coarda. Terenul ăsta avea două elemente neobişnuite: o corabie de piraţi cu stâlpi şi funii de ancorare pe care te puteai urca; şi o groapă cu nisip mărginită de un pâlc de copaci.

Apoi erau puştii pe care îi vedeai mereu făcând aceleaşi lucruri: băieții alergau bezmetic, consumându-şi energia care, altfel, i-ar fi făcut agitați la ore; sau se jucau cu o minge, întotdeauna ceva cu o minge. Fetele jucau şotron, sau jacks, sau săreau coarda. Singuraticii citeau ori stăteau călare pe barele paralele, ori se ascundea prin vreun colț, ori stăteau aproape de profesori, unde erau în siguranță. Huliganii patrulau şi dominau. Şi el însuşi, băiatul nou, stând neclintit în mijlocul acestor brazde bătătorite, jucându-şi şi el propriul rol.

Uitându-se prin mulțimea de copii, spera să zărească şi altceva: un aliat. Mai precis, pe unul de-al lui. Un alt chip de culoare sau, dacă nu exista, măcar unul de mulatru sau o față galbenă. Un portorican. Un chinez. Un chip din Orientul Mijlociu. Orice care să fie diferit de parada de americani de suburbie, rozalii şi albi ca laptele. Dar nu exista nici o astfel de persoană. Şi-aşa se întâmpla mai tot timpul. Iar când era, se dovedea că nu-i folosea la nimic. La şcoala din Londra avusese un coleg de culoare – o fată cu părinți jamaicani, care nu se uitase niciodată în ochii lui şi care stătuse cât putuse de departe de el, de parcă ar fi fost doi magneți care se respingeau. Se cocoțase pe propria ei stinghie precară şi nu voia să fie atrasă în lupta lui de a-şi găsi un loc sigur. La şcoala din New York fusese coleg cu nişte gemeni chinezi care, atunci când erau provocați, săreau la bătaie făcând uz de mişcări de kung fu ce îi răneau pe adversari, dar îi încântau pe spectatori. Şi aceştia se ținuseră

departe de Osei.

Cu timpul, învăţase să ascundă cum se simţea ca nou-venit. Poate că tatăl lui era diplomatul din familie, dar şi Osei era un soi de diplomat, şi la fiecare nouă şcoală îşi dezvăluia noi talente. Ori de câte ori tatăl lui se întorcea acasă de la noua slujbă şi, la cină, le povestea soţiei şi copiilor despre noii colegi şi despre faptul că nu găsise locul de parcare sau toaleta, tot la fel Osei i-ar fi putut spune: „Exact aşa a fost şi ziua mea“. Când tatăl lui zisese că uita mereu numele noilor lui secretare, aşa că le spunea tuturor „domnişoară“, O. i-ar fi putut spune că, din câte aflase, în Anglia victoriană, stăpânii li se adresau tuturor slujnicelor cu „Abigail“, indiferent cum le chema, ca să nu fie nevoiţi să ţină minte atâtea nume noi. Că şi el trebuia să bâjbâie printre toate numele de adulţi pe care le păstrase în cap şi să-l aleagă pe cel corect pentru a se adresa profesorului din faţa clasei, dat fiind că, spunându-le „domnule“ sau „doamnă“, i-ar fi făcut să ridice din sprâncene, şi pe ceilalţi elevi, să râdă şi să-l facă să se simtă şi mai marginalizat. Că şi el avea o slujbă nouă, şi anume aceea de a fi elevul cel nou şi de a încerca să se integreze – sau nu. Însă nu-i spunea nimic din toate astea. Fusese învăţat să-i respecte pe cei mai în vârstă, ceea ce însemna să nu le pună întrebări sau să-i sfideze. Dacă tatăl lui ar fi vrut să ştie detalii despre cum fusese ziua fiului său, l-ar fi întrebat. Şi, dat fiind că nu-l întreba niciodată, O. tăcea.

Azi avea în faţă un alt teren de joacă plin de copii albi care se zgâiau la el, alt grup de băieţi care îl cântăreau din cap până-n picioare, alt clopoţel care suna la fel ca pretutindeni în lume, alt profesor în fruntea şirului de elevi care-l scruta stânjenit. Mai trecuse prin toate astea şi era deja obişnuit. Doar că aici se afla ea.

Osei îi simţea prezenţa în spatele lui ca pe un foc aprins. S-a întors, şi ea a tresărit, coborând privirea. Până atunci se uitase fix la capul lui. Altă dată, O. îi mai surprinsese şi pe alţii privindu-i-l. Cea mai atrăgătoare calitate a lui părea să fie forma căpăţânii, rotundă şi simetrică, fără nici o umflătură sau ascuţitură. Mamei

lui îi plăcea să-i amintească faptul că-l născuse prin cezariană, astfel încât craniul lui fragil nu fusese turtit deloc în timp ce ieşea din burta ei. „Taci!“ striga el mereu, nevrând să-şi imagineze scena.

Când Dee – ce potrivire perfectă, numele ei era tot o literă – a ridicat privirea, focul a trosnit şi i s-a răspândit prin tot trupul. Avea ochi căprui; cafeniul limpede şi lichid al siropului de arţar. Nu albastrul pe care-l văzuse pe atâtea terenuri de joacă, albastrul strămoşilor englezi, scoțieni, irlandezi. Albastrul german şi scandinav. Albastrul nordicilor europeni care veniseră în America de Nord ca să se stabilească aici, cuceriseră ochii căprui ai indienilor şi aduseseră ochii negri din Africa, să le facă treaba. O. a fixat-o cu ochii lui negri, şi ea i-a răspuns cu ochii ei căprui – cafeniul Mediteranei, poate al Spaniei, Italiei sau Greciei.

Era frumoasă – cuvânt cu care nu se descrie, de obicei, o fată de unsprezece ani. „Drăgălaşă“ era adjectivul cel mai des folosit, sau „frumuşică“. „Frumoasă“ era un termen la înălțimea căruia o fată de vârsta ei nu se putea, în general, ridica. Însă Dee *chiar era* frumoasă. Avea un chip ca de pisică, sculptat de oasele fine ale feței – pomeți, frunte, bărbie –, ascuțită ca un origami acolo unde majoritatea fetelor erau pufoase ca o pernă. Avea părul blond împletit spic în două cozi ce-i coborau pe spate ca nişte frânghii. O. i-a simțit aroma şamponului, floral, cu o tentă clară de rozmarin. Era Herbal Essence, un şampon pe care sora lui, Sisi, îl iubea, dar pe care nu-l putea folosi fiindcă nu conținea suficient ulei pentru părul african. Se plângea de asta şi de eticheta cu imaginea unei femei albe cu păr lung şi blond, înconjurată de flori roz şi frunze verzi. Însă tot îşi cumpărase o sticlă, doar ca s-o miroasă.

Dar frumusețea fetei care stătea în spatele lui nu era de natură fizică. Lui O. i se părea că ea era iluminată din interior de ceva ce majoritatea puştilor fie nu au, fie ascund adânc: de suflet. S-a gândit că nimeni nu o va putea urî vreodată şi că era o apariție rară pe lumea asta. Ea venise aici ca să-i facă pe oameni mai

buni. Lui deja îi făcea viața mai bună: îi vorbea, râdea cu el, îi păsa de el. Nu conta că ceilalți elevi se holbau şi îi luau peste picior. O. n-o scăpa din ochi pe Dee şi-i ignora pe toți ceilalți.

În timp ce se îndreptau spre noua lui clasă, Osei a ştiut că o poate ruga să-l ajute cu un lucru minor care-l deranja – ceva neînsemnat şi concret, prin comparație cu chestiunea majoră şi ireparabilă legată de faptul că era unicul elev negru într-o şcoală de albi.

— Ai, te rog, un penar? a întrebat-o.

Dee l-a privit uimită.

— Da, în bancă. De ce? Tu n-ai?

— Ba da, dar…

O. şi-a îndesat corzile la subraț şi şi-a desfăcut cataramele de la ghiozdan, care era din fericire un rucsac absolut banal, ce îl însoțise în toate cele trei şcoli fără să atragă atenția asupra lui. Dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre penarul pe care i l-a arătat lui Dee, scoțând afară doar un colț al lui, ca să nu-l vadă ceilalți. Era un dreptunghi roz de plastic, incrustat cu căpşuni roşii butucănoase ce ieşeau în relief pe suprafața netedă, asemenea unor litere uriaşe din alfabetul Braille. O. nu reuşise să-şi găsească propriul penar – ce zăcea probabil în vreuna dintre cutiile încă nedespachetate după ultima lor mutare –, aşa că mama lui insistase să ia penarul cu căpşuni, care fusese al lui Sisi până când se făcuse prea mare ca să-l mai ia cu ea. Când o întrebase pe mama lui de ce crede că un băiat ar folosi un penar roz cu căpşuni, aceasta clipise şi zisese: „Osei, un elev are nevoie de un penar în care să-şi țină creioanele. Nu-mi trimit fiul la şcoală fără instrumente de scris“.

N-a putut să se certe cu mama lui şi nici s-o împiedice să-i pună totuşi penarul în ghiozdan, împreună cu o batistă pe care n-avea s-o folosească niciodată, un sendviş care nu ştia dacă o să-i trebuiască şi o cutie de cola pe care, bănuia el, nici măcar n-avea voie s-o bea în incinta şcolii. Nu exista nimic folositor în rucsac, şi totuşi şi l-a pus pe umăr şi a plecat cu el la şcoală. Însă n-a putut să lase penarul undeva pe drum, aşa cum sperase, fiindcă

mama lui l-a însoțit aproape până la poartă, chiar şi după ce a implorat-o să-l lase să se ducă singur. Cel puțin nu venise şi în curtea şcolii cu el, deşi rămăsese lângă gard, urmărindu-l până când trecuse dincolo de poartă. Nici un alt părinte nu făcea asta – nu în clasa a şasea.

Dee a făcut ochii mari când a văzut penarul cu căpşuni. N-a tras de el să-l scoată şi să-l ridice în aer, ca să-l facă de râs în fața tuturor celorlalți. În loc de asta, a întins mâna şi a atins o căpşună, trecându-şi degetul peste suprafața ei gofrată şi în jurul conturului ei, exact aşa cum făcea şi Sisi, care obişnuia să pipăie absentă o căpşună în timp ce-şi făcea tema la masa din bucătărie. Asta a fost cu mult înainte de ziua în care ea a început să se închidă în camera ei, ca să-şi facă temele cu radioul pornit şi cu uşa închisă. Osei nu ştia precis unde îşi făcea ea temele – sau dacă şi le făcea.

— E al surorii mele, dar ea nu-l mai foloseşte, i-a explicat. E la liceu acum, în clasa a zecea, şi nu mai foloseşte penare. Eu nu mi l-am găsit, aşa c-a trebuit să-l iau pe al ei.

A amuțit, gândindu-se la sora lui. Când erau mai mici, Sisi nu se dezlipea de el, îl apăra când erau la şcoală, îl asculta plângându-se despre felul în care era tratat de colegii lui de clasă şi-l asigura că atunci când o să mai crească, o să-i fie mai uşor. Căzuseră de acord, tacit, să nu le spună părinților lor ce pățesc, susținându-şi unul altuia minciunile prin care ascundeau faptul că li se furaseră ghiozdanele, că li se mânjiseră cămăşile cu cerneală sau că se aleseseră cu buzele pline de sânge, ba chiar, o dată, că lui Sisi i se tăiase o bucată zdravănă dintr-o codiță rasta. (Osei trebuise să-şi asume vina şi s-o încaseze de la tatăl lui. Nu se plânsese.)

Însă, după ce intrase la şcoala secundară şi învăța în altă parte, Sisi începuse să se îndepărteze încet-încet de fratele şi de părinții ei. În loc să-şi petreacă timpul cu Osei după şcoală, se închidea în camera ei şi vorbea ore în şir la telefon, purtând conversații stupide cu prietenele cu care îşi petrecuse toată ziua până atunci. Ştia că erau stupide pentru că uneori asculta la

celălalt telefon, până se plictisea să audă despre emisiuni TV, şi puştii de la şcoala ei, şi băieţii de care erau îndrăgostite, şi hainele pe care voiau să şi le cumpere. La cină, Sisi le răspundea părinţilor ei atât cât îndrăznea sau încremenea într-o tăcere bosumflată – o opţiune poate mai sigură, în preajma tatălui lor.

Sisi îl trata pe Osei cu distanţa condescendentă pe care fetele adolescente se pricep atât de bine s-o afişeze. Asta îl durea. Osei a încetat să-i mai spună ce i se întâmpla la şcoală, păstrând pentru sine amintirea cămăşilor sfâşiate din Roma şi a genunchilor zdreliţi, când îi fusese pusă piedică la New York. Nu i-a mai povestit nici lucrurile bune: golurile salvate, fata care i-a vorbit, lauda unui profesor uimit de comentariul lui despre cartea *Doamna Frisby şi şobolanii de la Institut*[6]. Şi-a imaginat că nu o mai interesează. Ea nu citea *Jocul Egiptului*[7], sau *Vântul prin sălcii*[8], sau *O buclă în timp*[9], ci cărţi pentru adolescenţi, ca *Întreab-o pe Alice*[10], sau cărţi despre negri: *Omul invizibil* de Ralph Ellison, *O lume se destramă* de Chinua Achebe, *Ştiu de ce cântă pasărea din colivie* de Maya Angelou.

Mama lor era optimistă în privinţa transformării lui Sisi.

— Osei, sora ta creşte, şi-a liniştit ea fiul. Şi nu vrea ca fratele ei mai mic să se ţină mereu după ea. Dar tu ştii că încă te iubeşte. O să-i fie mai uşor să-ţi arate asta când s-o face mare. Trebuie să ai răbdare cu ea şi o să se întoarcă la tine.

În al doilea lor an la New York, când a împlinit cincisprezece ani, Sisi a devenit şi mai distantă, până în punctul în care el trebuia să-şi reamintească singur că mai avea o soră. A început prin a renunţa la toate prietenele ei albe, rămânând fără nici o prietenă, dat fiind că era o şcoală exclusiv de albi. Apoi a început să-şi piardă vremea cu nişte puşti de culoare pe care-i cunoscuse cine ştie unde şi a adoptat un accent american presărat cu expresii din argou. „Ca lumea“, a început să spună. „Pe mă-ta“, zicea când voia să insulte pe cineva. În ziua în care s-a referit prima oară la albi cu termenul de „spălăciţi“, dar nu în faţa părinţilor lor, Osei a ştiut că drumurile lor chiar se despărţiseră.

Răbufnirea asta furioasă de adolescentă de culoare a durat doar o lună sau două, după care s-a transformat în ceva mai sofisticat, la fel de deconcertant pentru Osei. Sisi a renunțat la argoul american şi şi-a reluat accentul cântat ghanez, pe care ea şi Osei îl aveau când erau mici. A început să poarte tunici viu colorate făcute din țesătură kente – spre încântarea mamei ei. Însă doamna Kokote n-a fost la fel de încântată când Sisi şi-a lăsat părul să crească într-o claie afro atât de lungă, încât îi trăgea capul în jos de grea ce era. Când şi-a mustrat fiica, aceasta a râs şi a luat-o de umeri.

— *Maame,* ar trebui să fii încântată că-mi las părul să crească natural, aşa cum a vrut Dumnezeu să fie părul african.

A început să iasă mai des în oraş după şcoală şi în weekenduri. Trăgând cu urechea la uşa ei, Osei a aflat că îşi mințea părinții în legătură cu locul în care se ducea şi persoanele care o însoțeau. Într-o zi, a urmărit-o pe furiş până în Central Park, unde Sisi a stat cu un grup de adolescenți negri pe care el nu-i cunoştea. Erau îmbrăcați în stilul lui Sisi, cu dashiki sau alte tunici făcute din țesătură kente, şi aveau clăi afro imense. De la depărtare, nu auzea ce vorbeau, dar putea ghici, grație conversațiilor telefonice pe care le ascultase: erau americani, dar îşi luaseră, probabil, nume neo-africane, ca Wakuna, Malaika sau Ashanti, presărând discuția cu referiri la Malcolm X, Marcus Garvey[11], Panterele Negre[12], cu sloganuri precum „Black Power“[13] şi „Negru e frumos“, sau termeni pe care el nu-i înțelegea, precum „supremația albilor“, „pan-africanism“ şi „rasism internalizat“. Osei a privit-o pe Sisi ridicându-şi pumnul în semn de salut ori de câte ori cineva sosea sau pleca – un gest pe care l-a recunoscut din afişul pe care ea îl pusese pe peretele camerei sale, cu atleții Tommie Smith şi John Carlos ridicându-şi pumnii în 1968, la Olimpiada din Mexic. Gestul ei l-a stânjenit. Sisi avea cincisprezece ani; oare nu era prea tânără să devină o adeptă a mişcării radicale? Îi era dor de relația lor relaxată de altădată, când jucau gin rummy sau încercau să învețe dansuri din *Soul Train*[14]. Îi era dor până şi de tăcerea ei

ursuză, de adolescentă. Nu voia s-o audă vorbind despre opresor şi cei oprimaţi.

În ziua aceea, O. plecase discret din Central Park, fără să fie văzut. Nu i-a zis nimic lui Sisi mai târziu. Şi nici părinţilor nu le-a povestit ce făcea fiica lor. Din fericire pentru ei, domnul şi doamna Kokote păreau să nu aibă câtuşi de puţin habar de noile ocupaţii ale lui Sisi.

Pe de altă parte, chiar înainte ca ei să plece la Washington, mama lui l-a pus să se tundă, aşa că şi-a pierdut claia afro imensă. Fusese mândru de ea şi avea mereu în buzunarul din spate un pieptene afro, ca să şi-o aranjeze şi să arate bine. De regulă, Osei nu le prea ţinea piept părinţilor lui, dar de data asta a opus mare rezistenţă ideii de a se tunde.

— De ce? întreba întruna.

— În casa asta se dă prea mare importanţă părului, a insistat mama lui, evitând să-i răspundă direct. E mai bine aşa, ca să începi cu dreptul.

Când O. a continuat să se plângă, a intervenit tatăl lui:

— Fiule, o să faci aşa cum îţi cere mama ta, fără atâtea întrebări inutile. Ea ştie foarte bine despre ce vorbeşte.

Aşa a luat sfârşit discuţia în contradictoriu şi perioada lui afro.

— Îmi pare rău, frăţioare, a zis Sisi când l-a văzut, după ce s-a tuns. A chicotit. Arăţi ca o oaie proaspăt tunsă.

El i-a remarcat claia, încă intactă.

Acum, când Osei a intrat în sala de clasă împreună cu Dee, noul lui profesor a pus un alt elev să se mute ca să poată sta unul lângă altul într-un grup de bănci aşezate câte patru faţă în faţă, astfel încât alcătuiau dreptunghiuri. Era în mod clar o decizie neobişnuită, pentru că O. a auzit valuri-valuri de murmure de protest străbătând clasa, până când profesorul şi-a dres glasul şi s-a făcut linişte.

— Ai creioane, stilou, riglă şi gumă? l-a întrebat acesta pe noul elev.

Osei a îngheţat la gândul că va fi nevoit să scoată penarul cu

căpşuni. Ştia ce urma să se întâmple, dar n-avea încotro. Dee însă a venit cu soluția salvatoare. A băgat mâna în bancă, şi-a tras propriul penar în poală, după care l-a strecurat în banca lui, fără s-o vadă nimeni.

— Da…

— Domnule Brabant, i-a şoptit Dee.

— Domnule Brabant.

O. a ridicat penarul. Era alb, o culoare pe care n-ar fi ales-o neapărat, dar măcar nu era roz. Avea un desen cu Snoopy, câinele din banda desenată cu Charlie Brown, aşezat pe cuşca lui roşie, aplecat deasupra unei maşini de scris. Snoopy era OK; O. îl prefera penibilului de Charlie Brown sau lui Lucy cea autoritară. Ar fi fost acceptabili şi Linus cel cuminte sau Schroeder, care cânta la pian. Dar Snoopy deținea totuşi un avantaj în fața tuturor celorlalți: nu avea pielea albă, ci o blană negru cu alb.

În partea opusă a clasei, o fată – una frumuşică, urâțită de vestimentația țipătoare – a icnit fățiş, recunoscând cât se poate de clar penarul lui Dee.

Însă domnul Brabant nu era genul de profesor care să cunoască penarul fiecărui elev. S-a mulțumit să dea din cap şi a început să strige catalogul. Numele de familie al lui Dee era Benedetti. O. avusese dreptate – era italiancă. Multe dintre celelalte erau nume americane obişnuite, cum ar fi Cooper, Brown, Smith, Taylor. Dar erau şi destule nume de emigranți: Fernandez, Korewski, Hansen, O'Connor. În ciuda eclectismului său, numele Osei Kokote, pe care domnul Brabant îl notase la capătul listei, ieşea totuşi în evidență.

Când profesorul a întors capul, O. i-a dat lui Dee înapoi penarul cu Snoopy. Apoi a scos tot ce avea în penarul cu căpşuni.

— Ți-l dau ție, i-a şoptit, şi i l-a pus în poală.

— Oooo! a zis Dee surescitată. Eşti sigur?

— Da.

— Mulțumesc! I-a zâmbit şi a început să-şi mute creioanele

în penarul cu căpşuni. Apoi i-a întins penarul cu Snoopy, acum gol. Hai să facem schimb!

— Nu e nevoie să faci asta, a şoptit O.

— Dar chiar vreau. Îmi place mult. Dee a strâns cu drag la piept penarul surorii lui, continuând să i-l întindă pe al ei. Vreau să-l iei tu pe al meu.

O. a luat penarul cu Snoopy. Fata aşezată în faţa lui Dee – păr şaten drept, cu breton atent tuns pe frunte, în rochiţă cu şorţ cu pătrăţele – le privea tranzacţia fascinată, fără să-şi poată ascunde dezgustul. O. a fixat-o cu ochii lui mari, iar ea a coborât privirea şi s-a înroşit.

— Ea e Patty, a zis Dee. Şi el e Duncan.

A arătat spre băiatul îndesat de vizavi de el, care se uita în ochii prietenilor din alte grupuri de bănci şi încerca să nu râdă. O. l-a fixat cu privirea şi, într-un final, când au stabilit contactul vizual, Duncan a încetat să mai zâmbească.

Osei şi-a pus instrumentele în penarul lui Dee, deşi acum, că făcuseră schimbul, îi părea puţin rău că a dat un lucru ce-i aparţinea surorii lui. Penarul cu căpşuni îi însoţise în atât de multe locuri şi fusese o imagine familiară pe orice masă de bucătărie unde îşi făcea temele Sisi. În vacanţele de vară îl luase cu ea chiar şi în Ghana, fiind admirat de fiicele bucătăresei, cu care se juca. Ar fi trebuit, de fapt, să fie al lor, deşi poate că acum erau prea mari ca să le mai pese de aşa ceva. Şi totuşi se simţea ca şi cum ar fi pierdut o părticică din istoria familiei.

Acum, Dee mângâia conturul fiecărei căpşuni, aşa cum obişnuia şi Sisi. Lui O. îi plăcea s-o vadă făcând asta. Şi, când un zâmbet a înflorit pe chipul ei luminos, focul pe care-l simţise când o văzuse prima oară s-a aprins iar.

Note

1. Joc ce foloseşte un set de piese mici de metal cu şase colţuri şi o mingiuţă, pentru a aduna piesele în diverse combinaţii.

2. Joc de copii cu reguli asemănătoare celor din baseball, însă jucat cu o minge mare care e lovită cu piciorul către *home base*, în loc să fie

lovită cu bâta.

3. Preot musulman de culoare, lider al mişcării *Nation of Islam*. (N. red.)

4. *Upstairs, Downstairs*, serial britanic produs între 1971 şi 1975 şi reluat, într-o nouă versiune, între 2010 şi 2012.

5. Pronunţia literei D în limba engleză.

6. *Mrs. Frisby and the Rats of NIMH*, carte pentru copii de Robert C. O'Brien.

7. *The Egypt Game*, carte pentru copii de Zilpha Keatley Snyder.

8. *Wind in the Willows* de Kenneth Grahame.

9. *A Wrinkle in Time* de Madeleine L'Engle.

10. *Go Ask Alice*, volum din 1971 despre lumea drogurilor, cu autor anonim, în formă de jurnal.

11. Lider al mişcării numite „pan-africanism". (N. red.)

12. Grupare politică ce a activat în SUA în perioada 1966–1982, şi care lupta, printre altele, împotriva rasismului. (N. red.)

13. Slogan politic şi mişcare de la sfârşitul anilor 1960 şi începutul anilor 1970 care propovăduia mândria rasială, crearea de instituţii pentru populaţia de origine africană şi promovarea intereselor şi valorilor acesteia. (N. red.)

14. Emisiune americană televizată, de muzică şi dans.

PARTEA A II-A
PAUZA DE DIMINEAȚĂ

O. şi Dee stau într-un copac
ŞI SE PUPĂ
Se îndrăgostesc, se căsătoresc
Şi apare Dee c-un căruț de bebe!

Când s-a sunat de pauză şi Mimi a ieşit afară în curte, Blanca s-a dus glonț la ea. Lui Mimi încă i se învârtea capul de la X-urile şi Y-urile pe care le predase domnişoara Lode în dimineața aceea.

— Teoretic, începeți să studiați algebra abia în clasa a opta, îi anunțase ea. Dar matematica de-a şaptea va include câteva elemente de algebră şi nu vreau ca elevii mei să se uite ca viței la poarta nouă când profesorii de la noua şcoală vor începe să predea. În plus, domnul Brabant i-a pus deja pe elevii lui să rezolve ecuații. N-aş vrea ca voi să rămâneți în urmă.

Domnişoara Lode era puțin stresată la gândul că cealaltă clasă de-a şasea, având un profesor cu mai multă experiență şi elevi străluciți precum Patty, Casper şi Dee, era mai bună decât a ei. Însă Mimi i-ar fi putut spune că oricărei Patty din clasa domnului Brabant îi corespundea şi o Blanca: Blanca, fata cu maieu mulat şi buzele pătate cu roşu de la bomboana Now and Later pe care o rontăise în oră. Când a prins-o de mână pe Mimi şi a strigat: „Dee i-a dat penarul ei băiatului cel nou; l-am văzut cu penarul ei!“, respirația îi mirosea încă a aromă artificială.

— Care… ăla cu Snoopy?

Ca multe alte fete, şi Mimi putea să facă inventarul exact al garderobei şi al bunurilor prietenelor ei, mai ales al lucrurilor la care tânjea: pantofii de flamenco cu buline ai Blancăi, medalionul cu bufniță al lui Dee, impermeabilul roşu strălucitor al surorii ei mai mari. Ştia cine are caserola cu Familia Partridge, creioanele cu gumiță de şters cu troli în capăt, insigna cu o față zâmbitoare. Sigur că ştia cum arăta penarul lui Dee, aşa cum ştia şi Dee că al ei era făcut din materialul unor jeanşi vechi şi avea un buzunar în afară, în care Mimi îşi ținea un tub de dropsuri Life Saver Wintergreen pentru situații de urgență.

— Nu mi-a venit să cred!

Blanca şi-a pus brațul pe umărul lui Mimi, de parcă ar fi fost bune prietene. Întotdeauna se purta ca şi cum ar fi fost mai apropiată de celelalte fete decât se simțeau ele de ea.

Mimi s-a tras de sub brațul Blancăi.

— Şi ce-o să folosească Dee în loc de penar?

Blanca a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Au stat împreună şi-au vorbit întruna! Pun pariu că s-au ținut şi de mână pe sub bancă.

— Ai adus corzile?

— O să le aducă Dee. Hai să aşteptăm pe corabie.

Corabia de pirați era făcută din lemn, avea o cabină în care te puteai strecura şi o punte înclinată, ca şi cum ar fi navigat în bătaia unui vânt puternic. Avea un catarg înalt şi un cuib al corbului în vârf, în care te puteai urca pe frânghiile ce susțineau velatura sau folosind o scară din frânghie. Fusese construită în onoarea doamnei Hunter, directoarea şcolii vreme de douăzeci şi cinci de ani, care se pensionase cu câțiva ani în urmă. Fetelor le plăcea să se întindă una lângă alta pe puntea înclinată, cu picioarele rezemate de cabină, şi să facă concurs cine umflă cel mai mare balon de gumă de mestecat. N-aveau voie să mestece gumă în clasă, aşa că aşteptau până ajungeau pe corabie ca să-şi îndese în gură bucăți de gumă Big Buddy roz, roşii şi mov. Dar Mimi nu putea participa, fiindcă guma i se lipea de aparatul

dentar.

Doi băieți de-a patra au dat să se cațere pe frânghii, dar le-au aruncat o privire lui Mimi şi Blancăi şi au sărit jos. Mimi a oftat în timp ce se instala pe punte.

— La anu' o să fim cele mai mici din curtea şcolii, a zis, închizând ochii şi întorcându-şi fața spre soare. Şi în curtea şcolii secundare nici n-ai cu ce să te joci. N-ai leagăne, n-ai tobogan, n-ai corabie. Pun pariu că nici coarda nu se sare.

— Adevărat. Dar eu sunt pregătită. Blanca a bătut darabana cu picioarele ei lungi şi goale pe punte, spărgându-şi balonul de gumă. M-am săturat de şcoala asta. Vreau să cunosc lume nouă.

Mimi a zâmbit, cu ochii încă închişi.

— Băieți noi, vrei să zici.

— Băiatul cel nou e al lui *Dee*. Nu sunt sigură dacă l-aş vrea.

A zis-o pe un ton de parcă, dacă ar fi vrut, acesta ar fi putut fi al ei.

— De ce nu? Nici măcar nu ştii cum e.

— Asta aşa-i, dar… ar fi ciudat.

Mimi a deschis ochii şi s-a uitat la Blanca.

— Ce-ar fi ciudat?

Îi făcea plăcere s-o vadă pe Blanca pusă în încurcătură.

— Păi, ce să zic, cum ar fi să-i mângâi părul? Nu e… unsuros sau mai ştiu eu cum?

Mimi a ridicat din umeri.

— Contează? Pe Casper îl mângâi pe păr?

Blanca şi Casper se împăcaseră şi se certaseră tot anul; Mimi nu era sigură dacă rămăseseră sau nu împreună. De obicei, depindea de cât de agasat era Casper de atenția pe care i-o acorda Blanca – deşi, atunci când formau un cuplu, păreau să aibă o relație mai autentică decât toate celelalte „cupluri" care încercaseră să fie împreună. În mod sigur păreau mai autentici decât ea şi Ian.

— Oricum, ar fi ciudat.

Blanca a făcut un balon roz, lăsându-l să se dezumfle şi să i se lipească de buzele generoase.

— Poate şi el crede despre tine că eşti ciudată.

— *Eu nu sunt* ciudată! *Tu* eşti ciudată!

Cearta lor ar fi escaladat, dar li s-a alăturat Dee şi şi-au îndreptat atenţia asupra ei.

— Unde sunt corzile? a vrut să ştie Blanca.

— A! Am uitat.

Dee părea cam năucă, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

Blanca a început să râdă.

— Nu pot să cred c-ai uitat! Cineva e *îndrăgostiiit.*

Mimi a aruncat o privire spre zona de sărit coarda, unde pavajul era neted. Locul se umpluse deja şi abia dacă aveau loc două fete cu câte o coardă şi o echipă cu două corzi. Două dintre grupuri erau alcătuite din eleve de-a cincea, pe care le puteau uşui rapid dacă voiau. Însă Dee tocmai îşi făcea loc lângă ele şi nici ea, nici Blanca nu păreau nerăbdătoare să se întoarcă şi să ia corzile.

— Scuze c-am întârziat, a zis Dee. I-am arătat lui Osei unde e toaleta băieţilor.

— Osei? a repetat Mimi.

— Băiatul cel nou. A zis că-i putem spune O. Am avut grijă de el în dimineaţa asta. Deşi, adevărul e că n-are nevoie, e învăţat cu şcolile noi. În ultimii şase ani a schimbat trei şcoli.

— Cum e?

— Foarte drăguţ. Pe bune. Şi deştept. Apropo, e din Ghana. Am înţeles greşit mai devreme. I-aţi auzit accentul? E aşa haios. L-aş putea asculta toată ziua.

„I s-a pus pata rău pe el“, şi-a spus Mimi.

— Şi ce caută la Washington?

— Taică-su e diplomat şi a primit un post la ambasada din centru.

— Dar de ce acum? Mai e o lună şi se termină şcoala. Nu văd ce rost are să vină aici pentru atât de puţin timp şi să se chinuie să se integreze, când va trebui s-o ia iar de la capăt la o şcoală nouă, în septembrie.

— A zis că părinţii lui au fost de părere că e bine să cunoască

copiii de la o şcoală mai mică, fie şi pentru doar câteva săptămâni, ca atunci când începe clasa a şaptea să aibă deja câțiva prieteni.

— E-o nebunie! a sărit Blanca. Cine ar vrea să fie de două ori la rând colegul cel nou?

Dar îşi pierduse deja interesul, cu ochii la Casper, care trecea pe lângă corabie cu o minge mare şi roşie în mână.

— Casper, nu vii şi tu aici?

Casper le-a zâmbit; surâsul lui larg, combinat cu părul blond ondulat, până la umeri, şi ochii albaştri ca cerul, îl făceau de departe cel mai chipeş băiat de pe terenul de joacă.

— Nu pot, jucăm kickball. Ne vedem mai târziu.

— Sper să câştige echipa ta!

Mimi i-a aruncat o privire lui Dee, ca să-şi poată da amândouă ochii peste cap de cât de proastă părea să fie Blanca. Însă Dee avea privirea ațintită asupra intrării.

— Sper că Osei nu s-a rătăcit. Fiindcă o să ajungă prea târziu ca să mai joace kickball.

Mimi s-a strâmbat. Tot ce făcea şi zicea acum Dee avea să fie legat de băiatul cel nou; avea să-l pomenească ori de câte ori putea, abia aşteptând să-i rostească cu glas tare numele, savurându-i înțelesul aparte în timp ce toți cei din jur ar fi rămas insensibili la efectul lui. Povestea era cu atât mai savuroasă cu cât reprezenta un secret. Până şi Mimi căzuse pentru scurt timp pradă mirajului, rostind numele lui Ian mai des decât ar fi făcut-o în mod normal, după momentul petrecut împreună la catargul steagului.

Şi iată-l şi pe O. venind acum, trecând de corabie agale, ca în ralenti, întorcând capul şi zâmbindu-i lui Dee de parcă ea ar fi fost singura fată din curtea şcolii. Mimi se simțea exclusă într-un mod dureros, ca şi cum ar fi stat în afara zidurilor unei grădini frumoase. Îi venea să urle ca o pisică. „Ar trebui să încerc să vorbesc frumos despre el“, s-a mustrat singură. „Dee e prietena mea, chiar dacă are de gând să-şi petreacă tot timpul cu el acum.“

S-a uitat la băieți, care roiau ca niște albine în jurul lui Ian și al lui Casper, în colțul terenului. Kickball era unul dintre puținele jocuri pe care băieții și fetele le jucau împreună, însă existau reguli nescrise, pe care nu le contesta nimeni. În pauza de dimineață jucau doar băieții; după-amiaza, puteau juca și fetele.

— Pun pariu că Ian o să-l aleagă pe O. în echipa lui, a zis, amabilă. Dar simpla rostire a numelui lui Ian nu a făcut-o să radieze, așa cum radia vizibil Dee rostind numele noului coleg. Mimi și Ian erau împreună doar de trei zile, dar ea știa deja că trebuia să pună punct relației. I se strângea stomacul când se gândea că va trebui să-i dea papucii, la finalul orelor. El era unul dintre acei băieți care nu uita niciodată c-a fost desconsiderat, și avea să aștepte cea mai bună ocazie de a se răzbuna, chiar dacă îi lua ani de zile. Ea nu era sigură acum că va putea s-o rupă cu el. Era posibil să fie nevoită să aștepte să se plictisească el de ea, și habar n-avea cât putea să dureze.

Un singur lucru bun se întâmplase de când era prietenă cu el. Mimi încă își amintea cu plăcere senzația zborului în jurul catargului de steag, în timp ce era atârnată de capătul frânghiei. Indiferent ce simțea acum pentru Ian, acesta îi oferise, cel puțin, acel moment de libertate.

— Poate îl alege Casper pe Osei în echipa lui, a zis Dee.

— Doar n-o să stăm aici să ne uităm la băieți cum joacă, nu? s-a plâns Blanca. E-atât de plictisitor! Prefer să mă uit cum sar fetele coarda.

A sărit din corabie și a pornit într-acolo. Blanca era foarte pricepută să-și facă loc în orice grup; până la urmă, avea să i se ofere și ei șansa de a sări. Mimi a urmărit-o cu privirea, dornică să-i urmeze exemplul.

— Nu-i așa că O. are cea mai frumoasă formă a capului din lume? a proclamat Dee. Și ochii lui… când se uită la tine, chiar *se uită* la tine, înțelegi?

— N-am remarcat. În realitate, Mimi remarcase. Blanca mi-a zis că i l-ai dat pe Snoopy.

— Da, am făcut schimb. El mi-a dat un penar roz cu căpşuni pe el. E-aşa drăguț! O să-ți placă la nebunie. Şi a dat dovadă de multă generozitate.

Mimi a vrut să-i atragă atenția că, fiind un schimb, n-a fost neapărat un gest generos, pentru că şi el a primit ceva la rândul lui, dar s-a răzgândit. A dat să se ridice în picioare. În mod limpede, era preferabil să se uite la nişte fete care sar coarda decât s-o audă pe Dee vorbind despre băiatul cel nou.

— Nu pleca! Dee a pus o mână pe brațul lui Mimi. Chiar cred c-o să-ți placă de O. În dimineața asta, la geografie, am avut de completat pe harta lumii capitalele țărilor şi-am nimerit în echipă cu el. A terminat incredibil de repede şi n-a greşit nici una. Ştii că a trăit la Roma? Şi la Londra. Şi la Accra, în Ghana, şi acum aici. A trăit în patru capitale! Plus New York.

— Ştie italiană? Mimi s-a trezit interesată fără voia ei.

— N-am întrebat, dar îl întreb dacă vrei. Mă bucur atât de tare că-i aici! Îmi place mai mult decât orice alt băiat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Dee, e negru.

De agasată ce era, Mimi a spus-o mai tăios decât intenționa, dar voia să-şi trezească prietena la realitate – şi s-o pedepsească, fiindcă a părăsit-o pentru un băiat.

Dee a pufnit în râs.

— Şi?

— Şi… nu contează pentru tine?

— De ce-ar conta?

— Fiindcă e altfel decât noi. Iese în evidență.

Mimi nu prea ştia de ce i-a venit să spună vorbele alea, în care nici măcar nu era sigură că credea. În plus, îşi dădea seama că vorbea exact cum o făcuse Blanca puțin mai devreme. Dar nu s-a lăsat; voia să-şi avertizeze prietena în legătură cu ce-o aştepta.

— Lumea o să râdă de voi. O să spună că eşti prietenă cu o maimuță. Nu *eu*, evident, ci alții.

Dee s-a holbat la ea.

— Glumeşti? Asta-i tot ce poţi spune despre el? Vrei să zici că e diferit de ceilalţi şi nu merită să fiu prietenă cu el?

— Nu, eu… Uită ce-am zis. Sunt cea mai bună prietenă a ta şi vreau doar să mă asigur că n-o să suferi, adică nu *din cauza lui*, ci…

— Îl cheamă Osei, Mimi. De ce nu-i spui pe nume?

— Bine. *Osei*. Pare destul de drăguţ. Dar o să ai mari probleme dacă vei fi prietena lui. Şi ce-o să zică mama ta? O să leşine!

Dee s-a făcut lividă imaginându-şi reacţia mamei ei, dar şi-a camuflat spaima în sfidare.

— Nu-mi pasă de părerea altora… sau de părerea mamei mele. Şi îmi place *tocmai fiindcă* e altfel.

Băieţii se împărţiseră în două echipe acum şi începuseră să joace kickball. Dee nu-l scăpa din ochi pe O., aflat pe terenul din spatele şcolii.

— Ştii, a adăugat, aş fi putut să spun şi eu acelaşi lucru despre tine şi Ian, dar n-am făcut-o.

„Probabil că meritam“, s-a gândit Mimi.

— Îmi pare rău, a zis. Încercam doar să te ajut. Nu te supăra pe mine.

— Nu m-am supărat. Dar *m-aş fi putut supăra*, fiindcă vorbele tale sună ca o jignire atât faţă de mine, cât şi faţă de Osei. Dar ştiu că n-ai făcut-o cu răutate. Nu te teme, pot să-mi port şi singură de grijă.

Răbufnirea lui Dee, atât de matură, i s-a părut lui Mimi neconvingătoare şi, în egală măsură, condescendentă. Dar s-a mulţumit să încuviinţeze, uşurată la gândul că prietena ei nu se supărase. Dee era prea îndrăgostită ca să se supere.

Când s-a întors să se uite la Ian, care tocmai rostogolea mingea către primul băiat ce urma să şuteze, Mimi a simţit iar încordarea ca un ghem, în cap şi în stomac. Până la urmă, trebuia să se elibereze cumva de ea.

*

Osei s-a simțit uşurat când a sunat clopoțelul, anunțând pauza de dimineață. Deşi în clasă se simțea mai protejat – avea banca lui, locul lui, avea anumite sarcini pe care trebuia să le îndeplinească şi, mai presus de orice, o avea pe Dee, care-i acorda toată atenția ei –, după o oră şi jumătate, sala de clasă devenise insuportabilă şi abia aştepta să respire aer curat, indiferent ce pericole aveau să-l pândească în curte.

Sala de clasă semăna cu toate celelalte în care fusese elev – deşi era, poate, un pic mai agreabilă decât cele din şcolile engleze sau italiene. Pe toți pereții erau expuse lucrări ale elevilor: o serie de autoportrete, afişe despre fotosinteză, urşi panda, Australia, Martin Luther King Jr. Pe pervaz se aflau bucăți de pietre: cuarț, marmură, granit, lavă. Un întreg perete era dedicat misiunilor spațiale Apollo, ba exista şi un colț de lectură plin de perne şi de fotolii-puf, unde te puteai duce dacă-ți terminai tema. În zona respectivă, pereții erau acoperiți de afişe cu semnul păcii şi coperta albumului *Yellow Submarine* al formației Beatles. Dee i-a şoptit că fusese făcut de o profesoară suplinitoare entuziasmată de o idee pe care o numea „clasă deschisă“, dar că domnul Brabant nu era de acord cu acel colț şi vorbea despre aceasta pe la spate, catalogând-o drept o hippie radicală, iar pe elevi nu-i lăsa să-l folosească decât după-amiază, când aveau ore cu ea.

Catedra domnului Brabant se afla în fața clasei, iar el stătea aşezat ca un soldat în poziție de drepți, ceea ce-i făcea pe elevi să stea şi ei drepți şi nemişcați. Acesta purta costum şi cravată şi părea genul care nu ştie de glumă. Osei prefera profesorii severi, pentru că măcar ştiai la ce să te aştepți. Neînțelegerile apăreau când încercau să-ți fie prieteni. Pe de altă parte, privirea rece a domnului Brabant nu era una prietenoasă, ci precaută, de parcă ar fi aşteptat ca O. să facă un lucru pentru care să-l poată pedepsi. Osei cunoştea acest gen de privire; trebuia să fie foarte atent ce făcea.

După ce-l luase la întrebări pe Osei despre penar şi acesta făcuse schimbul secret cu Dee, profesorul a zis: „Atenție,

clasă!“, şi toată lumea s-a ridicat şi s-a întors cu faţa către uşă, unde atârna un steag american. Elevii şi-au pus mâna dreaptă pe partea stângă a pieptului şi au început să recite: „Jur credinţă steagului Statelor Unite ale Americii…“ Dee i-a aruncat o privire, dar s-a relaxat imediat, când a văzut că Osei începuse să spună cuvintele împreună cu ceilalţi. Băiatul a reuşit să-şi înăbuşe surâsul ce ameninţa să submineze solemnitatea jurământului. O. nu fusese niciodată nevoit să rostească asemenea cuvinte patriotice în şcolile din afara Statelor Unite, deşi cântase odată *God Save the Queen* la un meci de crichet de la Lord’s, la care se dusese cu tatăl lui, în Londra. Nimeni nu se opusese niciodată recitării Jurământului de credinţă în afara unui grup de elevi de la şcoala lui din New York, care se plânseseră că obligaţia de a spune „o naţiune vegheată de Dumnezeu“ violează drepturile lor civile, de atei. Osei rămăsese tăcut în timpul controversei, deoarece nu era cazul să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. În plus, mama lui ar fi plâns dacă l-ar fi auzit că se declara ateu, şi asta imediat după ce aflase ce înseamnă. O., personal, nu prea ştia ce să creadă despre Dumnezeu; în biserică, existenţa Lui avea sens, dar atunci când se trezea ţintuit la pământ şi lovit cu pumnii, foarte aproape de şcoală, se întreba unde o fi Dumnezeu.

Mai târziu, când i-a spus surorii lui, Sisi, ce au zis ateii, aceasta a bombănit:

— Dacă voiau să afle despre drepturile civile, trebuiau să te întrebe pe tine.

În perioada respectivă, ea trecea prin faza în care încerca să pară mai mult afro-americană decât africană, şi vorbea mai piţigăiat, cu o gramatică mai precară şi vocale tărăgănate. Osei nu se simţea încă pregătit s-o urmeze pe acest drum, deşi putea vorbi cu accent american dacă voia. Pentru că îşi petrecuseră primii ani din viaţă în Ghana, plus verile, spre deosebire de părinţii lor, puteau să-şi reia accentul sau să renunţe la el, ca şi cum ar fi acţionat un robinet. Uneori, lucrul acesta se dovedea folositor.

O. hotărâse deja ca la această şcoală din Washington să pună accent pe moştenirea lui africană. Albii păreau să se simtă mai puțin amenințați de africani. Nu întotdeauna, fireşte. Dar le percepea frica legată de americanii de culoare, care găsiseră căi de a profita de ea. Părea să fie unicul lor atu.

După Jurământul de credință, domnul Brabant i-a întins lui Dee un triunghi de material în culorile roşu, alb şi albastru, iar aceasta a dispărut rapid împreună cu o altă fată, după ce i-a şoptit:

— Trebuie să înalț steagul şcolii. Mă întorc imediat.

Osei habar n-avea ce înseamnă, dar în clipa în care ea a ieşit, s-a simțit mult mai expus. Auzea în jurul lui şoapte şi chicoteli, pe care s-a străduit să le ignore. Vizavi de el, Patty îl privea pe furiş, pe sub bretonul lung, şi s-a îmbujorat toată când el i-a surprins privirea. Lângă ea, Duncan se holba mai fățiş, cu o expresie de mirare, de parcă ar fi încercat să găsească o poantă bună de spus despre O., dar fără succes, fiindcă nu era suficient de deştept, lucru pe care-l ştia.

O. nu voia să recunoască, dar a fost uşurat atunci când Dee s-a strecurat iar în bancă, lângă el.

Deşi domnul Brabant era strict, i-a permis lui Dee ca întreaga dimineață să-i explice lui O. cum stau lucrurile, cu glasul scăzut. Se vedea limpede că era preferata profesorului – mascota profesorului, cum se spunea în America. O. nu fusese niciodată răsfățatul profesorilor, pentru că aceştia nu ştiau niciodată în ce fel să se poarte cu el. Era destul de conştiincios: îşi făcea temele, era atent la ore, nu era obraznic. Dar nu prea ridica mâna şi nici nu scria cine ştie ce poveşti interesante, nu picta extraordinar şi nici nu citea cărți care să-i pună la încercare capacitățile intelectuale. Din cauză că se muta atât de des, cunoştințele lui aveau lacune ce-l subminau în permanență. Era un elev de nota opt.

O. bănuia că profesorii săi erau uşurați că el nu atrăgea atenția asupra lui făcând scandal, trăgând chiulul sau fiind un elev strălucit. Era limpede că unii dintre ei se aşteptau să fie

recalcitrant. Ar fi fost puţin stresaţi dacă un băiat de culoare le-ar fi dat bătăi de cap, dar poate că alţii chiar asta aşteptau de la el, ca să-l poată pedepsi. Uneori, erau luaţi prin surprindere de faptul că O. lua punctaj maxim de o sută de puncte la un test-fulger de matematică, sau că ştia despre bronz că e făcut din alamă şi aramă, ori că Berlinul era împărţit în două de un zid. Îi aruncau priviri care dezvăluiau suspiciunea că-i înşală cumva, însă el aflase o mare parte din aceste lucruri ascultând-o pe Sisi când îşi făcea temele.

Altă dată se împiedica însă de lucrurile cele mai simple: nu ştia cine sunt cei doi mari generali din Războiul de Secesiune, cine îl asasinase pe Abraham Lincoln sau că John Hancock avea o semnătură elaborată. Metoda prin care făcea împărţirea cu rest era cea englezească, şi părea total diferită de cea americană, dar obţinea acelaşi rezultat. Când greşea, Osei îi simţea pe profesori încuviinţând, încântaţi în sinea lor. *Asta* era ce aşteptau – un băiat de culoare care să dea rasol.

O oră mai târziu, toată clasa s-a ridicat în picioare, şi Osei odată cu ea. În pragul uşii apăruse o femeie de vârsta a doua. Avea părul grizonant şi o tunsoare „castron“, fiind îmbrăcată într-un taior cu fustă verde închis, în timp ce la gât purta un şirag de perle grosolane, false. Emana autoritate, iar Osei şi-a dat seama imediat că trebuia să fie directoarea, care venise să vadă ce face el.

— Doamna Duke, i-a şoptit Dee.

— Bună dimineaţa, elevi, a zis ea.

— Bună dimineaţa, doamnă Duke, au repetat în cor pe tonul cântat şi obedient pe care Osei îl auzise în fiecare şcoală.

— Puteţi sta jos. Am venit să-l salut pe noul nostru elev, Osei Kokote.

I-a spus numele de familie corect, dar prenumele i l-a pronunţat „Oss-ai“, cu un accent apăsat, deliberat, de parcă ar fi vrut să sublinieze că, pentru a rosti un asemenea nume, e nevoie de efort. O. nu avea de gând s-o corecteze.

— Oss-ai e din Ghana, nu-i aşa, Oss-ai?

Privirea i s-a fixat chiar deasupra creştetului lui.

— Da, doamnă, a răspuns el automat.

— Doamnă Duke, i-a şoptit iar Dee.

— Ei bine, Oss-ai, ai vrea să te ridici şi să ne spui ceva despre Ghana?

Deşi ridicase uşor vocea spre final, era în mod clar un ordin, şi nu o rugăminte.

— Da, doamnă Duke.

Osei s-a ridicat. Nu avea emoţii prea mari, pentru că mai fusese şi altă dată obligat să facă asta.

— Ghana e o ţară din vestul Africii, a început, situată între Togo şi Coasta de Fildeş, fiind învecinată cu Oceanul Atlantic. Are o populaţie de nouă milioane de locuitori. Capitala ei este Accra, locul în care m-am născut. A fost colonie a Marii Britanii până în 1957, când şi-a declarat independenţa – aşa cum a făcut şi America în 1776, a adăugat el, când i-a văzut pe ceilalţi elevi bulversaţi. Generalul Acheampong a condus o lovitură de stat în 1972 şi a devenit preşedinte.

Osei şi-a amintit tensiunea din acea vară, când s-au întors în Ghana – tancuri şi soldaţi cu mitraliere la aeroport. Nu rămăseseră în Accra, ci se duseseră direct în satul bunicului său, unde lucrurile erau aşa cum fuseseră mereu.

Chipurile colegilor deveniseră şi mai bulversate. În Statele Unite nu fusese niciodată lovitură de stat, aşa că n-aveau de unde să ştie ce înseamnă. O. a revenit la subiecte mai familiare.

— Ghana are o climă tropicală. E cald tot timpul anului, iar primăvara şi vara e sezon ploios. Principalele sale produse sunt cacaua, aurul şi petrolul.

S-a oprit şi s-a uitat la doamna Duke, pentru a-şi da seama dacă se aştepta ca el să continue. Îi displăcea profund să-şi reducă ţara plină de viaţă şi de complexitate la câteva propoziţii fade. Dar ştia că asta voia ea.

Elevii au rămas tăcuţi. Domnul Brabant se uita pe geam, încruntat. Însă doamna Duke a încuviinţat mulţumită.

— Foarte bine, Oss-ai. Ai fost extrem de elocvent. Mă bucur

de fiecare dată când se iveşte ocazia ca un elev nou-venit să-i înveţe pe ceilalţi câte ceva despre lumea în care trăim.

S-a întors către clasă.

— Sper că-l veţi primi cum se cuvine pe Oss-ai şi-l veţi face să se simtă ca acasă în luna pe care o va petrece aici.

Ce bine-ar fi fost dacă s-ar fi oprit aici!

— Poate că el n-a avut toate oportunităţile pe care le aveţi voi la şcoala voastră, aşa că sper să-i oferiţi şansa de a lua parte la tot ceea ce avem de oferit elevilor mai puţin norocoşi.

Ultimele patru cuvinte l-au făcut pe Osei să strângă din dinţi. Comentariul doamnei Duke i-a amintit de o scurtă povestire de Shirley Jackson, intitulată *După tine, dragul meu Alphonse*, în care o mamă îşi dezvăluie prejudecăţile faţă de prietenul de culoare pe care fiul său îl aduce acasă. În urmă cu câteva luni, o profesoară bine intenţionată din New York îi pusese pe colegii de clasă ai lui Osei s-o citească şi s-o discute, gândindu-se că sunt destul de mari să abordeze subiectul şi că, după părerea ei, asta ar ajuta la „relaţiile interpersonale“. Dar rezultatul a fost că săptămâni întregi după aceea colegii săi s-au simţit stingheriţi în prezenţa lui.

Directoarea a dat din cap către domnul Brabant.

— Mulţumesc, dragi elevi. Vă puteţi continua ora.

După ce a plecat, parfumul ei – floral, prea dulce – a rămas în aer.

Când a sunat clopoţelul şi Dee a şoptit: „Pauza de dimineaţă“, O. a expirat lung, abia acum dându-şi seama cât timp şi-a ţinut respiraţia. Totuşi, nu s-a grăbit afară, ci s-a îndreptat mai întâi spre toaletă – condus de Dee, care părea să se teamă să-l lase singur acolo, deşi el a insistat că ştie drumul spre curtea şcolii.

— Te aşteaptă prietenele tale, a zis el.

Ea a ridicat din umeri.

— Pot să mă aştepte.

— O să te bârfească.

Ea a râs.

— Serios, a zis el într-un final. Mă descurc. Du-te, te rog.

Atunci ea s-a îmbujorat, dar a plecat. În clipa aceea, O. şi-a dorit ca ea să se întoarcă. Era flatat că o altă persoană putea fi atât de interesată de el.

Spre uşurarea lui, la baie nu era nimeni, dar a preferat să folosească o cabină, şi nu un pisoar, pentru ca, în cazul în care intra cineva, să nu fie nevoit să îndure privirile celor care erau curioşi să vadă cât de mare era şi ce culoare avea echipamentul lui.

Să iasă în curtea şcolii în calitate de elev nou-venit a fost mai dificil a doua oară decât prima, când elementul-surpriză îl ajuta de obicei să navigheze în siguranță, până ajungea înapoi în bancă. Acum, în timp ce trecea pe lângă clădire şi ieşea în curte, Osei ştia că lumea îl aşteaptă, că se uită să vadă ce face, şi toate gesturile celorlalți lăsau să se înțeleagă foarte clar că el era altfel decât ei.

Era un sentiment diferit de cel pe care-l avea în fiecare vară când ajungea cu familia lui în aeroportul din Accra şi păşea afară într-o atmosferă încinsă, care-i făcea scalpul să se umple de broboane de sudoare. Dincolo de haosul alcătuit din oameni şi maşini, claxoane ce răsunau din toate direcțiile, şoferi de taxi ce țistuiau din buze pentru a le atrage atenția, de zarva de voci ridicate sau coborâte din jur, de strigătele şi țipetele unei societăți ce nu-şi ascundea trăirile, Osei simțea ceva mult mai profund: relaxarea de a se afla printre oameni aidoma lui. Poporul lui, care nu se zgâia la el şi nici n-avea de făcut comentarii legate de culoarea pielii. Evident, în curând puteau începe să comenteze din alte puncte de vedere – aşa sunt oamenii, nu se pot abține să compare –, legat de haine, bani, ce învățase la şcoală, ce era tatăl tău şi cum vorbea, unde îşi petrecuse vacanța şi cum îşi purta părul. Dar acel sentiment spontan, de apartenență – şi de a fi un anonim printre oameni cu piele în nuanțe apropiate – era unul pe care Osei abia îl aştepta în fiecare vară şi care-i lipsea apoi în tot restul anului.

S-a postat pe terenul de joacă şi a văzut cum se întorceau spre el ochii albaştri, cum conversațiile amuțeau şi toate lucrurile din

jur parcă dispăreau, deoarece el devenea punctul central al atenției generale.

Dar asta n-a durat mult. Aşa cum se întâmpla deseori, sportul l-a salvat şi acum. Osei era mult mai sigur pe el când venea vorba de mingi, baze, goluri şi echipe decât era când se punea problema orarelor, a testelor-fulger şi a datelor importante din istoria Americii. Sportul era o limbă pe care o vorbea fluent, fiindcă nu era nevoie să învețe lucruri noi de fiecare dată când se muta. Între crichet şi softball existau unele diferențe, dar să dai cu bâta, să prinzi o minge sau să alergi reprezentau mişcări ce nu aveau nevoie de nici o traducere.

Băieții dintr-a şasea se adunau la un capăt al terenului, pentru a juca kickball. Osei ştia că era mai bine să li se alăture decât să rămână singur. Învățase să joace fotbal în Ghana şi la Roma, softball şi baschet la New York. Kickballul era ca softballul, sau jocul englezesc numit rounders, cu baze şi bătaie, jucători de câmp şi aruncător ce rostogolea spre tine o minge roşie de cauciuc de mărimea unei mingi de baschet, şi tu şutai în ea şi alergai. Era greu să iei în serios o asemenea minge săltăreață, iar şuturile îi făceau pe toți să arate cam stupid. Dar era distractiv de jucat şi nu trebuia să fii cine ştie ce expert la şutat sau la prins mingea. Oricine avea şansa să joace bine. Până şi americancele jucau bine kickball, în vreme ce O. nu văzuse niciodată vreo italiancă sau englezoaică jucând fotbal.

Nu-şi făcea griji în legătură cu jocul în sine, dar alegerea echipelor era asemenea duşului rece pe care trebuia să-l facă înainte de a intra în piscina cu apă caldă. În calitate de nou-venit, era destul de probabil că avea să fie ales ultimul, dat fiind că nu se ştia ce calități sportive are şi nici pe alianțe nu se putea baza. Era de fiecare dată umilitor să rămână aşa şi să aştepte până când erau aleşi băieții, în timp ce grupurile din jurul lui se rarefiau până când rămâneau doar el şi unu-doi băieți – cei slabi, cei bolnavi, cei lipsiți de prieteni. Cei de culoare. De obicei, îşi fixa privirea asupra unui punct din depărtare, ca să nu fie nevoit să vadă rânjetele şi, mai rău, expresiile de milă. Dacă erau genul

milos, căpitanii nu pierdeau vremea şi-i împărțeau rapid pe cei respinşi. Însă, uneori, câte un căpitan zăbovea îndelung, studiindu-i atent pe cei rămaşi, râdea şi le arunca replici peiorative colegilor de echipă, iar O. era nevoit să stea în fața lor cu pumnii strânşi şi să şi-o închipuie pe mama lui zicând: „Fără violență, Osei. Bătaia nu e cea mai bună soluție“. Dar nu o asculta întotdeauna.

Azi a stat retras, resemnat să aştepte finalul împreună cu ceilalți rataţi. Cel puțin avea la ce să se uite în depărtare: Dee stătea cu prietenele ei pe corabia de piraţi din curte şi-i zâmbea.

Tocmai îi zâmbea şi el, când s-a simțit înghiontit.

— Hei, a zis un băiat greoi de lângă el. Ian te vrea în echipă.

O. a ridicat privirea mirat. Cei doi căpitani, Casper şi Ian, îşi aleseseră câte un coechipier şi începeau a doua rundă. Ian era băiatul care-i spusese lui O. unde să stea, înainte de ore. Avea ochii cenuşii ca ardezia şi o privire circumspectă, greu de pătruns. Osei înțelegea acea privire mijită; o folosise şi el, pentru protecție. O folosea şi acum.

— Tu… cum te cheamă? l-a întrebat Ian.

Osei a şovăit. „Port numele regilor Ashanti“, ar fi vrut să-i spună. „Numele meu înseamnă ‹‹nobil››“. Dar n-a rostit nimic din toate astea, deşi era mândru de numele lui. Şi tocmai de aceea voia să-l ferească de bătăuşi şi de glumeți.

— Poți să-mi spui O., a zis.

— O., ai mai jucat kickball?

— Da… la New York.

S-a lăsat tăcerea. Observase că, deseori, simpla menționare a oraşului New York trezea respectul locuitorilor din alte oraşe, care îl considerau imens şi periculos. N-avea de gând să le spună că urmase o şcoală privată liniştită – de asemenea, exclusiv de albi –, şi nu o şcoală publică, mult mai dură. Casper, celălalt căpitan, a dat din cap în semn de respect. Osei a recunoscut ce gen era. Aducea un pic cu un David Cassidy blond, din *Familia Partridge*; Sisi avusese câțiva ani un afiş cu el în cameră, înainte de a-l înlocui cu unul cu Malcolm X.

— Bine, a zis Ian atunci şi i-a făcut semn din cap lui O. să i se alăture.

— Ce-are de gând? i-a şoptit băiatul corpolent vecinului său în timp ce Osei s-a apropiat stingher de echipa lui Ian, simțind apăsarea celor cincisprezece perechi de ochi fixate asupra lui.

Ian a aşteptat să ajungă lângă ei şi abia atunci a spus:

— Negrii sunt buni la sport, nu?

Ceilalți băieți au fluierat printre dinți şi au râs.

Osei nu s-a strâmbat, nici nu i-a dat un pumn şi nici n-a plecat. Iată unul care spune direct ce gândeşte. Era aproape uşurat să audă prejudecățile rostite deschis, în față. Acum putea şi el să fie la fel de deschis.

— Negrul *ăsta* e, a zis.

Trebuia să aibă grijă să dea un şut epocal în mingea aia.

Au pierdut la tragerea la sorți, aşa că echipa lui Ian s-a instalat prima în teren. Ian nu a împărțit pozițiile între membrii echipei, dar O. s-a îndreptat automat către zona mai îndepărtată a terenului, unde era mai puțină acțiune, ştiind că n-ar fi bine să se dea mare ocupând prima bază sau poziția de libero. Era mulțumit să aştepte în iarba înaltă, lângă cei mai slabi.

La fel ca la softball, şi la kickball erau tot patru baze, iar pentru a marca trebuia să treci pe la toate patru. Erai afară dacă apărătorii aruncau mingea în care ai şutat tu spre baza către care alergai, înainte ca tu să ajungi la ea, sau dacă erai lovit cu mingea înainte de a ajunge tu la bază, sau dacă şutai mingea prea sus şi era prinsă de un apărător înainte de a atinge terenul. Dacă o echipă avea mingea afară de trei ori, ea revenea echipei adverse. Echipa care avea cele mai multe puncte marcate prin atingerea tuturor bazelor câştiga.

Primul a fost un băiat pe nume Rod. Acesta a şutat mingea jos şi atât de tare, încât a proiectat-o între prima şi a doua bază, în direcția apărătorului buimac aflat în stânga lui Osei – un băiat lent, care a înşfăcat mingea şi a aruncat-o cu sălbăticie, trimițând-o mai degrabă spre Osei decât spre interiorul terenului. În clipa în care a reuşit s-o prindă iar şi s-o arunce în teren, Rod

atinsese deja a doua bază. Dinspre echipă s-au auzit icnete, iar din gura lui Ian un „Hai *odată*!“, dar cel puțin toate acestea nu-l aveau drept țintă pe O. N-ar fi avut cu ce să ajute.

Dar i-a făcut plăcere să atingă mingea. După prima atingere, se simțea, ca de fiecare dată, mai încrezător.

Următorul băiat a şutat scurt şi înalt, iar Ian, care era la aruncare, a prins-o uşor. Unul era deja scos din joc. După aceea, băieții au făcut ce ar fi făcut orice jucător de bun-simț şi au profitat de cel mai slab punct al echipei: au țintit deliberat spre băiatul din stânga lui Osei. Prima dată, au trimis mingea în partea opusă a băiatului celui lent – prea departe de Osei ca acesta să-l poată ajuta –, iar primul apărător a trebuit să alerge şi s-o prindă. În acest timp, Rod a înconjurat terenul şi a ajuns la a treia bază, iar aruncătorul la prima. Însă cea dintâi lovitură a fost înaltă şi puternică, iar băiatul cel slab a rămas sub minge cu brațele larg deschise, sperând că-şi va descoperi în chip miraculos abilități atletice necunoscute şi va închide brațele în jurul mingii chiar în momentul potrivit. Osei l-ar fi putut împinge la o parte, prinzând mingea – avea suficient timp pentru a-şi calcula precis mişcările –, dar n-a făcut-o. Ar fi fost urât din partea lui să se năpustească asupra băiatului celui slab, acțiune care putea, oricum, să nu-l ajute pe nici unul din ei. Aşa că a alergat spre el şi a rămas acolo, privind cum cade mingea printre brațele băiatului. Apoi a ridicat-o repede şi a aruncat-o tare spre a doua bază, unde apărătorul a reuşit să-l atingă pe alergător, scoțându-l afară. A doua eliminare, deşi Rod mai avea de trimis mingea în tribună.

Când i-a venit rândul lui Casper să şuteze, la prima bază mai rămăsese un singur alergător. Despre unii băieți ştii imediat că se vor descurca bine, chiar dacă nu i-ai văzut niciodată jucând. Osei şi restul apărătorilor au făcut câțiva paşi înapoi, din respect pentru talentul lui Casper, ştiind că el va şuta cât se poate de tare. Era, de asemenea, şi amabil: nu avea de gând să şuteze în direcția băiatului celui slab. O. s-a uitat spre corabie, a văzut că fetele se uitau la Casper şi a simțit o împunsătură în inimă la

gândul că şi altcineva se bucura de toată atenţia, chiar dacă era un puşti atât de drăguţ precum Casper. Ian a rostogolit mingea spre el şi Casper a şutat sus, sus în aer, şi mingea s-a învârtit iar şi iar, coborând direct spre O. Acesta nici n-a trebuit să se mişte. A fost suficient să facă un pas pentru a o ajunge şi mingea i-a aterizat cu putere în braţe, frecându-i-se dureros de obraji şi ricoşându-i în piept, dar O. a reuşit să n-o scape, iar Casper a fost eliminat.

Echipa lui a început să strige.

— Bravo, O.! a strigat cineva.

Apoi el a început să fugă cu mingea către Ian, care dădea din cap aprobator şi lumea îi scanda numele, iar în depărtare fetele ovaţionau şi, preţ de un scurt moment, O. a uitat complet de pielea lui neagră, devenind unul dintre strălucitorii eroi nou-apăruţi pe terenul de sport.

Când a trecut pe lângă el pentru a ieşi de pe teren, Casper i-a zis:

— Frumos ai mai prins-o!

În vorbele lui nu era pic de gelozie ori sarcasm; spusese exact ce gândea. Sinceritatea lui şi încrederea lui în sine, atât de fireşti, erau cât se poate de atrăgătoare. În egală măsură, ele i-au stârnit lui O. dorinţa acută de a-i pune piedică.

Osei nu-şi imaginase că o singură prindere reuşită o să-l facă vedeta echipei şi nici că Ian o să-i ofere una dintre cele mai bune poziţii din rândul jucătorilor: a patra sau a cincea, când poţi să ai oameni în toate bazele şi un singur şut ca lumea îţi poate aduce mai multe ocazii de a marca.

Şi acesta nici nu i-a oferit-o.

— E clar că ştii să arunci şi să prinzi, a zis Ian când echipa s-a adunat la a patra bază. Dar ştii să şutezi?

L-a fixat îndelung pe O., cu ochii lui cenuşii impenetrabili, atât de apropiaţi, că te simţeai aiurea când te uitai în ei. Apoi a arătat spre plăcuţa ce marca a patra bază şi O. şi-a dat seama că îi cerea să şuteze primul.

Nu era o tactică lipsită de bun-simţ. Dacă nu ştiai cât de bine

joacă cineva, puteai să rişti şi să laşi persoana respectivă să şuteze prima, apoi să iasă, lăsând suficiente ocazii echipei pentru a marca. Fireşte, dacă primul băiat dădea prea tare în minge, era mare risipă, pentru că nu avea să marcheze decât o singură dată, el singur.

Şi asta şi voia – sau *trebuia* – să facă Osei. Nu putea să arate că ştie să arunce şi să prindă bine, şi pe urmă să şuteze prost. Nu putea şuta nici măcar acceptabil – suficient cât să ajungă la prima bază. Trebuia să trimită mingea în tribună, marcând un *home run*.

În timp ce se apropia de a patra bază, a auzit un murmur străbătând terenul de joc şi s-a bucurat să vadă că toți apărătorii fac câțiva paşi înapoi. Se aşteptau la lucruri mari de la el. Dee şi Mimi stăteau acum în picioare pe puntea corabiei, privindu-l. De fapt, parcă întreaga curte încremenise şi se uita la el.

La şcoala din Roma, Osei fusese deseori portar atunci când jucau fotbal; celorlalți băieți nu le plăcea să aibă vreun fel de contact cu pielea lui neagră şi, în general, acest lucru putea fi evitat dacă el stătea în poartă. În poziția aceea, putuse cel puțin să învețe cum să şuteze înalt şi departe. În mod normal, un portar şutează de pe loc, aşa că atunci când Casper a rostogolit mingea spre O. neaşteptat de rapid, acestuia i-a trebuit doar o fracțiune de secundă ca să cântărească situația, după care a țâşnit în direcția ei şi şi-a simțit călcâiul atingând-o şi lovind-o, zdravăn şi cu toate puterile. Ar fi trebuit să ajungă departe.

Şi a ajuns departe. Mingea s-a înălțat peste capetele apărătorilor, a zburat peste gardul de sârmă ce împrejmuia terenul şi a ricoşat în capota unui Oldsmobile Cutlass Supreme parcat peste drum. Dinspre teren, dinspre fete, din întreaga curte – cu excepția membrilor echipei lui Osei – au izbucnit ovații. Aceştia din urmă au gemut.

El s-a uitat în jur, nedumerit de reacția lor.

— Nu e un *home run* ?

— Nu se pune, dacă iese de pe teren, i-a explicat Ian.

— Mda, a adăugat Duncan, şi nu mai putem juca dacă se

întâmplă asta. Aşa au hotărât profesorii. Nu le place deloc să fie nevoiţi să caute mingea. Uite şi tu, s-a dus tocmai până la Maple.

Mingea se rostogolise pe stradă, lovindu-se de roţile maşinilor parcate, şi acum se îndrepta spre o intersecţie, unde şoferii au început să vireze ca s-o ferească şi au claxonat.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

— Şi ai mai şi trimis-o drept în maşina părinţilor lui Casper, a adăugat Ian. Stă chiar vizavi.

— Vai! O să-mi cer scuze.

Ian a ridicat din umeri. Acum că meciul se sfârşise, părea mai mult amuzat de umilirea lui O. decât furios.

Dar n-a durat mult. Dee a venit în fugă dinspre corabie. Când a ajuns lângă Osei, şi-a aruncat braţele în jurul lui.

— A fost incredibil!

O. a încremenit, aşa cum au făcut şi restul puştilor de pe teren; ovaţiile au încetat, agitaţia a amuţit. Lui Ian i-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— L-a *atins*! a şoptit Patty, cu un amestec de admiraţie şi groază. Un cor de voci i s-a alăturat imediat.

— Nu l-a atins doar, l-a *îmbrăţişat*! Dumnezeule!

— Eu n-aş face una ca asta. Tu da?

— Crezi că sunt împreună?

— Probabil.

— Poate avea orice băiat doreşte şi îl alege pe *el*?

— Ce-i cu Dee, a înnebunit?

— Nu ştiu ce să zic… sincer, *e* destul de drăguţ.

— Glumeşti? E… înţelegi!

— Lasă asta! Dar e şi *nou-venit*. Nici măcar nu-l cunoaşte.

— Da, poate că e-un criminal sângeros sau genul ăla de individ îmbrăcat în Moş Crăciun, care o strangulează pe fata din *Aventuri în Casa Morţii*[15].

— Te-ai uitat? Ai mei n-au vrut să mă lase.

— Am văzut şi *Exorcistul*. M-am furişat cu frati-miu mai mare. M-a speriat ca naiba, mai ales vocea aia ciudată a ei, când vorbeşte.

Osei nu auzea ce spuneau, dar nu conta. Erau cu toții martori ai faptului că se trecuse dincolo de o linie pe care el nu avusese niciodată de gând s-o depășească.

*

Dee a observat în timp ce-l îmbrățișa că Osei înțepenise şi, când s-a tras în spate, depărtându-se de brațele lui catifelate, şi-a dat seama de atmosfera încordată din jurul lor. Mimi stătea cu ochii în pământ; băieții – Ian, Casper, Rod şi ceilalți – au rămas drepți ca soldații, cu brațele pe lângă corp. Patty clătina uşor din cap. Dee îl atinsese pe O. în fața tuturor, şi dezaprobarea celor aflați în curte, ba chiar şi a lui O., era atât de puternică, încât a simțit nevoia să închidă ochii.

— Hai să mergem la copaci, a zis ea.

Sanctuar.

Chiparoşii erau cea mai surprinzătoare imagine de pe terenul de joacă. Probabil că proiectantul avea o slăbiciune pentru copaci, deoarece, în loc să smulgă pâlcul de chiparoşi existent atunci când fusese construită şcoala, nu s-a atins de ei, iar terenul de joacă a fost proiectat în jurul lor, astfel încât acum se înălțau maiestuoşi într-un colț al acestuia. Poate în ideea de a le găsi o justificare, acolo fusese construită şi o groapă cu nisip, care nu era folosită niciodată, din moment ce spațiul le era rezervat elevilor mai mari, iar săpatul în nisip le făcea plăcere doar celor mici. În schimb, devenise unul dintre puținele locuri neutre din curte în care băieții şi fetele din toate clasele îşi petreceau timpul împreună.

Dee l-a condus pe O. spre copaci şi s-a aruncat în nisip. El a şovăit, dar i s-a alăturat. În timp ce stăteau aşa, unul lângă altul, agitația din jur a reînceput. Băieții au primit mingea de kickball înapoi şi s-au apucat să joace dodgeball – cu Ian şi Rod aruncând cât puteau de tare şi lăsându-le semne roşii pe gambe băieților mai scunzi. Fetele şi-au reluat şotronul, iar Mimi s-a aşezat să joace jacks cu colega ei, Jennifer, destul de aproape de groapa cu nisip. Blanca a început să sară coarda dublă.

— A fost un şut nemaipomenit, a zis Dee.

O. a ridicat din umeri.

— Dar mingea a lovit maşina lui Casper, oprind meciul.

— Ce dacă? Tu n-aveai de unde să ştii. Ian trebuia să-ți spună regulile la început.

A luat un pumn de nisip încă jilav de rouă şi a început să-l cearnă printre degete pentru a alege acele şi conurile de chiparos.

— Ai jucat kickball la New York?

— Am jucat un pic. O. şi-a trecut o mână peste nisip, netezind o porțiune.

— Cum a fost la New York? Aud mereu chestii îngrozitoare despre oraşul ăla, despre oameni care sunt târâhăriți sau omorâți. Şi e atât de murdar!

— Ei, n-a fost chiar atât de rău. Locuiam într-o zonă drăguță din oraş.

O. a făcut o pauză, de parcă imaginea New Yorkului îi aducea aminte de ceva.

— Ce e? Dee îl vedea cântărind-o din ochi, hotărând ce îi poate dezvălui şi ce nu. Spune-mi, a continuat ea. Poți să-mi spui orice.

Această dorință de a-l cunoaşte mai bine era aproape o rugăminte.

— Locuiam în Upper East Side, unde majoritatea clădirilor au portari.

A zâmbit când i-a văzut privirea goală, în care se citea ignoranța provincială.

— La intrarea în bloc stau nişte bărbați, ca nişte paznici, doar că aceştia te şi ajută cu pachetele şi cumpărăturile, îți cheamă un taxi şi alte chestii de genul ăsta. În cartier nu erau prea mulți… oameni ca noi. Aşa că de fiecare dată când treceam pe lângă un portar, acesta mă privea cu atenție şi fluiera către portarul clădirii învecinate să se uite, şi *acela* mă privea la rândul lui şi fluiera. Mă fluierau în felul ăsta cât era strada de lungă. De obicei nu făceau asta decât atunci când trecea o fată frumoasă.

Chiar şi după ce au aflat ce-i cu mine şi m-au văzut intrând şi ieşind luni la rând, tot mă mai fluierau. Ziceau că fac o glumă, şi poate că, după un timp, pentru ei chiar asta era, însă eu n-am simțit-o niciodată ca pe o glumă. Era ca şi cum aşteptau să pun ceva la cale.

— Ce?

— Să fur, să jefuiesc pe cineva sau să arunc o piatră.

— Asta e…

Dee nu ştia ce era. Încă făcea eforturi să se obişnuiască cu gândul că el locuia într-un apartament, şi nu într-o casă, cum stăteau ea şi toți prietenii ei. Însă ea locuia în suburbii. Acolo nu erau prea multe apartamente.

— Şi portarul tău?

— Până la urmă a fost OK. Ceilalți au cam făcut mişto de el, dar tata i-a dat de Crăciun un cadou generos în bani, şi asta a ajutat. Dar nu ne oprea niciodată un taxi, nici măcar când vedea că treceau pe lângă noi unele goale. Zicea că n-a găsit sau că erau toate ocupate. Cât am stat acolo n-am fost decât de două ori cu taxiul.

Dee, personal, nu fusese niciodată cu taxiul, şi, de altfel, nici nu avusese nevoie. Ce viață exotică, să ai nevoie de taxi!

— Mai povesteşte-mi despre Ghana, a zis ea, doar ca să-l audă vorbind.

Osei s-a îndreptat de spate.

— Ce-ai vrea să ştii despre țara mea?

Simpla pomenire a Ghanei părea să-l facă imediat mai protocolar.

— Păi… Dee s-a oprit, gândindu-se dacă să aducă sau nu vorba despre un gând care-o bântuia de când se vorbise prima oară despre Ghana. Dar îl plăcea – cu adevărat – şi voia să fie cât se poate de deschisă cu el. Cei de acolo… mănâncă oameni?

O. a zâmbit.

— Te gândeşti la Papua Noua Guinee. Papua Noua Guinee e lângă Australia.

— A! Scuze.

— E-n regulă. Sora mea Sisi a avut odată la Roma o profesoară care a făcut aceeaşi greşeală şi a pus-o să scrie o lucrare despre canibalism. Mie mi-a citit-o primul, aşa că am aflat tot ce era de aflat.

I s-a părut un lucru şi mai surprinzător decât faza cu portarii şi taxiurile.

— Cum se zice „canibalism“ în italiană?

— *Cannibalismo.*

Dee a chicotit, după care a devenit serioasă.

— Atunci poate-mi explici şi mie de ce se mănâncă oamenii unii pe alţii. N-am înţeles niciodată. E pur şi simplu greţos.

— Păi, un motiv e că uneori chiar nu există suficientă mâncare. Dacă e foamete sau oamenii se trezesc blocaţi într-un loc în care nu e nimic de mâncare. Ai auzit despre accidentul de avion din Anzi, de acum doi ani, în care oamenii au fost nevoiţi să-i mănânce pe cei morţi ca să supravieţuiască?

Dee s-a cutremurat, neştiind nici ea de ce a împins discuţia în direcţia asta, dar nici dacă voia să schimbe subiectul. Nu mai vorbise despre ceva atât de serios cu vreun alt băiat – de fapt, nici măcar cu o fată.

— Dar, în general, canibalismul nu are legătură cu foamea, a continuat O. Oamenii îi mănâncă pe ceilalţi dacă i-au învins în luptă sau drept trofeu de război. Uneori mănâncă o bucată din cineva drag, care a murit. E ca şi cum l-ar readuce printre cei vii, un fel de reîncarnare prin propriul lor corp.

— Bleah!

O. a chicotit.

— În Ghana, după ce moare cineva, dansăm şi cântăm, dar nimeni nu mănâncă pe nimeni!

Dee s-a gândit la bunicul ei culcat într-un sicriu deschis, într-o biserică din Carolina de Sud. Fusese un moment solemn şi bizar, iar pantofii cei noi o strânseseră atunci.

— Dansaţi?!

— Da. Dăm o petrecere mare care ţine toată noaptea, cu mâncare, formaţii care cântă şi multă lume. Familia lipeşte

anunțuri prin oraş ca să vină toată lumea. Cheltuim destul de mult la o înmormântare – cam ca la o nuntă.

Vorbind despre Ghana, accentul lui suna mai african, cu vocale mai apăsate şi emfază în glas.

— Foarte ciudat! Te duci des în Ghana?

— Mergem în fiecare vară, să-mi văd bunicii.

— Şi îți place?

— Evident.

— Şi când te duci acolo, stai la oraş sau la țară?

— Şi, şi. Avem o casă în Accra şi o casă în satul bunicului meu.

Dee a vrut să-l întrebe dacă respectiva casă era o colibă de lut cu acoperiş de iarbă, cum văzuse ea în nişte poze din Africa publicate de revista *National Geographic* a tatălui ei. Dar se simțea foarte prost pentru gafa legată de canibalism şi cea de mai devreme, referitoare la dashiki, aşa că n-a mai îndrăznit să întrebe şi altceva care să-i dezvăluie noi lacune în educație.

S-a întrebat ce subiecte de discuție să mai deschidă. Stând aşa, în tăcere, a devenit conştientă de faptul că stăteau amândoi sub chiparoşi şi că în curtea din jurul lor era mare freamăt, dar toți ceilalți, indiferent ce făceau, aveau privirile îndreptate spre ei. Şi-a dorit să fi făcut altceva, să se fi plimbat, să fi escaladat scările de cățărat sau să se fi dat în leagăne, decât să stea pe loc.

— Sunt multe animale sălbatice acolo?

Îi venea să-şi dea un pumn în cap pentru c-a întrebat ceva atât de stupid, dar conversația părea pe punctul de a lâncezi, aşa cum se întâmpla adesea când un băiat şi o fată îşi dădeau subit seama că sunt singuri.

— Da. Avem bizoni, babuini, mistreți africani, maimuțe. Şi multe altele.

— Sunt şi elefanți?

— Da.

Deşi el părea dornic să i se pună întrebări, parcă nu era la fel de curios să afle răspunsuri. Aşa erau băieții, se pricepeau mai bine să vorbească sau să acționeze decât să asculte. Dee nu mai

stătuse niciodată aşa mult de vorbă cu un băiat.

Pentru că el nu întreba, Dee nu-i putea spune nimic despre sine. Şi, dacă ar fi întrebat-o, ce i-ar fi spus? Că părinții ei sunt foarte severi. Că îi plăcea matematica, dar se făcea că nu-i place. Că era surprinsă de propria popularitate, date fiind restricțiile impuse de mama ei: nu avea voie să se ducă la mall cu prietenele, nu-şi sărbătorise niciodată ziua de naştere cu colegii, invitându-i la patinoar ca să se dea pe role, sau la film. Că uneori se simțea tristă fără nici un motiv. Că Mimi îi ghicise recent în cărțile de tarot şi-i spusese că viața ei se va schimba dramatic în curând. Dee crezuse că se referea la faptul că în toamnă începea secundara, însă acum, privindu-l pe Osei cum netezeşte nisipul, desenează în el cu degetul, apoi îl netezeşte iar, cu mâna lui atât de neagră pe suprafața deschisă la culoare, s-a gândit că, poate, „curând“ însemna mai devreme decât crezuse.

Apoi, el a ridicat ochii şi i-a zâmbit, cu fața întoarsă pe jumătate, astfel încât avea un aer pişicher, şi toate cuvintele spuse şi nespuse, întrebările puse şi nepuse, tăcerile stânjenitoare au fost măturate de valul de căldură ce a năpădit-o. Dee nu fusese niciodată ca Blanca şi ca alte câteva fete, care ieşeau cu tupeu în față, se băgau în sufletul băieților şi-i încurajau să le acorde atenție. Nu purta haine mulate şi lucioase. Nu-şi scotea la înaintare sânii în formare, ci stătea adusă de spate, ca să nu i se observe. Nu făcuse exerciții de intimitate cu băieții pe la colțul sălii de sport şi nu se sărutase cu ei decât în pauze, când jucau „Învârte sticla“ – şi asta doar de două ori, pentru că profesorii le interziseseră să-l joace imediat ce aflaseră ce se întâmplă. Dar ceea ce simțea ea pentru O. nu era un simplu experiment. „Asta am aşteptat“, s-a gândit. „Asta.“

Gândul a îndemnat-o să facă ce-şi dorise de prima oară când se aşezase în rând, după el, înainte de ore: a întins mâna şi i-a atins capul, simțindu-i părul fin şi creț ce-i urma rotunjimea craniului fără cusur.

Osei nu s-a tras înapoi şi zâmbetul nu i-a dispărut. A întins şi el mâna şi şi-a coborât-o pe obrazul ei. Dee şi-a întors fața şi şi-a

lăsat-o în căuşul mâinii lui, ca o pisică atunci când e mângâiată.

— Ai un cap frumos, i-a zis.

— Şi tu un chip frumos.

Ea a fost traversată de un val de uimire şi de uşurare. Şi el simţea ce simţea ea; se puteau destinde unul în prezenţa celuilalt. Dee a înţeles acum că perechile adevărate nu aveau nevoie să-şi pună întrebarea, pentru a fi împreună; *erau* împreună pur şi simplu. Întrebarea era pentru copii, o glumă între copii. Ea şi Osei depăşiseră de mult etapa asta.

Au rămas în poză, ca o sculptură modernă înfăţişând o pereche de îndrăgostiţi, numai capete, şi zâmbete, şi braţe întinse şi împreunate, complet rupţi de lumea exterioară. Dee a auzit-o pe Mimi şoptind în apropiere:

— Dee, ce *faci*?

În depărtare, Blanca a început să cânte sacadat:

O. şi Dee stau într-un copac
ŞI SE PUPĂ
Se îndrăgostesc, se căsătoresc
Şi apare Dee c-un căruţ de bebe!

Au continuat să se atingă şi după ce s-a auzit fluierul. Profesorii care erau de serviciu în curte suflau din fluier atunci când cineva făcea ceva nepotrivit: împingea un alt elev, se atârna cu capul în jos de paralele, azvârlea cu nisip, se căţăra pe gard. Ori de câte ori se auzea fluierul, elevii se opreau şi se uitau în jur să vadă cine a intrat in colimator.

O. n-avea de unde să ştie, dar probabil ghicise despre ce era vorba, pentru că, în timp ce domnul Brabant se apropia de ei cu paşi mari, încă suflând în fluier, şi-a coborât mâna de pe obrazul lui Dee, care ardea. Năucă, ea şi-a mai lăsat mâna pe părul lui încă o clipă.

— Încetaţi! Ridicaţi-vă imediat în picioare, amândoi!

Glasul lui era ca o şfichiuire de bici. O. s-a ridicat repede. Deşi Dee simţea o dorinţă crescândă de a se împotrivi, ar fi fost penibil să şadă în nisip în timp ce toată lumea se aduna în jur şi

se uita în jos la ea. S-a ridicat, dar fără grabă, scuturându-şi nisipul de pe jeanşi, fără să privească în ochii furibunzi ai domnului Brabant.

— *N-ai voie* să atingi în mod necuviincios alți elevi. Poate în locul de unde vii tu lucrurile stau altfel şi n-ai ştiut, şi-a revărsat acesta furia asupra lui O., dar în şcoala asta, băieții şi fetele nu se ating aşa!

Se părea că modul în care se mângâiaseră îl deranjase mult mai tare decât toate pupăturile elevilor de clasa a şasea, pe care le surprinsese tot anul. Poate simțise că gesturile lor erau mai pline de semnificație, mai adânci, mai intime – prea intime pentru curtea unei şcoli. S-a întors spre Dee.

— Şi sunt foarte surprins de comportamentul tău, Dee. Tu trebuia să ştii toate astea. Acum intră în clasă şi împarte foile cu problemele de matematică.

Dee nu fusese niciodată trimisă acasă sau pusă să rămână după ore drept pedeapsă şi nu i se aplicase niciodată la şcoală vreo măsură disciplinară, pentru că nu fusese nevoie. Aşa că acum scăpase uşor. Orice alt elev în situația ei ar fi fost trimis în biroul directoarei, pentru a fi muştruluit bine şi, poate, pentru a-i fi sunați părinții. În schimb, ea primise o sarcină pe care oricum ar fi îndeplinit-o cu plăcere. Se părea că pe domnul Brabant nu-l lăsa inima să-şi pedepsească prea dur eleva preferată.

Altă dată, cuvintele şi tonul lui ar fi usturat-o, pentru că, dintre toți adulții de la şcoală, de părerea domnului Brabant ținea cont cel mai mult. Însă azi era altfel – Dee găsise o persoană de care îi păsa, brusc, mai mult. O persoană pe care domnul Brabant o critica. Lui Dee nu i-a plăcut tonul lui. Şi totuşi, nu putea să nu-şi asculte profesorul. Cel mai bun răspuns, s-a gândit ea, era să nu se grăbească, să nu o ia la fugă pentru a îndeplini ceea ce i-a cerut, aşa cum ar fi procedat înainte. Când a trecut cu paşi agale pe lângă domnul Brabant, spre intrarea în şcoală, l-a simțit cum o fixa cu privirea, în mod clar şocat de noua ei atitudine. Asta a făcut-o pe Dee să se simtă puternică.

*

Au aşteptat cu toţii ca domnul Brabant să-l pedepsească pe nou-venit aşa cum trebuia să fie pedepsit. Ian i-ar fi putut arăta în ce fel anume: să-i dea una zdravănă cu rigla, cum se făcea pe timpuri, în mâna aia neagră ce îndrăznise să atingă obrazul lui Dee. În clipa în care îi văzuse îmbrăţişaţi, Ian fusese străbătut de o furie pe care încă făcea eforturi să şi-o controleze. Însă domnul Brabant părea pur şi simplu pierdut… şi bătrân, cu pungile de sub ochi şi mai pronunţate. Răsfăţata profesorului se revoltase, în sfârşit, şi el nu ştia cum să procedeze.

Ian a tuşit, pentru a rupe vraja. Cineva trebuia s-o facă. Domnul Brabant a clătinat din cap, după care a făcut un efort vizibil de a-şi reveni. Şi-a aţintit privirea asupra lui O. şi şi-a scos bărbia în faţă.

— Ai grijă ce faci, băiete, i-a zis.

O. şi-a privit profesorul şi n-a scos un cuvânt. Pauza dintre ei a părut să dureze o eternitate, fiind sfâşiată de apariţia domnişoarei Lode, care respira precipitat.

— E totul în regulă? a întrebat, cu vocea piţigăiată de agitaţie.

— Ar fi bine să fie, s-a răstit domnul Brabant. O să fie, dacă un anume băiat înţelege regulile acestei şcoli. Ai priceput, Osei?

— Da, domnule.

— Osei, noi, aici, nu spunem „domnule“ şi „doamnă“, a intervenit domnişoara Lode, pe un ton blând, în comparaţie cu al colegului ei. Ne adresăm profesorilor pe numele lor. Ar trebui să ni te adresezi cu „domnule Brabant“ şi „domnişoară Lode“.

— Da, domnişoară Lode.

— Mă ocup eu de el, Diane.

— Sigur. N-am vrut să…

A fost salvată de clopoţel.

— Bine. Duceţi-vă să vă aliniaţi!

Domnul Brabant a ridicat vocea, pentru a-i include pe toţi elevii din jurul lui. O. s-a mişcat, însă fără grabă – aşa cum făcuse şi Dee puţin mai devreme –, ca să dea limpede de înţeles că nu urma un ordin, ci se întâmpla să meargă exact în acea

direcţie.

— Am pierdut ceva? a zis domnişoara Lode în şoaptă.

— Comportament necuviincios, a murmurat domnul Brabant. O atingea pe Dee. Tipic.

Domnişoara Lode părea bulversată.

— Dumnezeule! Ai… cunoscut mulţi… negri?

— O mulțime.

— Vai, eu… scuze, n-am vrut să te întreb despre… momentul ăla…

— Mi-a venit rău când l-am văzut cum o atingea cu mâna.

Domnişoara Lode a observat că Ian trăgea cu urechea şi i-a dat un cot domnului Brabant.

— Bine, Ian, du-te şi aşază-te în rând, a poruncit el.

— Imediat, domnule Brabant… imediat ce iau mingea.

Domnul Brabant a mormăit şi a pornit cu paşi mari spre rândurile ce se formau, urmat de domnişoara Lode.

Pe la mijlocul curţii, Mimi l-a ajuns din urmă pe O. Ian s-a uitat după ei cum mergeau împreună, vorbind. La un moment dat, O. s-a aplecat spre iubita lui Ian ca şi cum ar fi vrut s-o audă mai bine; apoi a încuviinţat, a zis ceva, şi Mimi a zâmbit.

Ian s-a încruntat.

— Ce nenorocit! Auzi, s-o atingă! Mi s-a făcut şi mie rău.

Rod se afla lângă Ian, cu mingea de kickball în braţe.

Ian s-a uitat lung la iubita lui.

— N-am văzut. A atins-o acum?

— Nu pe Mimi. Pe *Dee.* A mângâiat-o pe Dee sub copaci. Şi *ea* l-a mângâiat pe el.

Rod se ambala pe măsură ce vorbea, cu obrajii roşii ca focul.

— Le mângâie pe toate fetele, a murmurat Ian. În curând o să facă ce vrea cu ele. Aşa sunt băieţii ca el. Dacă nu-l oprim.

— Da.

Rod a lovit mingea de câteva ori, de parcă ar fi fost de baschet.

— Şi cum facem?

— Trebuie s-o întoarcem împotriva lui.

Ian s-a gândit preț de o clipă.

— Nu, e la mintea cocoşului. Dee n-o să cadă în plasă, e prea deşteaptă. Poate… Să-l asmuțim pe el împotriva ei. Da, poate că e mai bine aşa. Şi mai distractiv.

— Poftim? Doar n-ai de gând să-i faci rău lui Dee, nu? Că nu-i corect. Vreau doar să am o şansă cu ea, atâta tot.

— N-o să-i fac rău, doar îi ajut… să se despartă.

— Bine. Dar, Ian…

— Ce?

— De ce nu m-ai ales pe mine în echipa ta de kickball?

Ian a oftat în sinea lui. Trebuia să scape definitiv de Rod. Avusese de gând s-o facă după ce începeau liceul – când schimbi şcoala, prieteniile se reaşază. Dar nu era sigur că putea aştepta atât de mult. Rod începea să-l solicite tot mai mult; era un efort prea mare pentru puținul pe care-l oferea.

— A trebuit să-i dau o şansă nou-venitului, i-a explicat Ian. Acum îmi pare rău c-am făcut-o, mai ales că şutul lui ne-a oprit meciul.

— Dar m-ai fi putut, la fel de bine, alege pe mine.

— Da, dar atunci echipa putea fi descentrată. Adică tu eşti un jucător bun, normal. Oricine a văzut asta, după şutul tău. Şi ai marcat singurele puncte pentru echipa ta, aşa-i?

Rod radia.

— Dacă şi tuciuriu' era OK, echipa noastră ar fi fost *prea* bună, cu tine şi cu el în ea, şi jocul n-ar fi fost deloc distractiv. N-am făcut decât să echilibrez situația.

Rod s-a încruntat, uimit de falsitatea complimentului, dar bucurându-se totuşi de laudă.

— Du-te şi aşază-te la rând, i-a poruncit Ian. Vin şi eu într-un minut.

Rod a încuviințat, apoi a lovit iar mingea, a ținut-o în fața lui şi a tras un şut către elevii aliniați. A alergat după ea, uitând de toate, fericit ca un cățel. „Dac-ar fi atât de simplu", s-a gândit Ian. Nu s-a mişcat, ci a rămas sub copaci, privindu-i pe elevi cum se apropiau de profesorii lor. Avea nevoie de câteva clipe,

să se gândească bine.

În clipa în care băiatul de culoare păşise în curtea şcolii în dimineaţa aceea, Ian simţise că se mişca ceva. Probabil aşa e la cutremur, când pământul se reaşază sub tine şi devine nesigur. Elevii avuseseră la dispoziţie aproape tot anul – de fapt, ultimii şapte ani de şcoală elementară[16] – ca să-şi formeze grupuri închegate, cu ierarhie clară de lideri şi subordonaţi. Totul mergea perfect, până când a apărut un băiat care să destabilizeze lucrurile. Un şut formidabil, o mână mângâind obrazul unei fete, şi ordinea se schimbase. L-a privit cu atenţie pe O., aşezat acum la rând, şi a înţeles că exact sub ochii lui avea loc o rearanjare a ordinii general acceptate prin includerea acestui nou lider – micile mişcări făcute de ceilalţi elevi care se întorceau abia sesizabil spre el, de parcă ar fi fost o lumină pe care o urmau, asemenea plantelor ce caută soarele. În timp ce Ian urmărea cu privirea scena, Casper a venit în spatele lui O. şi a început să discute cu el. A arătat către gard, evident discutând despre lovitura lui O., şi au încuviinţat amândoi. Într-o singură zi, băiatul de culoare câştigase respectul celui mai simpatizat băiat din şcoală, devenise iubitul celei mai simpatizate fete din şcoală şi râsese cu iubita lui Ian – şi nu era nici măcar ora prânzului.

„Simpatizat“ era un cuvânt care nu l-ar fi putut niciodată descrie pe Ian. Nimeni nu vorbea şi nu râdea cu el. De mult nu se mai întâmplase asta. Nu ştia exact din ce motiv, însă devenise pe nesimţite băiatul de care se temeau cu toţii, dar pe care nu-l respectau. Nu era ceva ce planificase, dar când începuse clasa a patra şi păşise pe terenul celor mari, fratele lui intrase la secundară şi Ian se trezise moştenind o poziţie de putere pe care puţini o puneau sub semnul întrebării. Odată cu ea, veniseră şi beneficiile neoficiale: bani de prânz de la cei mai mici, un loc lângă uşa sălii de sport, departe de profesori, ori de câte ori voia, statutul de căpitan al echipelor de kickball şi softball, şi Rod, asistentul şi apărătorul său – deşi Ian ar fi preferat să nu aibă pe post de mână dreaptă un asemenea bufon.

S-a auzit fluierul şi Ian a ridicat privirea, ştiind că lui îi era

adresat. Elevii aliniați dispăreau înăuntru şi domnişoara Lode flutura din mână spre el, să vină. Până şi profesorilor le era puțin teamă de Ian; ea n-avea să-l pedepsească pentru că a stat după el, deşi mai târziu avea să se plângă în cancelarie. Odată ascultase la uşă şi auzise un profesor spunând: „Ian e *ultimul* din familia Murphy, nu-i aşa? Sper că nu mai are vreo soră care să vină pe furiş din spate! Nu cred c-aş mai suporta încă un Murphy, după el şi frații lui. Mi-am plătit păcatele cu vârf şi îndesat, cu familia asta“. „Ei, o să i se taie lui aripile la secundară!“ i-a răspuns celălalt. „O să fie un biet peştişor în ditamai lacul.“ Cei doi au chicotit.

Pentru acele râsete, Ian le zgâriase ambele maşini cu cheia. Din câte îşi dădea el seama, frații lui continuau să fie peştii cei mari. Cel născut înaintea lui fuma acum şi zicea că mersese până la capăt cu iubita lui.

Înainte de a porni către uşile şcolii şi a intra în urma colegilor săi, Ian a trebuit să facă un mare efort de voință pentru a-şi descleşta maxilarul şi pumnii.

Când a trecut prin dreptul uşii clasei domnului Brabant, a aruncat o privire înăuntru. O. era aşezat în banca lui şi se uita peste o coală de hârtie. În picioare, lângă el, Dee îi întindea o foaie lui Casper, care îi zâmbea în stilul lui caracteristic. Un outsider care ar fi văzut scena ar fi putut crede că sunt iubiți. Dar băiatul de culoare nu observa nimic din toate astea.

Ian a zâmbit sarcastic, grăbindu-se să-şi prindă din urmă colegii. Acum ştia ce să facă.

La țâşnitoarea de lângă clasa domnişoarei Lode, o elevă de-a patra se aplecase să bea apă. Ar fi fost foarte simplu pentru el s-o împingă în țeava robinetului ca să-i spargă buza; mai procedase astfel de multe ori şi cu alți elevi. Însă astăzi, planul ce îi încolțise în minte îl făcea să se simtă generos, aşa că a trecut pe lângă fată fără s-o atingă. Ea s-a ferit oricum.

Note

15. *Tales from the Crypt*, film din 1972 bazat pe seria de benzi

desenate cu acelaşi nume. (N. red.)

16. După sistemul de educaţie american.

PARTEA A III-A
LA PRÂNZ

Într-o zi, când mergeam,
când mergeam la piață,
Am întâlnit o *señorita*
cu flori prinse-n cosiță.

Hai, mişcă-l, *señorita*,
Mişcă-l bine de tot,
Scutură-l ca pe milkshake
Înc-o dată, cu foc.

O, se leagănă-n jos,
se leagănă-n sus
Se-nvârte şi se-nvârte
Până se-opreşte de tot!

Când a sunat clopoțelul de prânz, tensiunea adunată de-a lungul dimineții o copleşise deja. La ora de ortografie, capul lui Mimi începuse să-i pulseze şi luminițele intermitente ce-i apăruseră în colțul ochilor puseseră treptat stăpânire pe întreaga vedere. În timp ce colegii ei terminau ce aveau de făcut, după ce studiaseră literele mute şi formele neregulate, ea abia dacă mai vedea tabla ca să copieze cuvintele pe care trebuiau să le învețe ca temă, special alese de domnişoara Lode din Shakespeare, pentru a face legătura cu alte lecții:

abhor[17]

monkey[18]
gnaw[19]
subtle[20]
chaos[21]
sword[22]
honest[23]
tongue[24]
knave[25]
wretch[26]

— Domnişoara Lode trece printr-o fază cam aiurea… auzi şi tu ce cuvinte a ales, le-a şoptit Jennifer colegilor din jur. Nici măcar nu sunt aşa de grele! Şi pe unele nu le folosim niciodată. Şi oricum, ce înseamnă „pungaş“?

— Un băiat obraznic, a răspuns Mimi.

Ea şi Dee văzuseră la televizor *Romeo şi Julieta* cu câteva săptămâni în urmă şi auziseră cuvântul acolo. Mimi se îndrăgostise foarte tare de Romeo.

— Şi cine-a zis că e Shakespeare?

— Hai, că ştii! A scris *Visul unei nopți de vară.*

Cele două clase de-a şasea puneau în scenă piesa la sfârşitul anului şcolar. Mimi interpreta rolul unei zâne. A clătinat din cap, deşi ştia că asta n-o să-i limpezească ceața de pe ochi.

— Poți să-mi citeşti cuvintele?

Jennifer a privit-o cu compasiune.

— Iar te doare capul?

— Da.

Mimi nu le-a spus multor prietene despre durerile de cap pe care începuse să le aibă în ultimele şase luni, deoarece nu voia să se facă mare caz, dar îi era greu să se ascundă de Jennifer, care stătea chiar lângă ea şi părea că suferă alături de ea. Jennifer o apăra, mai ales când Mimi trebuia să iasă în fugă din clasă. „I-a venit“, îi şoptea domnişoarei Lode, care dădea din cap stresată. Menstruația era un subiect solemn în clasa a şasea, deşi multe dintre fete încă mai aşteptau să li se întâmple – cele care puteau

profita de stânjeneala profesorilor. Dar minciuna lui Jennifer era mai aproape de adevăr decât credea, pentru că Mimi începuse să aibă migrene cam în perioada în care îi venise ciclul. Mama ei îi spusese că e un semn că s-a făcut mare, ceea ce n-o liniştise deloc pe Mimi.

Azi nu era nevoită să iasă în fugă din clasă şi estima că ar putea chiar să mănânce de prânz. A copiat lista de cuvinte sub îndrumarea lui Jennifer, ignorând menghina ce-i strângea capul şi romburile de lumină ce-i dansau prin faţa ochilor, până când, în cele din urmă, a sunat clopoţelul de prânz. Însă nici atunci n-a luat-o la fugă, ci a ieşit în urma colegilor ei. Tocmai voia să se ducă la toaleta fetelor de la subsol, când a simţit o mână înşfăcând-o de braţ. Era Ian. Imediat i s-a făcut rău, mult mai rău.

— Stai o clipă, a zis el. Cine te vede ar putea crede că mă eviţi. Dar nu-i aşa, am dreptate?

Avea o expresie greu de descifrat: zâmbea de parcă ar fi glumit, însă Mimi ştia că nu glumeşte. În spatele zâmbetului se afla un strat necruţător, tare ca stânca.

— Nu, a zis ea. Doar mă doare capul.

A încercat să-i zâmbească şi ea, dar a simţit cum i se face greaţă.

— Trebuie să plec.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce?

— Ştii cumva dacă Casper i-a dat ceva lui Dee? Notiţe, sau bijuterii, sau ceva?

— Nu… ştiu. Poate. Dar n-a fost niciodată nimic serios între ei, să ştii.

Mimi nu se putea gândi la nimic altceva decât să ajungă la baie.

— Află, orice-ar fi, şi adu-mi mie lucrul ăla.

— Bine. Acum chiar trebuie să plec…

Mimi şi-a eliberat braţul din strânsoarea lui Ian şi s-a grăbit în josul scărilor, spre baia fetelor. A alergat într-o cabină, s-a

aruncat în genunchi şi a vărsat în closet. După aceea a tras apa, apoi s-a lăsat pe călcâie, s-a sprijinit de peretele despărţitor şi a închis ochii. Din fericire, nu era nimeni acolo care s-o întrebe dacă se simte bine sau care să se ducă să cheme un profesor.

Era de necrezut cum, atunci când vomita, se rezolvau toate, nu doar agitaţia din stomac; romburile intermitente din faţa ochilor dispăreau şi nu o mai durea nici capul. În baie nu se auzea nimic în afară de apa din bazinul closetului, ce se umplea încet. Puţea a dezinfectant şi a prosoape maro de hârtie pe care nu le găseai nicăieri în altă parte, ci doar în toaletele şcolare. Pereţii erau zugrăviţi într-un gri de navă de luptă, care, combinat cu luminile fluorescente, îi făcea pe toţi să arate urâţi şi bolnavi, până şi pe Blanca şi pe Dee. În ciuda luminii şi a mirosului, fetelor le plăcea să se strângă aici. Era unul dintre puţinele locuri în care profesorii nu veneau decât atunci când erau de serviciu, pentru că aveau propria toaletă, aflată lângă cancelarie.

Ce i-ar mai fi plăcut lui Mimi să se întindă pe jos acum, să-şi lipească obrazul de gresia rece şi să nu se mai gândească la nimic, să lase pur şi simplu torentul zilei să se reverse asupra ei! Însă nu putea. Podeaua mirosea mult prea tare a clor şi, în plus, în mod sigur avea să intre cineva, iar prietenele ei o aşteptau la cantină şi aveau să observe în curând dacă nu apărea.

Şi-a clătit gura, s-a dat cu apă rece pe obraji şi s-a privit în oglindă. Arăta groaznic. A scos un ruj pe care-l furase de la sora ei mai mare, şi-a punctat cu el obrajii şi a întins apoi culoarea frecând uşor. Fetele n-aveau voie să se fardeze la şcoală, dar spera că n-o să remarce nimeni. S-a mai privit pentru ultima oară, a încercat să zâmbească şi-a zis tare: „Dă-i ce vrea şi pe urmă o să te lase-n pace“. Asta avea să fie strategia ei.

A fost surprinsă când i-a văzut pe Dee şi pe Osei împreună în faţa cantinei, uitându-se în jos la ceva, cu capetele plecate şi cu frunţile lipite. Dee era unul dintre cei câţiva copii care se duceau acasă la prânz, pentru că stătea în apropiere. Mama ei o aştepta de fiecare dată la aceeaşi oră. De-a lungul anilor, Mimi se dusese de câteva ori acasă la Dee să se joace după şcoală şi observase

buzele subțiri ale mamei acesteia, care nu zâmbeau niciodată, privirile sugestive pe care le arunca ceasului de la mână, lipsa oricărei gustări, ficatul servit la cină, tensiunea crescândă din aer atunci când sosea tatăl ei acasă şi se încrunta descoperind un oaspete neaşteptat. Asta o făcea să-şi aprecieze mai mult părinții. Încet-încet, ea şi Dee începuseră să graviteze înspre casa lui Mimi, unde mama ei le dădea farfurii întregi de Oreo şi le lăsa să se uite la televizor, la *Umbre întunecate*[27].

Acum, Dee s-a uitat la ceasul din hol, a împins ceva într-un penar – cel roz pe care i-l descrisese lui Mimi mai devreme – pe care l-a îndesat în rucsac. A vorbit cu O., s-a uitat în jur, apoi l-a sărutat rapid, înainte de-a o lua la fugă. Mimi ar fi trebuit să fie şocată de sărut, mai ales că ar fi avut necazuri dacă-i vedea vreun profesor; dar, după mângâierile flagrante din curtea şcolii, i s-a părut că n-ar mai avea nici un sens. Mimi încă îşi amintea brațele lor, negre şi albe, întinse de la unul la altul. Era cel mai sexy lucru pe care-l văzuse vreodată, chiar mai puternic decât Romeo şi Julieta sărutându-se în scena balconului.

În timp ce Dee fugea, penarul roz i-a căzut din rucsacul deschis, pe care nu-l închisese cu fermoarul din cauza grabei. Mimi a strigat-o, dar prietena ei dispăruse. O. pornise deja spre cantină, aşa că s-a dus şi l-a ridicat. Şi-a trecut degetele peste căpşunile în relief şi s-a gândit că e într-adevăr foarte drăguț, aşa cum zisese Dee, deşi nu era pe gustul lui Mimi. Avea să i-l dea înapoi după prânz. Şi l-a băgat în rucsac şi a pornit spre cantină.

Blanca i-a făcut semn de la o masă şi-a arătat spre scaunul pe care i-l păstrase – lucru nu tocmai simplu într-o sală atât de aglomerată.

— Unde-ai fost? a strigat. Toată lumea a vrut scaunul ăsta!

— Vin imediat, a răspuns Mimi. Vrei ceva?

— Mai multe găluşte de cartofi!

Blancăi îi plăcea la nebunie să mănânce, aşa cum îi plăcea orice fel de experiență senzorială, iar Mimi îi oferea deseori porția ei de cartofi prăjiți, cireşele din cocteilul de fructe sau cutiile de lapte cu cacao. Acum, deşi gol, o durea stomacul şi nu

voia decât un Kool-Aid. Cu toate astea, s-a forţat să ia o tavă şi să se ducă cu ea la femeile care serveau, să-i pună pe ea un cotlet Salisbury cu găluşte de cartofi şi o felie tremurătoare de tartă cu lămâie şi bezea. Blanca şi ceilalți aveau să mănânce fericiți tot ce Mimi refuza.

În timp ce aştepta la coadă se uita la O., singurul elev din faţa ei. Femeile de la servire erau şi ele de culoare, iar Mimi s-a gândit că poate o să-i zâmbească într-un fel anume, ca un semnal de recunoaştere între ei. Însă atunci când l-a văzut, femeia care servea cotlete Salisbury a încremenit, cu lingura în aer, iar sosul de roşii s-a prelins de pe bucata de carne plină de zgârciuri pe farfuria lui O. Femeia de lângă ea a chicotit.

— Haide, Jeanette, dă-i băiatului friptura! a zis, dându-i lui O. două linguri de găluşte cu cartofi.

După ce el a plecat, Mimi a auzit-o pe femeia de la cotletele Salisbury zicându-le celorlalte:

— Bietul băiat!

— Ce vrei să spui cu „bietul băiat“? a întrebat cea de la găluştele de cartofi. E o şcoală bună. Are noroc că-i aici.

— Nu-mi spune că nu pricepi la ce mă refer. Tu ai vrea ca băiatul tău să iasă afară în curte şi să fie diferit de toți ceilalți?

— Dacă are parte de o educație bună, sigur că da. Şi-n plus, e nou-venit. Întotdeauna e mai greu la început, dar o să se obişnuiască.

— Tu eşti proastă sau te prefaci? Nu el trebuie să se obişnuiască. Albii tre’ să se obişnuiască cu el! Şi crezi că se vantâmpla una ca asta? O să-i facă viața un iad – şi în clasă la fel, pun pariu. Profesorii sunt tot aşa de răi ca şi copiii. Ba mai răi, pen’ că de la ei te-ai aştepta s-aibă mai multă minte.

Mimi a rămas unde era cu tava în mână, ascultând. Deşi era servită de ani de zile de aceste femei, rareori le auzise zicând altceva decât „o lingură sau două?“, când îi puneau piure de cartofi în farfurie. În mod categoric nu ziseseră niciodată nimic despre nici un elev, sau, în orice caz, nimic de genul ăsta.

Femeia care servea găluşte şi-a dat brusc seama că Mimi le

aude şi le-a dat un cot celorlalte două.

— Vrei găluşte de cartofi, scumpa mea? Pot să-ți dau oricâte.

Înainte ca Mimi să apuce să spună ceva, i-a pus trei linguri pline.

— Denise, du-te şi taie-i o bucată mare de tartă. Cea mai mare. Uite ce trasă la față e!

Mimi nu le-a putut împiedica să-i umple tava până la refuz cu mâncare.

— Poftim, a zis femeia de la găluşte. Eşti bine acum? Ai tot ce-ți trebuie?

A privit-o în ochi o secundă mai mult decât era necesar.

Mimi a încuviințat şi s-a îndepărtat bulversată.

În fața ei, Osei rămăsese cu tava în mână, uitându-se la mesele pline. Mimi s-a întrebat dacă o fi auzit ceva din ce spuseseră femeile. I-a părut rău pentru el, cum stătea aşa în picioare, întrebându-se unde să se aşeze. Măcar bine că nu se zgâia nimeni la el şi cei din jur nu amuțiseră, cum se întâmplase înainte de ore, în curtea şcolii. Elevii erau întotdeauna mai zgomotoşi când exista mâncare în jur.

Preț de o clipă s-a gândit să-l întrebe dacă vrea să stea cu ea, Blanca şi ceilalți; dacă fetele se strângeau puțin, îi puteau face loc şi lui. Bănuia că Dee aşa ar fi procedat dacă era acolo. Însă Mimi nu avea de gând s-o facă; era mult mai pragmatică decât Dee. Era o regulă nescrisă că băieții şi fetele nu stau împreună la cantină; asta ar fi provocat la fel de multă rumoare ca şi culoarea pielii lui.

L-a văzut la o masă pe Ian dând să se ridice în picioare, dar apoi Casper, fiind mai aproape de O., i-a făcut semn să se apropie şi l-a pus pe un băiat de lângă el să se mute şi să-i dea nou-venitului scaunul lui. O. s-a strecurat la masă şi, brusc, a devenit doar unul dintre comeseni, ca o piesă de şah pe o tablă. Ian a rămas pe jumătate ridicat în picioare, privind furiş într-o parte şi-n alta să vadă dacă s-a observat că n-a fost băgat în seamă, ca atunci când cineva vorbeşte singur, căci ceilalți nu-l aud, şi-şi continuă conversația. Probabil că băieții de la masa lui

Ian aveau un al şaselea simţ în preajma lui şi se prefăceau că sunt ocupaţi cu mâncatul, glumitul sau privitul în altă parte. Doar pe Mimi a surprins-o fixându-l. S-a uitat la ea furibund, iar ea şi-a ferit privirea şi s-a grăbit spre scaunul ei.

— Aaa, ce băftoasă eşti! a gângurit Blanca, aruncându-şi o găluşcă de cartofi în gură. Ia uite câte-ai primit! Mănânci tarta aia?

Mimi a clătinat din cap şi a împins tava spre mijlocul mesei, păstrându-şi doar un pahar de Kool-Aid.

Blanca şi celelalte au tăbărât pe mâncarea în plus, chiar şi pe cotletul tare ca piatra. I se făcea rău să se uite la ele şi îi era frică să ridice ochii şi să-l vadă din nou pe Ian, aşa că i-a coborât spre rucsacul ei de sub masă. În el se afla penarul cu căpşuni al lui Dee. Nu era închis cu fermoarul şi din deschizătură se ițea o bucățică de hârtie. Mimi ştia c-ar trebui să nu-şi bage nasul; nu se cuvenea să citească ceva ce nu-i aparținea. Dar nu s-a putut abține. Când i-a văzut pe Dee şi pe O. cu capetele atingându-li-se deasupra penarului, şi-a dorit să aibă şi ea parte de-o fărâmă din ce trăiau ei, chiar dacă asta însemna să caute printre lucrurile prietenei sale. Mimi a ridicat privirea. Fetele de pe cealaltă parte a mesei se certau în legătură cu felul în care să-şi împartă tarta cu lămâie şi bezea. A tras de colțul hârtiei.

Pe ea erau scrise un nume, o adresă şi un număr de telefon:

Osei Kokote
Nicosia Boulevard, nr. 4501, ap. 511
652-3970

S-a gândit un moment. Şcoala se afla în suburbie; majoritatea oamenilor locuiau la casă. Mimi cunoştea o singură fată care stătea într-un apartament şi care n-avea decât mamă, căci tatăl le părăsise când ea era mică. Apartamentul ei se afla în partea săracă a oraşului. Dar Nicosia Boulevard era ditamai bulevardul, cu birouri şi magazine scumpe, şi blocuri noi cu intrări din marmură şi parcare cu valet, ca la hoteluri. Auzise că unele dintre aceste apartamente aveau chiar lifturi ce se deschideau

direct în cameră. Dacă locuiau acolo însemna că familia lui O. nu era săracă, precum fata care avea doar mamă; în mod limpede, erau bogați.

Îşi dădea cât se poate de bine seama că Dee îşi notase adresa ca să se poată întâlni după ore. El nu s-ar fi putut niciodată duce acasă la Dee – mama ei ar fi ucis-o dacă s-ar fi întâlnit cu orice băiat, darămite cu unul de culoare. Probabil că familia lui O. nu era atât de stresată de subiect. Mimi trebuia să fie pe fază ca să-i poată oferi un alibi – primul dintre multele alibiuri, după cum băga de seamă. A oftat.

— Ne ducem să sărim coarda dublă, a anunțat Blanca, ridicându-se de la masă şi întinzându-se până ce maieul roz i s-a ridicat şi i-a dezvelit abdomenul – lucru deloc întâmplător. Vii şi tu?

— Da.

Mimi a îndesat bucățica de hârtie înapoi în penar, după care a şovăit, neştiind dacă să-i tragă sau nu fermoarul. Oare Dee avea să observe c-a umblat în el? Mai bine îl lăsa aşa.

— Ce faci?

Lucru de mirare, Blanca era interesată de soarta altcuiva.

— Nimic… mi-am vărsat nişte suc în poală.

Mimi şi-a frecat cu putere rucsacul, împingând în acest timp penarul în el.

— Haide! Blanca a luat-o la fugă spre masa unde stătea Casper cu alți băieți, şi-a pus mâinile pe umerii lui şi şi-a lăsat bărbia pe creştetul lui, revărsându-şi buclele lungi peste chipul lui.

— Casss-perrr, a zis cântat, tărăgănând silabele, vii?

— Îhâm. Casper i-a dat părul la o parte, cu o mină jenată. Unde să vin, Blanca?

— Nu mai ştii? Ai promis că te uiți la mine cum sar coarda dublă!

— Eu?

— Casper! Blanca s-a îndreptat de spate şi l-a bătut pe braț. Mi-ai zis că vii în dimineața asta! O să mă poți vedea dansând.

Şi-a început să cânte, pocnind din degete pe ritm, mimând că sare nişte corzi duble invizibile:

Într-o zi, când mergeam,
când mergeam la piață,
Am întâlnit o *señorita*
cu flori prinse-n cosiță.

— O, Doamne! a murmurat Mimi, care surprinsese privirea lui Osei; acesta făcea eforturi să nu râdă. Blanca, încetează!

Dar Blanca n-a încetat. I-a întors spatele lui Casper şi, ţuguindu-şi buzele către umăr, a început să-şi legene şoldurile înainte şi înapoi, în timp ce sărea:

Hai, mişcă-l, *señorita*,
Mişcă-l bine de tot,
Scutură-l ca pe milkshake
Înc-o dată, cu foc.

— OK, OK! a cedat în cele din urmă Casper. S-a ridicat în picioare şi, scutindu-i pe toți cei prezenți de penibilul scenei, a lăsat-o pe Blanca să-l tragă după ea. Dar zâmbea. Oricare ar fi fost motivul pentru care îl atrăgea Blanca – energia ei debordantă, atenția pe care i-o acorda, sexualitatea ei în plină ascensiune –, era limpede că o plăcea.

În timp ce-i urma pe cei doi, Mimi a simțit prezența lui Ian de la masa alăturată şi ochii lui care păreau să încerce să-i sfredelească țeasta ca să-i penetreze gândurile. Această senzație neplăcută a făcut-o să iasă grăbită în curte.

*

Unul dintre cele mai dificile momente din prima zi de şcoală a unui elev nou-venit e să găsească la cantină un loc unde să mănânce. Aici domneşte, de obicei, agitația şi haosul general, aşa că fiecare se aşază unde poate, grupându-se în funcție de prietenii. Fiindcă un elev nou nu are încă prieteni, nu găseşte

nici un loc unde să stea. Osei mai trecuse şi altă dată prin asta şi ştia că există două soluții pentru această problemă. Te puteai duce primul să te aşezi la o masă goală şi să-i laşi pe ceilalți să vină la tine. În felul ăsta nu făceai greşeala de a te aşeza lângă potențiali duşmani sau de a te băga prea agresiv în sufletul unui grup. Ei te alegeau, şi era opțiunea pe care o agreau. Pe de altă parte, exista riscul să nu vină nimeni să se aşeze lângă tine şi să rămâi singur la masă, înconjurat de scaune goale, ca o insulă pustie aflată în mijlocul unor deşeuri radioactive.

Sau puteai aştepta, te aşezai la capătul cozii, ca lumea să aibă timp să-şi ocupe locul, şi alegeai unde să te strecori. Dacă era aglomerat, de obicei nu rămâneau decât câteva locuri, iar cei care stăteau acolo nu aveau opțiunea de a se ridica şi pleca, lăsându-te singur. Însă de multe ori singurele scaune goale erau cele de lângă puştii cei mai detestați: cei proşti, cei împuțiți sau cei care nu erau plăcuți din cine ştie ce motiv misterios pe care nu-l înțelegea nimeni. Nu era o idee prea grozavă să-ți începi viața la noua şcoală stând cu ei, fiindcă deveneai şi tu automat un proscris, la fel ca ei.

Osei încercase ambele variante, şi de obicei o alegea pe cea de-a doua. Prefera să dețină un oarecare control asupra lucrurilor ce urmau să se întâmple, sau cel puțin să fie capabil să le prevadă. Dacă urma să sfârşească lângă proscrişi, măcar îşi putea alege singur soarta.

Însă azi nu prea avusese de ales, fiindcă Dee îl întârziase, cerându-i adresa şi numărul de telefon ca să-l poată suna în ideea că ar putea face ceva împreună şi, poate, să treacă pe la el după ore, într-o zi. Nu i le-a dat şi ea pe ale ei, a remarcat el. N-a întrebat de ce nu se putea duce la ea acasă, fiindcă ştia de ce: nu era pe placul părinților. Experiențele lui legate de vizitele acasă la alți colegi să se joace nu fuseseră tocmai reuşite. Totul începea cu şocul la vederea culorii pielii lui, apoi urmau tăcerea şi politețea exagerată a părinților. O. nu fusese niciodată invitat să rămână la cină.

El şi Dee rămăseseră în urmă şi vorbeau, până când ea a

văzut cât e ceasul şi a strigat:

— O să mă omoare mama c-am întârziat atât!

Mama lui l-ar fi dojenit c-a întârziat, dar nimic mai mult; îşi păstra ţipetele şi lacrimile pentru lucruri mai importante. Însă mama lui Dee părea să aibă o mare putere asupra ei. Fata şi-a înşfăcat ghiozdanul şi a luat-o la fugă, după care s-a oprit, a ţâşnit înapoi şi l-a sărutat, apoi s-a îndepărtat alergând. Deşi foarte rapid, gestul ei l-a făcut să zâmbească. Nu-i venea să creadă că avea norocul ca o fată ca Dee să vrea să-l sărute.

În clipa în care ea a dispărut, lumea lui a devenit plată şi s-a întunecat. Dee făcuse dimineaţa lui Osei suportabilă. Mai mult decât atât, îi dăduse culoare. Acum, fără ea, lucrurile redeveniseră albe şi negre.

Osei mai avusese prietene. Nu în America, ci în Ghana. În fiecare vară, când mergea în vacanţă, în satul bunicului său erau fete cu care se juca de când era mic. Relaţiile dintre ei erau simple – el nu se simţea un intrus, nici nu trăia mereu cu impresia că trebuie să explice diverse lucruri şi că sunt subiecte de evitat. Exista o anume familiaritate, de genul celei pe care o avea cu sora lui, Sisi, care făcea comunicarea foarte simplă.

La şcoala din New York mersese chiar mai departe de atât cu câteva fete. Într-o perioadă, în prima parte a acelui an, toată lumea începuse să experimenteze în curtea şcolii, băieţii şi fetele deveneau perechi la prânz şi se despărţeau la sfârşitul zilei. Nu făceau mare lucru. Era ca atunci când dai un pumn cuiva şi pe urmă fugi. Uneori se ţineau de mână sau se pupau, precipitaţi şi nepricepuţi. Un băiat a atins pieptul unei fete, deşi nu prea era mare lucru acolo, şi a fost pălmuit şi apoi suspendat. S-a vorbit despre asta săptămâni întregi.

O. era uimit că are parte de atenţia vreunei fete, dat fiind că abia dacă era tolerat de cei din jur. Însă într-o zi când se părea că toată lumea îşi căuta pereche – ca o gripă ce coborâse asupra curţii şcolii şi infectase toţi elevii –, o fată pe nume Toni venise la el şi îl întrebase:

— Mă placi? Nu mai vorbise cu el până atunci.

— Eşti OK, a zis el, încercând să-şi ia un ton cât mai firesc, cu accent american.

Ea păruse atât de dezamăgită şi de jenată – o combinaţie care, şi-a dat imediat seama O., se putea dovedi periculoasă –, încât îl obligase să facă un efort şi să se uite la ea mai atent. Fata purta pantaloni evazaţi din stofă ecosez şi un pulover verde pe gât, suficient de strâmt ca să-i scoată în evidenţă forma bustului abia format.

— Îmi place puloverul tău, a adăugat el, şi ea a zâmbit, privindu-l atât de intens, încât el şi-a dat seama că trebuia să continue. Şi ştia ce avea de zis, pentru că în săptămâna respectivă îi auzise pe ceilalţi rostind de multe ori cuvintele.

— Vrei să fii prietena mea? a întrebat-o.

Toni s-a uitat în jur, de parcă ar fi cerut ajutorul prietenelor ei. Acestea erau mai într-o parte, şuşotind şi râzând, iar O. a fost pe punctul de-a spune: „Nu contează, te rog uită că te-am întrebat“. Însă atunci ea a zis „da“, aşa că au devenit prieteni, ceea ce însemna să stea împreună şi să fie în centrul atenţiei şi hlizelilor celorlalţi.

— Ai fraţi sau surori? a încercat el să iniţieze o conversaţie în cele din urmă, doar aşa, de politeţe. Însă asta a făcut-o pe Toni să chicotească, iar Osei s-a săturat şi a plecat.

— Mă despart de tine! a strigat ea în urma lui. Te părăsesc!

Lui O. i-a venit să-i arate degetul mijlociu, dar gândul la ce ar zice mama lui dacă ar vedea acest gen obscen american, mai ales folosit la adresa unei fete, l-a oprit.

Cu a doua fată – Pam – a ajuns un pic mai departe. A aflat că are două surori şi că galbenul e culoarea ei preferată. S-au plimbat prin curtea şcolii şi s-au ţinut de mână. Dar, când el a dat s-o sărute, ea l-a împins cu mâna.

— Puţi, a zis. Eram sigură c-o să puţi.

— Bine, a răspuns Osei. Oricum n-aveam nici un chef să fiu cu tine.

Părea important să fii primul care o zice, să fii cel care părăseşte decât cel părăsit.

Pam a fugit la prietenele ei din capătul îndepărtat al curții, dinspre care s-au ridicat țipete de indignare ce le făceau să semene cu un stol de pescăruşi furioşi. În cele câteva luni în care Osei a mai rămas la şcoala respectivă s-au ținut cu toatele departe de el, de parcă ar fi fost ciumat, sfredelindu-l cu priviri furibunde ori de câte ori aveau ocazia şi făcându-şi un obicei din a vorbi despre el şi a râde. De fiecare dată când Osei se alătura unui şir de elevi, se mutau de lângă el, ostentativ. Fetele puteau fi mult mai rele decât băieții şi-ți purtau ranchiună un timp mai îndelungat, în loc să-ți spună ce au de spus verde în față, cum făceau băieții. Atitudinea lor față de el era mai greu de suportat decât se aşteptase şi, din acest unic motiv, a fost uşurat să plece la Washington şi să schimbe şcoala, putând astfel să scape de ele.

Toni şi Pam trăiseră momentul ca pe repetițiile la o piesă în care el avea să joace mai târziu, alături de alți oameni – o simplă citire cap-coadă a textului, lipsită de orice sentiment, cu excepția fiorului ocazional de plăcere trezit de contactul fizic sau de simplul gând la el.

Cu Dee era complet diferit: un amestec seducător de atracție fizică, de curiozitate şi de acceptare pe care nu-l mai experimentase până atunci. Ea i-a pus o mulțime de întrebări, chiar i-a ascultat răspunsurile, ochii ei de culoarea siropului de arțar l-au privit fără pic de şovăială, a încuviințat din cap şi s-a aplecat spre el. Dee n-ar fi chicotit niciodată cu prietenele ei pe seama lui şi nu i-ar fi spus că pute, nici nu s-ar fi zgâit la el, schimonosindu-se. Ea reuşea să echilibreze perfect curiozitatea legată de lucrurile care îl făceau pe O. diferit cu un sentiment de acceptare ce îl flata şi-l făcea să vrea să-şi pună brațele în jurul ei şi s-o țină strâns, să-i simtă căldura corpului şi să facă să dispară tot restul şcolii şi tot restul lumii.

Acum, fără ea, rămăsese ținând în mână o tavă cu mâncare gelatinoasă pe care trebuia să se forțeze s-o mănânce, servită de nişte femei despre care bănuia că-l vorbesc pe la spate, privind către mesele zgomotoase, pline de elevi care strigau şi râdeau,

suflau în paie ca să facă bule în cutiile de lapte, aruncau găluştele de cartofi în aer şi încercau să le prindă cu gura. Era zăpuşeală şi zgomot, mirosea a carne prăjită şi nu era nici un loc liber decât la masa rezervată rataților. Acolo se aflau trei elevi. Unul fusese jucătorul cel slab din echipa lui Osei la kickball şi părea că el ar putea fi sursa mirosului de prăjeală, unul avea ochii saşii, iar al treilea părea în permanență trist. Se uitau cu spaimă la O. Poate că le era frică să stea la masă cu un băiat de culoare, însă el simțea că era vorba de mai mult de atât. Nu, se temeau la gândul că un băiat *de succes* ar putea sta la masă cu ei. Un băiat care şutase mingea mai departe decât ar fi visat ei vreodată. Un băiat care era prieten cu Dee şi căruia acum i se ofereau două locuri să stea, şi nu cu ei. O. le-a citit uşurarea pe chip în clipa în care Casper i-a făcut semn cu mâna să vină la el, apoi a dat din cap spre băiatul de lângă el, dându-i de înțeles că trebuia să se mute. În acelaşi timp, Ian tocmai se ridica în picioare. O. trebuia acum să aleagă între cei doi.

Dar, de fapt, nu era vorba despre nici o alegere. Poți alege vreodată între întuneric şi lumină? Te duci automat către cel care zâmbeşte, şi nu către cel încruntat. O. s-a făcut că nu l-a văzut pe Ian, a încuviințat din cap înspre Casper şi s-a dus să se aşeze lângă el. Chiar în timp ce se îndrepta către masă şi-a dat seama că a făcut o alegere riscantă, care putea avea urmări. Ian era genul de băiat căruia nu-i plăcea să fie ignorat sau respins.

— Hei, a zis Casper.

— Hei, a repetat O., conştient de faptul că trebuia să-l imite, pentru a se integra. La New York se zicea „Salut“; cei de-aici ziceau „Hei“.

S-a aplecat deasupra mâncării, a luat o furculiță şi a învârtit cotletul deloc îmbietor în sosul lui, gândindu-se la cutia de cola şi la sendvişul pe care i-l făcuse mama lui şi pe care îl lăsase în bancă. A optat pentru o găluşcă de cartofi. Acestea aduceau, măcar la prima vedere, cu ceea ce trebuiau să fie, deşi Osei s-a gândit la cartofii la cuptor ai mamei lui şi a oftat.

— E destul de naşpa, a chicotit Casper. Singura zi când

mâncarea e cât de cât OK e vinerea, când ne dau pizza.

În fiecare şcoală era câte un Casper, suficient de popular încât să-şi permită să fie sincer drăguț cu ceilalți. Probabil se purta frumos chiar şi cu cei trei ratați de la masa vecină, pentru că putea. Casper avea poziția care să-i permită asta. Tatălui lui Osei îi plăcea să spună că e întotdeauna preferabil să te împrieteneşti cu o persoană a cărei familie e bogată de mai multe generații decât cu un om sărac care a muncit din greu să ajungă unde e şi care o să se poarte urât cu cei rămaşi în locul din care a venit el. Exemplul perfect pentru cel de-al doilea era Ian.

— Îmi pare rău pentru maşina părinților tăi, a zis O., ca să-şi ia o piatră de pe inimă.

Casper a părut nedumerit.

— Ce-i cu ea?

— Am lovit-o mai devreme cu mingea.

— A! Casper a fluturat din mână. Nu-i mare lucru.

— Dar poate s-a strâmbat capota.

— N-are cum. Oldsmobilele sunt indestructibile.

Un timp, Casper şi băieții din jur au vorbit între ei şi Osei a reuşit să mănânce în linişte. Apoi, în timpul unei pauze de conversație, Casper i-a pus o întrebare care să-l ajute să se integreze în mod natural în grup.

— Când stăteai la New York, erai fan Jets sau Giants?

Osei n-avea nevoie de timp de gândire.

— Giants, a răspuns imediat. N-am să susțin niciodată o echipă al cărei fundaş poartă dres!

Masa a explodat.

Fundaşul celor de la Jets, Joe Namath, purtase recent dresuri într-o reclamă şi fiecare băiat de la masă avea ceva de zis despre asta.

— Un poponar!

— Am văzut reclama când mă uitam cu *mama* la televizor. Doamne, ce aiurea m-am simțit!

— Probabil a fost plătit cu o căruță de bani să facă asta.

— S-a ras pe picioare pentru reclama aia! Se vedea că are

picioarele fără pic de păr, şi nu era de la dresuri. S-a *ras*!

— Pe mine n-ai să mă prinzi făcând aşa ceva, oricâți bani mi-ai da.

— Un poponar!

— Ba nu e! La sfârşit, îl pupă o fată.

— Tot poponar e!

În toiul discuției, Casper a zâmbit spre O.

— Şi-n plus, Namath a ratat prea multe intercepții, a zis. Îl prefer pe Sonny Jurgensen, la orice oră. Chiar şi bătrân şi într-o zi mai proastă, tot aruncă mai bine ca Namath.

Osei a încuviințat, deşi nu prea ştia cine e Sonny Jurgensen. Probabil era un fundaş de la Washington Redskins. O. trebuia să afle mai multe despre el dacă voia să se înțeleagă bine cu băieții ăştia. El unul prefera baschetul, dar în oraşul ăsta nu era nici o echipă.

Ignoranța în privința echipelor locale de fotbal american i-a fos salvată de un grup de fete care s-au apropiat de masa lor. Cea mai vocală dintre ele a insistat pe lângă Casper să vină s-o vadă sărind coarda dublă şi a dansat cu neruşinare într-un mod care era deopotrivă amuzant şi jenant. Printre fete se afla şi Mimi, prietena lui Dee, cu care Osei vorbise în pauza de dimineață şi care părea prietenoasă. Era roşie la față, ca şi cum s-ar fi mânjit cu ceva, şi aparatul dentar îi strălucea. Părul ei roşu ar fi fost intens comentat în satul bunicului lui. Pielea albă era o surpriză oricum, dar în combinație cu părul roşu, ei bine, era Satana curată.

— Haide, Blanca, a zis ea încet, trăgându-şi prietena de braț. Ne pierdem rândul la coardă.

S-a uitat la O. şi s-a strâmbat, ceea ce l-a făcut să-i zâmbească.

— E vina lui Casper, a răspuns Blanca. Nu vezi cât trebuie să mă rog de el?

Casper a oftat mimând exasperarea şi a ridicat din umeri spre Osei, în timp ce Blanca îl trăgea după ea.

Nu-l invitase pe Osei să i se alăture, probabil gândindu-se că-

i face o favoare: ce băiat ar accepta de bunăvoie să stea să se uite la un grup de fete care sar coarda? În orice caz, în clipa în care Casper a plecat, atmosfera s-a schimbat. Cu Casper alături pe post de paznic, Osei fusese în siguranță şi începuse să se relaxeze, poate prea tare. Băieții rămaşi erau genul sportiv şi suficient de bine văzuți de colegi ca să-şi petreacă timpul cu Casper, dar nesiguri pe ei în lipsa lui. Osei a avut sentimentul că toți cei aşezați la masă cu el s-au tras câțiva centimetri mai încolo, la propriu şi la figurat, astfel încât redevenise un outsider. Glumele despre Joe Namath nu fuseseră destul pentru a-l salva. Acum trebuia să ridice iar garda.

Duncan, băiatul care stătea în banca din fața lui la ore, îl studia iar atent. Când Osei l-a privit drept în față, acesta şi-a ferit privirea.

— Pot să te întreb ceva? a zis.

— Depinde ce anume.

— Cum te speli pe cap când ai aşa un păr?

Era genul de întrebare pe care o cunoştea foarte bine. Albilor le plăcea să-ți pună o groază de întrebări legate de îngrijirea părului. De asemenea, voiau să ştie dacă negrii se bronzează sau se ard vreodată? De ce n-au riduri negrii? Înainte ca mama lui să-l pună să se tundă, când avea o tunsoare afro decentă, se întâmpla uneori ca fetele din spatele lui să întindă mâna şi să-i atingă părul mirate, după care îşi ştergeau degetele pe fuste. El nu se putea întoarce să facă acelaşi lucru, pentru că fetele ar fi țipat şi i-ar fi făcut probleme. I-ar fi plăcut să le atingă părul – un păr drept, lung şi mătăsos al unei fete albe era pentru el ceva inedit, aşa cum claia lui afro îi uimea pe albi. Îi atinsese în treacăt părul lui Pam înainte de a se despărți de ea, dar în momentul în care îşi trecuse mâna peste părul lui Dee în pauză fusese prima oară când atinsese cu adevărat părul unei fete albe. Chiar şi atunci, al ei era împletit în codițe, aşa că nu avusese parte de experiența totală. Când ea avea să se întoarcă din pauza de prânz, voia s-o roage să-şi desfacă codițele, ca să i-l poată mângâia despletit şi să-şi lase degetele să i se încurce prin el.

— Hei, ai auzit ce-am zis?

— Poftim?

Distras de gândul la părul lui Dee, O. uitase să răspundă la întrebarea lui Duncan.

— A! Pur şi simplu folosesc un şampon cu ulei de cocos.

Duncan a strâmbat din nas, de parcă ar fi simțit un miros urât.

— Ulei. Şi nu ți-l face gras?

— Nu neapărat.

Duncan nu părea convins. Osei s-a ridicat; mai bine stătea afară în curte decât sechestrat aici în scaun, încercând să-i explice unui băiat alb cum se îngrijeşte părul african.

Preț de o clipă, s-a gândit cum o să-i povestească lui Sisi totul după ore şi cum o să râdă de faptul că, indiferent dacă te aflai la Londra, la Roma sau la Washington, ți se puneau aceleaşi întrebări. Însă apoi şi-a amintit: Sisi n-o să fie acasă şi n-o să poată vorbi cu ea.

Fusese distrusă când tatăl lor primise repartizare la Washington şi-şi implorase părinții să o lase să stea la o prietenă în New York până la sfârşitul anului şcolar. Sisi devenea din ce în ce mai pricepută în a obține ce voia; nu le-a cerut imediat părinților să o lase să mai rămână în New York doi ani, ca să termine liceul. Însă Osei ştia că asta plănuia, pentru că ascultase la celălalt telefon, ținându-şi răsuflarea ca ea să nu-l audă în timp ce discuta despre planurile ei cu prietenele. „Negru e *frumos*“ – cu această replică îşi încheia ea mereu conversațiile.

Sisi era atât de convingătoare, încât părinții ei fuseseră de acord să o lase să rămână la familia unei prietene din New York pentru restul anului şcolar, în timp ce familia Kokote pleca la Washington. Osei voia să le spună părinților săi ce ştia despre activitățile ei, dar se hotărâse să vorbească mai întâi cu ea. Într-o noapte, chiar înainte de ziua plecării, a venit şi s-a aşezat pe marginea patului şi s-a uitat la Sisi, care se aranja la măsuța de toaletă, legându-şi o eşarfă de mătase în jurul părului şi dându-şi cu unt de cacao pe față şi pe brațe. Venise în camera ei cu intenția de-a o ruga să îi însoțească totuşi la Washington.

„Şi acolo poţi să te împrieteneşti cu oameni care şi-au luat nume africane şi care poartă haine africane şi vorbesc despre eliberarea negrilor“, avea de gând s-o asigure. În realitate, gândul lui era: „Nu mă lăsa singur cu părinţii noştri. Ce mă fac dacă am nevoie de cineva cu care să vorbesc? Nu sunt şi eu la fel de important ca pan-africanismul sau ca Black Power?“ Tocmai era pe punctul de vorbi – chiar deschisese gura –, când Sisi l-a privit amuzată în oglindă şi a zis:

— Ce e, frăţioare? Ai venit să împrumuţi o jucărie? Le poţi lua pe toate, a continuat, arătând spre un raft plin de păpuşi şi cutii cu jocuri care nu-i mai trebuiau.

— Las-o baltă, a murmurat el şi a ieşit nervos, neluând în seamă strigătele ei în urma lui.

— Stai, Osei! Ce e?

Când a bătut în uşa dormitorului lui, el a strigat „Pleacă!“ şi a dat radioul mai tare. Era mai uşor să-şi manifeste furia faţă de atitudinea ei condescendentă decât să-i spună ce gândeşte cu adevărat. Acum îşi dorea să fi deschis uşa sau cel puţin să le spună părinţilor câte ceva despre planurile ei.

Aici, în Capitală, îi era foarte dor de ea, chiar şi de noua faţă, radicală, a personalităţii ei, mai ales acum că devenise un simplu punct la capătul unui fir telefonic. În noaptea de dinaintea primei lui zile de şcoală vorbiseră puţin la telefon, dar Sisi nu zisese mare lucru şi îi spusese iar „frăţiorule“.

— Într-o zi, o să fiu mai înalt ca tine, a întrerupt-o el.

Ea l-a ignorat şi i-a pus întrebări stupide despre noul lor apartament. El a remarcat că n-a întrebat nimic despre dormitorul ei. Ştia acum că n-o să poată împărtăşi cu ea ce i s-a întâmplat la noua şcoală – ce i-au făcut şi i-au zis ceilalţi copii, momentele de fiecare zi care-i aminteau în permanenţă că e diferit de ei şi care, adunate, îi dădeau un sentiment tot mai puternic de alienare.

Osei încheiase conversaţia brusc, zicând precipitat: „*Negru* e frumos, sau cum spui tu“. Intenţionat pusese accentul altfel decât ea, după care trântise telefonul în furcă în timp ce Sisi protesta.

Oare chiar era frumos negrul? Nici măcar nu voia să fie nevoit să se gândească la asemenea întrebări. Tot ce voia era să bată mingea, să râdă de Joe Namath, să atingă părul lui Dee şi să-i simtă mirosul de Herbal Essence.

Când Osei a ieşit din cantină, Ian l-a ajuns din urmă, ceea ce l-a făcut să simtă un soi de uşurare, pentru că era mai simplu să păşeşti în curtea şcolii cu cineva alături decât singur, chiar dacă era vorba de Ian. O. era gata chiar să uite remarca de mai devreme a lui Ian, despre faptul că negrii sunt atleți mai buni; auzise lucruri mai rele de-atât. Dar nu putea fi totuşi sigur că Ian l-a iertat *pe el* pentru că a ales să stea cu Casper.

Se părea că îl iertase.

— Hei, s-a mulțumit Ian să zică.

— Hei, a răspuns O. precaut.

Au rătăcit împreună prin curte, cu un băiat pe nume Rod după ei, până când Ian l-a trimis la plimbare cu un gest al mâinii. Elevii de clasa a patra jucau kickball. Câțiva elevi de-a cincea făceau skandenberg pe corabia de pirați. Fetele jucau şotron şi săreau coarda dublă. Blanca stătea rezemată de Casper, care tolera acest lucru cu grație. Oriunde se ducea cu Ian, O. îi observa pe ceilalți elevi lăsând privirea în jos când se apropiau de ei; era ca şi cum s-ar fi ferit să aibă contact vizual cu un câine imprevizibil – care putea fi prietenos, dar la fel de bine te putea muşca. În timp ce treceau pe lângă ei, unii dintre elevi i-au aruncat lui Osei priviri ciudate. Plimbându-se aşa cu Ian se simțea ca şi cum ar fi fost introdus într-o bandă din care nu era sigur că vrea să facă parte – sau care nici măcar nu-l dorea ca membru al ei. Se întreba cum ar putea scăpa de Ian fără să-l jignească.

S-au oprit lângă corabia de pirați, să se uite la partida de skandenberg. Unul dintre băieți era evident mai puternic, dar adversarul lui îşi ținea brațul într-un unghi ciudat şi folosea avantajul rezultat atât de eficient, încât se aflau într-un punct mort, iar brațele le tremurau de la efort.

Ian s-a uitat în jur şi s-a oprit, cu atenția îndreptată undeva în

față.

— Hm, a făcut el. Nu-mi place asta.

— Ce anume?

— Nimic. Ian a ridicat din umeri. Mă rog… nu ştiu. Nu, nu-i nimic.

Ian nu părea genul care să ezite.

— Ce anume nu ți-a plăcut? a insistat Osei.

Ian şi-a întors privirea lipsită de orice expresie spre el.

— Mi s-a părut c-am văzut ceva, atâta tot. Dar poate m-am înşelat.

— Ce-ai văzut?

Ian i-a susținut privirea o clipă mai mult decât era confortabil.

— OK, frate. Uită-te acolo, la coarda dublă.

„Nu eşti fratele meu“, s-a gândit O. Îi displăcea profund când albii foloseau acest cuvânt, încercând să preia o parte din calitățile culturii negre fără a purta pielea respectivă şi fără a da obolul necesar. Cu toate astea, a privit în capătul opus al curții. Erau două grupuri de fete care răsuceau corzile şi două fete care săreau – una din ele fiind Blanca –, înconjurate de altele, care le priveau. N-a văzut nimic ieşit din comun; era o scenă la care asistase de multe ori, în curtea multor şcoli. Fetelor le plăcea să sară coarda. Osei nu pricepea ce-i atât de extraordinar la sărit coarda. Lui îi plăcea să facă lucruri care te puneau să te mişti şi să ajungi undeva, nu să stea într-un singur loc.

— La ce să mă uit?

— Uite, se întâmplă din nou. Casper.

Casper era singurul băiat din mijlocul fetelor. Chiar în clipa aceea culegea ceva dintr-o mână întinsă spre el, cu palma în sus. Mâna lui Dee. Prietena lui O. se întorsese, iar el nu observase. Şi ea nu venise direct la el. Iar acum îi dădea de mâncare altui băiat. Sub privirea lui Osei, Casper şi-a aruncat ce-o fi fost în gură.

— Ce era?

Ian a mijit ochii spre cei doi. După o clipă s-a întors cu fața spre O.

— Căpşuni.

Osei a fost străbătut de un val de ciudă, pe care a făcut eforturi să şi-l reprime. Zâmbetul razant, apărut preţ de un moment pe chipul lui Ian, i-a dat de înţeles lui O. că n-a reuşit să se ascundă prea bine.

*

Ian era impresionat cât de uşor putea fi zgândărit băiatul de culoare. Din nefericire, Dee apăruse cu acea mână de căpşuni exact la ţanc pentru ca lui Ian să-i iasă planul mai bine decât ar fi putut spera.

O. a făcut un pas spre zona de sărit coarda, însă Ian a pus o mână pe el pentru a-l opri, deşi a avut grijă să nu-i atingă pielea aia neagră.

— Hai să vedem ce fac. E a doua căpşună pe care i-a dat-o, a adăugat.

Sub privirile lor, Casper a scos codiţa fructului, l-a aruncat în gură şi a zâmbit spre Dee, care i-a zâmbit la rândul ei, vizibil încântată.

— Trebuie să fie o căpşună foarte bună, a remarcat Ian. Mă întreb dacă o să i le dea pe toate.

Pe fruntea lui O. au apărut preţ de o clipă cute de încruntare, pe care acesta şi le-a netezit apoi rapid, aşa cum netezeşti un cearşaf.

— Îmi plac căpşunile, a zis pe un ton relaxat, care însă nu l-a păcălit pe Ian.

Acum trebuia doar să apese uşor pedala, ca atunci când presezi o vânătaie care la început pare că nu te doare.

— Probabil sunt nişte căpşuni din grădina mamei lui Dee, a zis Ian. Le cultivă chiar ea, ştii? Sunt mult mai dulci decât alea de la aprozar.

— Le-ai încercat?

— Eu? Nu. Doar am auzit despre ele.

Ian a hotărât să nu-i spună că Dee aducea în fiecare an colegilor căpşuni.

Au rămas aşa în tăcere, privindu-i pe Dee şi pe Casper cum stăteau de vorbă în timp ce fetele săreau coarda lângă ei.

— Şi Casper ăsta, cum gustă el mereu primul!

Din nou, reacția lui O. a fost una imediată.

— Ce vrei să spui?

— Păi… mereu obține tot ce doreşte, nu-i aşa? Fetele sunt înnebunite după el… Toate.

— Păi… e un băiat drăguț. A fost drăguț cu mine.

— Sigur c-a fost drăguț cu tine. E calea cea mai uşoară de-a obține ce vrea.

— Şi ce vrea?

Ian nu s-a grăbit să răspundă, mulțumindu-se să treacă în revistă cu privirea întreaga curte şi toate activitățile pe care le cunoştea atât de bine şi pe care avea să fie nevoit să le lase în urmă curând, pentru a o lua de la capăt pe alte terenuri de joacă, mai bătute de vreme şi mai dure.

— Nu vreau să zic nimic, pentru că nu-i treaba mea.

O. s-a întors către Ian, făcându-l să-şi mute privirea de la Dee şi Casper către el.

— Ce treabă?

Ian a ridicat din umeri, savurând momentul. Nu era nevoie să se grăbească.

— Dacă ai ceva de spus, te rog spune-mi acum.

Ochii negri ai lui O. îl priveau furibunzi, deşi restul chipului său rămăsese imobil. Ian s-a întrebat cum ar fi să se bată cu el.

— Uite ce e, mă bucur că eşti prieten cu Dee, a zis într-un final. E impresionant, având în vedere că eşti n… nou-venit. Te mişti repede. Toate într-o singură dimineață! Poate-o să iasă bine, totuşi.

— Dar… Ştiu că urmează un „dar“.

Ian a dat din cap într-un fel care nu însemna nici „da“, nici „nu“.

— Dee probabil că e fata cu care cei mai mulți băieți dintr-a şasea ar vrea să fie prieteni.

— Nu Blanca?

Ian a pufnit disprețuitor.

— E prea la prima mână. E prea… din topor. Sunt uimit cum de o suportă Casper.

— Şi Mimi?

Ian a înghețat.

— Ce-i cu ea?

Osei a încercat să-şi ia un ton cât mai firesc.

— E… interesantă. Mi-a zis că are uneori viziuni.

— Poftim?

O. a tresărit când i-a auzit tonul răstit, iar Ian a făcut eforturi să se controleze.

— E prietena ta? Scuze, n-am ştiut.

Ian s-a întrebat de ce simte oare O. nevoia să se scuze.

— Ce ți-a zis?

— Nimic. Nu mi-a zis nimic.

— Ce ți-a zis Mimi? a repetat Ian pe un ton cât putea de firesc, dar dincolo de cuvintele lui, amenințarea plutea în aer.

A fost rândul lui O. să ridice din umeri.

— Nu e mare chestie. Mi-a zis doar că uneori o doare capul şi vede în fața ochilor o lumină scânteietoare. O aură, zicea ea. Mi-a zis că asta îi dă de ştire că se va întâmpla ceva.

— Ce chestie!

De ce-i spunea oare Mimi acestui băiat de culoare lucruri pe care lui nu i le spusese? Nu vorbiseră decât un minut în pauză – era evident că fusese un minut extrem de concentrat. Probabil simțise nevoia să se descarce. Ian nu era interesat de durerile ei de cap şi de premonițiile ei, dar nu-i plăcea nici ca alții să aibă acces la informații privilegiate despre ea.

— În fine, ziceai despre Dee… şi Casper.

— A, da.

Ian a făcut un efort pentru a-şi calma furia crescândă ce amenința să răstoarne capcana pe care o pregătea cu atâta grijă.

— Casper e cel mai popular băiat din toată şcoala. Şi Dee e… cum să zic, dacă erau la liceu, ar fi fost votați regele şi regina balului. Ştii ce-i asta?

O. a încuviințat.

— Sunt împreună.

— Dar ea e cu *mine*.

— Sigur că e… dar ție nu ți-a dat să mănânci căpşuni, aşa-i?

O. a clătinat din cap, ca un urs bulversat de rana din labă.

— Dee n-o să se răzgândească atât de repede în privința mea. Abia ne-am împrietenit.

— Sigur, sigur.

Ian a mimat că bate în retragere.

— Ai dreptate. Uită ce-am zis. Şi-n plus, Dee o să mai aducă probabil şi altă dată căpşuni. Şi atunci o să-ți dea şi ție. A făcut o pauză. E ciudat, totuşi, că n-a venit direct la tine, când s-a întors la şcoală. Eşti sigur că sunteți împreună?

— Vrei să zici că m-a părăsit? Deja? Între clopoțelul de prânz şi clipa asta?

O. începuse să ridice glasul.

— Nu spun asta, l-a liniştit Ian. Spun doar atât: stai cu ochii pe ea. Şi ai grijă cu Casper. Pare de treabă, aşa-i, dar asta nu înseamnă că şi *e* de treabă.

Ian ar fi putut spune mai multe, însă nu mai era timp. Dee îl zărise pe O. şi se grăbea acum să traverseze curtea spre el.

— Am reuşit să mă-ntorc mai repede, i-a zis când a ajuns lângă el şi şi-a pus o mână pe umărul lui. I-am spus mamei că avem repetiție pentru piesa de la sfârşitul anului şi m-a crezut!

Dee avea tonul uimit al cuiva care nu e obişnuit să mintă şi e mirat că minciuna sa a ținut.

— Hei, poate joci şi tu în ea.

— Ce jucați? a întrebat-o O.

— Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*. Repetăm de ceva timp, dar sunt multe roluri. Ai putea fi o zână sau unul dintre țăranii care pun în scenă o piesă.

— Şi tu ce rol joci?

— Hermia, unul dintre rolurile principale de fată.

— Nu e aia care se îndrăgosteşte de mai mulți băieți la rând?

Ian a intervenit:

— E o uşuratică, asta e. Norocoşi băieţi!

— E vorba doar de ce faci *tu*. E o vrajă, i-a explicat Dee, în timp ce O. se întuneca la faţă.

— E o comedie, aşa că totul iese bine, până la urmă.

— Şi *tu* ce rol joci? îl întrebă O. pe Ian.

— El îl joacă pe Puck, a zis Dee. Şeful zânelor, care pune la cale toate relele. A, uite ce-am adus!

A ridicat o pungă de hârtie.

— Căpşuni! Primele pe anul ăsta. Ţi-am adus câteva.

— Ai adus doar pentru mine?

— Nu ştiam dac-ai mai mâncat. Aveţi căpşuni în Ghana?

— Am mâncat la New York şi-n Europa. În Ghana nu.

— Ei bine, ia o căpşună. N-o să-ţi vină să crezi cât sunt de dulci.

Dee a băgat mâna în pungă şi a scos o căpşună strălucitoare, de un roşu aprins, cu o formă perfectă de inimă.

— Nu mi-e foame.

Dee a râs.

— Eu mănânc căpşuni pentru că-mi place gustul. Nu contează dacă mi-e foame sau nu.

Ian urmărea scena cu satisfacţie. Simpla putere a vorbelor lui îl transformase pe băiatul de culoare într-o statuie de gheaţă, iar fata cea albă se agita în jurul lui, atât de transportată de efervescenţa emoţiilor ei, încât părea să se încăpăţâneze să nu-şi dea seama de schimbarea de atitudine a prietenului său. Ian a aşteptat să vadă clipa în care durerea o va săgeta asemenea unui cuţit.

Însă apoi O. s-a relaxat.

— Bine.

A luat căpşuna, a curăţat-o de frunze şi a muşcat din ea. O clipă mai târziu, a zâmbit.

— Doamne! Chiar e *bună*. Foarte bună. Deci mama ta le cultivă?

Chipul lui Dee a fost străbătut de uimire, amestecată cu plăcerea de a-i vedea reacţia.

— De unde ştii?

Ian a făcut un pas în faţă.

— Pot să încerc şi eu una?

— A! Sigur.

Când Dee a scos o căpşună din pungă şi a lăsat-o să cadă în mâna întinsă, Ian l-a studiat pe O. Fruntea netedă a acestuia se încruntase din nou, iar cutele i se adânciseră în timp ce Ian a muşcat din căpşună şi a lăsat sucul să i se prelingă pe bărbie. Era bună, îşi dădea seama şi Ian, chiar dacă nu se omora după căpşuni sau orice altceva care era dulce.

— Şi lui Casper i-au plăcut căpşunile? a întrebat, ştergându-se la gură cu dosul mâinii.

Dee s-a încruntat, asemenea prietenului ei.

— Da. Hai să mergem dincolo, la copaci.

I s-a adresat doar lui O., luându-i mâna şi trăgându-l către groapa de nisip şi chiparoşi. L-au lăsat pe Ian singur, dar nu pentru mult timp. Rod a venit repede la el, părăsindu-şi locul unde stătea şi aştepta, lângă băieţii care se întreceau la skandenberg, pe corabia de piraţi.

— A ţinut? l-a întrebat, urmărindu-i cu jind în privire pe cei doi. Din câte văd, n-aş zice!

Ian s-a uitat la O. şi Dee, care se ţineau de mână sub copaci în timp ce ea îi dădea o altă căpşună; şi la Casper, care o privea cu un aer de proprietar pe Blanca în timp ce aceasta sărea coarda dublă. Erau ca nişte personaje dintr-o piesă ce avea nevoie de o scenă suplimentară, o ameninţare care să-i facă să joace ca nişte păpuşi manevrate cu sfori. Iar Ian deţinea acele sfori. Avea să fie extrem de plăcut să-i facă pe toţi una cu pământul – nu doar pe băiatul de culoare, ci şi pe băiatul de aur şi pe fata de aur ai şcolii. Casper şi Dee erau ca tigaia de teflon în care mama lui prăjea ouăle – nimic nu se prindea de ei. Nu reuşise niciodată să-i atingă; se aflau la un nivel situat deasupra activităţilor lui Ian. Toată lumea îi admira aşa cum el n-avea să fie admirat vreodată. Dacă reuşea să-i înfrângă, ăsta avea să fie un cadou de sfârşit de şcoală pe care şi-l făcea singur. Fireşte, exista pericolul destul de

evident să cadă şi el odată cu ei; însă riscul acestei acţiuni era la fel plin de adrenalină ca puterea pe care-o exercita în aceste clipe asupra celorlalţi.

A aruncat o privire spre Rod, care ardea de nerăbdare să se implice, şi a luat o hotărâre rapidă.

— Du-te la Casper şi zi-i ceva care să-l facă să te lovească, a improvizat el. Dar, dacă dup-aia te întreabă profesorii despre asta, nu le spune nimic. Pentru că sigur o să te întrebe.

Rod a rămas cu gura căscată.

— Ce? De ce? Nu vreau să păţesc ceva! Şi, oricum, ce legătură are Casper cu toate astea?

— Nu direct, ceea ce e foarte bine. Tuciuriu' n-o să ştie că tu sau eu avem vreo legătură cu asta.

— Cu ce anume?

— Vrem să creadă că Dee îl înşală cu Casper. E cea mai bună cale de-a o face pe Dee să-i vorbească mult despre Casper lui O. Ca să-l apere. Şi asta o să-l scoată din minţi pe O. Are deja îndoieli legate de Casper, aşa c-o să ia foc.

Rod a clătinat din cap, ca lovit cu leuca.

— Nu pricep nimic din ce spui – e prea complicat. De ce nu-l bumbăcim pur şi simplu bine pe tuciuriu?

— Fiindcă în felul ăsta nu facem nimic. Nu vrem ca el să fie victima şi Dee să-l placă mai mult.

Lui Ian nu-i era deloc simplu să explice o strategie pe care nici el nu şi-o imaginase în amănunt până la capăt, dar simţea în adâncul sufletului că va funcţiona. Întotdeauna avusese fler la lucrurile astea.

— Uite ce-i, vrei sau nu să ai o şansă cu Dee?

Rod a privit lung spre Dee şi O., care acum erau aşezaţi pe nisip. O. avea o mână pe spatele ei şi râdea, iar dinţii albi îi străluceau pe pielea neagră. Rod s-a întors către Ian.

— Ce pot să-i spun? Casper nu se enervează niciodată.

— Spune-i ceva despre Blanca. Ceva porcos.

Obrajii roşii ai lui Rod s-au colorat şi mai tare.

— Sunt sigur că găseşti tu ceva, a adăugat Ian. Du-te. Fă-o,

pur şi simplu. Altfel, băiatul cel nou o să-ți fure iubita. Un tuciuriu să fie prieten cu Dee? Ai încredere în mine! Dacă nu te bați cu Casper, asta o să se întâmple.

Rod a tras adânc aer în piept, a strâns pumnii şi a pornit împleticit spre locul în care fetele săreau coarda.

Ian a oftat. Ar fi fost de preferat să aibă pe cineva mai de încredere care să-i facă treaba.

Ştia că n-ar trebui să se uite fățiş la Rod şi Casper acum, pentru că s-ar fi putut da de gol că el a pus la cale bătaia. Şi, în afară de-asta, ar fi fost dureros să-l vadă pe Rod dând rasol, ceea ce era foarte probabil să se întâmple. În cazul ăsta, Ian avea să nege orice implicare şi, fiind cuvântul lui împotriva cuvântului lui Rod, ştia că va avea câştig de cauză, orice-ar fi.

A pornit spre băieții care făceau skandenberg pe corabie. Aceştia încinseseră un soi de meci în toată regula, cu două echipe ce concurau simultan pentru semifinală. Ian s-a uitat la cei doi băieți care câştigaseră şi urmau să lupte între ei.

— Începem pariurile, a anunțat Ian.

Când înființase sistemul de pariuri, stabilise regula ca el să ia patruzeci la sută din dulciurile sau banii puşi la bătaie, argumentând că exista riscul să fie exmatriculat dacă îi prindeau profesorii. Câteodată se mira singur că nimeni nu se opusese ca el să ia atât de mult. Părea că le e prea frică să se ia la harță cu el.

Concurenții şi spectatorii au întors capul când au auzit vocea lui Ian şi au fost străbătuți de un val de stingherală. Erau în egală măsură agasați, unii dintre băieți simțind clar că distracția lor atât de plăcută a fost pângărită. Ian le-a observat expresiile şi le-a ținut minte pentru viitor.

— Hai, nu vreți să faceți jocul şi mai amuzant? a continuat. Altfel, e plicticos; un simplu meci de skandenberg. O să vă pese mai mult cine câştigă dacă pariați.

Însă n-a apucat să calculeze cât ar fi câştigat din pariuri, pentru că a fost întrerupt de strigăte venite dinspre curtea şcolii.

— Bătaie! Bătaie!

Băieții au abandonat în masă corabia de piraţi şi au fugit ca şobolanii, alăturându-se celor deja aflaţi într-un soi de cerc creat în jurul zonei de sărit coarda. La fiecare câteva săptămâni avea loc o bătaie, care era punctul culminant al distracției din curtea şcolii, mai ales dacă nu erai şi tu implicat. Ian i-a urmat mai puțin grăbit, pentru că ştia deja cine sunt adversarii şi ce-o să vadă.

*

Dee tocmai terminase de despletit codițele pentru Osei, când au auzit strigătul bine-cunoscut:

— Bătaie! Bătaie!

S-au uitat unul la altul, dar strigătele erau prea insistente. S-au ridicat fără prea mare chef în picioare şi s-au dus să li se alăture spectatorilor.

Dee a fost uimită să-i găsească pe Casper şi pe Rod față în față, în cercul alcătuit de elevi. Casper nu se bătea niciodată.

— Ce-ai zis? tocmai striga acesta.

— M-ai auzit, i-a răspuns Rod, sărind agitat de pe vârful unui picior pe celălalt.

— Retrage-ți imediat cuvintele! i-a cerut Casper.

— Nu. E-adevărat!

— Casper, nu-l lăsa să zică asta! a țipat Blanca. Stătea lângă el, şi Mimi o ținea de braț să nu sară între cei doi băieți.

— Retrage-ți. Imediat. Cuvintele.

— Nu!

Rod a părut că vrea să se năpustească asupra lui şi a mimat o lovitură, iar Casper l-a parat cu un pumn, atât ca să-l blocheze, cât şi ca să-l lovească. Pumnul lui a aterizat la fix, în plină figură, iar Rod s-a prăbuşit pe loc.

Mulțimea a icnit, şi Blanca a început să țipe. Rod zăcea pe spate, cu mâna la ochi, în timp ce învingătorul stătea deasupra lui, cu pumnii încă încleştați şi un aer buimac, de parcă nu-i venea să creadă ce tocmai a făcut.

Dee i-a aruncat o privire lui Osei, aflat lângă ea. Acesta îl

urmărea pe Casper cu o expresie pe care ea nu a putut-o descifra: surpriză, fascinație şi încă ceva. Circumspecție. Distanță. Comentariu critic. O umbră întunecată pe care o zărise preț de o clipă atunci când Osei refuzase inițial să mănânce una dintre căpşunile ei.

Blanca era ocupată să țipe, secondată de Mimi. Dee ştia că ar trebui să se ducă la ea, dar ezita, neavând nici un chef să fie atrasă şi ea în toată povestea. Blanca avea să vorbească despre asta până la finele anului şcolar, şi poate chiar şi la şcoala secundară.

Doi profesori au apărut imediat la fața locului. Domnişoara Lode l-a ajutat pe Rod să se ridice, i-a apăsat prosoape de hârtie maro umezite pe ochi şi l-a condus la asistenta şcolii; domnul Brabant l-a apucat pe vinovat de brațe şi, ținându-i-le strâns la spate, a pornit cu Casper, care stătea cu capul plecat, spre intrarea în şcoală.

După plecarea lor, cercul spectatorilor s-a spart în grupulețe, care au început să discute despre cele întâmplate. Dee a tras cu urechea la discuțiile din jur.

— Rod n-a făcut nimic. Casper l-a lovit din senin!

— Trebuie să fi făcut el *ceva*.

— Îți vine să crezi ca tocmai *Casper* să fie în stare de aşa ceva? El nu se bate niciodată! Nu cred că l-am văzut vreodată bătându-se în toții anii ăştia.

— De ce şi-ar risca reputația ca să facă ceva atât de prostesc?

— Rod i-a zis ceva. Am văzut. S-a dus la el şi a zis ceva.

— Ce i-a zis?

— Probabil c-a fost ceva foarte nasol, de-a avut o asemenea reacție.

— Nasol de tot.

— Cel mai nasol.

— L-am auzit pe Rod zicând ceva despre Blanca.

— Nu, era ceva legat de mama lui.

— Ce anume?

— Cine ştie?

Mimi i-a aruncat o privire disperată, iar Dee l-a părăsit pe O. pentru a-i sări în ajutor Blancăi, care acum făcea o criză de isterie. În timp ce Casper era luat pe sus de domnul Brabant, Blanca se văita şi mai tare. Cine o auzea credea că *ea* a fost lovită mai tare decât Rod.

Dee şi-a pierdut răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Blanca, nu poți să te potoleşti odată?

Chiar în timp ce zicea asta, n-a putut să nu se gândească la mama ei, care-i spunea mereu să nu ia numele Domnului în deşert.

Blanca a pufnit din nas.

— Ție ți-e uşor să vorbeşti, Domnişorica Perfectă. Nu *despre tine* s-au spus lucruri îngrozitoare. Şi nu prietenul *tău* a fost nevoit să te apere. Şi probabil că nu prietenul *tău* o să fie suspendat!

Mimi a făcut un gest din cap şi au condus-o pe Blanca într-un colț mai liniştit, protejata lor permițându-le să facă asta acum, că Rod şi Casper plecaseră şi publicul se dispersa.

— Ce-a zis, mai exact, Rod? a întrebat Dee.

— Nu pot să repet. E oribil!

— Blanca, nu te putem ajuta dacă nu ne spui, a insistat Dee.

Blanca s-a rezemat de zidul de cărămidă al şcolii.

— A zis… a zis…

A amuțit, gura a început să-i tremure şi şi-a oprit cu greu un hohot. De data asta părea sincer afectată.

— Inspiră adânc şi pe urmă zi! i-a poruncit Mimi.

Dee i-a admirat fermitatea cu care a contracarat emoția prietenei lor.

Şi a funcționat. Blanca a tras aer în piept încă tremurând, a expirat şi s-a calmat.

— Repetă pur şi simplu ce-a zis, cât poți de repede – dintr-o suflare.

— Rod a zis că sunt o curvă şi că l-am lăsat pe Casper să-şi facă mendrele cu mine. Dar nu-i adevărat!

Blanca şi-a acoperit faţa cu mâinile, vizibil ruşinată să repete o asemenea acuzaţie.

Dee mai că a pufnit în râs, dar s-a abţinut. Băieţii ziceau mereu asemenea lucruri despre fete. De ce-ar fi fost acum ceva atât de grav?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Blanca şi-a lăsat mâinile jos şi a adăugat:

— A zis-o tare, în faţa tuturor fetelor. În faţa elevelor de-a patra! Mi-e *atât* de jenă! Şi acum, după ce Casper l-a bătut, *toată lumea* vorbeşte despre asta. Şi o să creadă cu toţii că sunt o stricată!

— Blanca, pentru *Casper* ar trebui acum să-ţi faci griji, i-a răspuns Dee. *El* e cel care poate fi suspendat.

Nu-şi putea imagina cum era să fii suspendat; propriul ei palmares şcolar era nepătat, aşa cum fusese şi al lui Casper până acum. Şi-a amintit că Blanca fusese suspendată în clasa a cincea pentru că purtase pantaloni evazaţi foarte strâmţi pe coapse, care-i dezvăluiau nu doar buricul, ci şi oasele şoldurilor. Doar elevi ca Rod erau suspendaţi regulat, pentru că aruncau cu pietre sau dădeau foc frunzelor din curte.

Blanca o privea ciudat.

— Ce s-a întâmplat cu codiţele tale?

Probabil că-şi revenea, dacă întreba aşa ceva.

— Osei a vrut să-mi vadă părul despletit, a răspuns Dee, jenată. Codiţele împletite îi ondulaseră părul, care i se revărsa pe umeri, ca la hipioţi. Mama ei s-ar fi înfuriat dac-ar fi văzut-o. Dee trebuia să şi-l împletească la loc înainte să plece acasă.

— Apropo, Dee, ţi-a căzut…

Mimi a amuţit când s-a apropiat Ian.

— Eşti bine, Blanca? a zis el.

Blanca s-a şters la ochi cu dosul mâinii.

— Sunt supărată, a răspuns, chinuindu-se să-şi ia un aer demn care a făcut-o pe Dee să zâmbească în sinea ei, pentru că era atât de diametral opus efervescenţei ei obişnuite. Şi-mi fac griji pentru Casper, a adăugat. Ar putea fi suspendat!

— Rod e un idiot, a zis Ian. Dar e mare păcat că nu s-a putut abține şi Casper. Acum n-o să mai aibă nimeni încredere în el, nici măcar prietenii lui. De exemplu, prietenul tău.

A arătat din cap către Dee.

— Ce vrei să spui?

— A fost sincer şocat. Casper a fost atât de drăguț cu el – înțelegi, nu era obligat să fie amabil cu un negr… nou-venit. Aşa că O. nu mai ştie ce să creadă, acum că a văzut şi cealaltă față a lui Casper.

— Casper n-are nici o „cealaltă față"! a protestat Dee.

— Atunci spune-i asta prietenului tău, fiindcă e-n ceață.

— Am să-i spun.

Mimi se uita încruntată la Ian. Dee fusese surprinsă când aflase că sunt prieteni. Erau atât de diferiți: Mimi era o ființă aparte şi sensibilă; Ian, ei bine, el era un bătăuş, deşi n-o deranjase pe Dee decât o dată, într-a treia, când o mânjise cu clei pe fustă şi-i spusese c-o s-o fugărească până acasă, dar chiar şi atunci simțise că nu face decât să bifeze o listă şi că e rău cu toți elevii, pe rând.

Acum o deranja că Ian ştia mai multe decât ea despre Osei. Deşi Dee n-avea nimic împotrivă ca iubitul ei să fie prieten cu Casper, faptul că l-a văzut vorbind cu Ian a tulburat-o. Dee nu putea spune că-i displăcea efectiv Ian, dar nici n-avea încredere în el.

Asta a făcut-o să fie şi mai hotărâtă să discute cu O. despre Casper. Era mult mai bine pentru O. să-şi petreacă timpul cu Casper decât cu Ian. Avea de gând să-l asigure pe O. că lui Casper nu-i stătea deloc în fire să-l lovească pe Rod şi că o făcuse doar ca s-o apere pe Blanca. Era sigură că O. avea să înțeleagă. Şi el era un om corect.

I-a lăsat pe Mimi, Blanca şi Ian să se aşeze la rând. Alți câțiva colegi stăteau în spatele lui Osei, dar, fără o vorbă, s-au dat la o parte ca să o lase să treacă în fața lor. Ea i-a zâmbit lui O. şi a fost uimită când el nu i-a întors zâmbetul şi expresia de pe chip i-a rămas severă. „Probabil se întreabă ce l-o fi apucat pe

Casper“, s-a gândit. „Măcar în privința asta îl pot lămuri cum stă treaba.“

— Nu-ți face griji, l-a asigurat ea. Pun pariu că n-o să-l suspende pe Casper. În clipa în care o să audă ce-a zis Rod despre Blanca… Dee a amuțit, şocată de privirea urâtă ce-a întunecat chipul lui O.

— De ce mi-aş face eu griji pentru Casper?

— Cum de ce? Fiindcă ți-e prieten.

— Al tău, poate. Nu al meu.

— Ba sigur că e şi prietenul tău!

O. s-a strâmbat.

— Dee, sunt aici de azi-dimineață. *Nimeni* nu e prietenul meu.

Şi-a îmblânzit tonul când a văzut-o cum se întristează.

— Mă rog, în afară de tine, fireşte. Dar nu cunosc pe nimeni altcineva destul de bine ca să fiu prieten cu el. Eu sunt băiatul cel nou, colegul *negru*. Am noroc dacă termin ziua fără să mă bată cineva.

— Exagerezi. Profesorii n-ar permite aşa ceva.

Osei a oftat.

— Dee, am să-ți spun o poveste despre profesori. Când eram la şcoală în New York, o profesoară mi-a cerut să scriu o lucrare despre Ghana, pe care s-o citesc în fața clasei. Nu doar câteva cuvinte, cum am făcut pentru clasa ta azi-dimineață, ci una în toată regula. Trebuia să vorbesc despre istoria şi cultura țării mele, despre ce recolte produce şi exportă. Toate datele posibile. Aşa că am cules informații. Unele dintre ele îmi erau deja cunoscute, dar m-am dus şi la bibliotecă şi am citit ce-am găsit; i-am întrebat şi pe părinții mei. Pe urmă, am prezentat lucrarea. Şi ştii ce notă mi-a dat profesoara pentru atâta muncă? Nota şase! Cred că, dacă putea, îmi dădea chiar patru, dar patru primeşti când nu-ți faci deloc tema, iar eu era clar că mi-o făcusem.

— Dar de ce ți-a dat şase?

— A crezut c-am inventat o parte din ea.

— Şi ce-ai inventat?

— N-am inventat nimic! O parte din lucrarea mea era despre sclavie. Ştii că mulți ghanezi au fost capturați de negustorii de sclavi şi duşi în America sau Indiile de Vest.

— Eu… da, a răspuns Dee, fiindcă era mai simplu. Nu ştiuse că sclavii au fost aduşi din Ghana, deşi probabil că învățaseră la şcoală, dar uitase. Deci… nu era o invenție a ta, tot ce-ai scris.

— Nu. Dar am explicat şi că au fost şefi de trib care au făcut înțelegeri cu negustorii albi şi le-au predat o parte a tribului pentru ca restul acestuia să poată rămâne liber. Şi profesoara a crezut că mint şi mi-a dat nota şase. M-a făcut chiar rasist cu propriul meu popor.

— Şi aşa e? Aşa au făcut căpeteniile de triburi?

Dee s-a străduit să-şi ascundă surpriza.

— Da, da, dar nu asta am vrut să subliniez.

— Şi ce-ai făcut? I-ai pus pe părinții tăi să discute cu ea?

Osei a tăcut preț de o clipă, iar chipul i-a fost străbătut de un surâs trist.

— Chiar *tata* mi-a sugerat să spun clasei despre căpeteniile de trib, ca să echilibrez povestea şi ca ei să nu se simtă atât de vinovați în legătură cu partea cu sclavia. Ca să fiu *diplomat*. Nu le-am zis nimic părinților mei. N-aveam de gând să-i spun tatei ce s-a întâmplat cu diplomația lui. Aşa că vezi tu, nici măcar profesorii nu sunt de partea mea, ci caută mijloace de a-mi pune piedici. Nu pot să am încredere nici în profesori şi nici în elevi.

— Nu-i adevărat! Poți să ai încredere în mine. Poți să ai încredere în Mimi – e cea mai bună prietenă a mea.

Dee şi-a izgonit din minte avertismentul dat de Mimi despre o posibilă relație între ea şi O.

— Şi poți să ai încredere şi în Casper, a adăugat ea.

— De ce pomeneşti de el? Tocmai i-a învinețit cuiva ochiul, fără nici un motiv.

— Ba a avut un motiv foarte bun să-i dea una lui Rod. O apăra pe Blanca. Pun pariu că şi tu ai face la fel, dacă cineva ar spune despre mine ce-a spus el despre ea.

În sfârşit, cuvintele ei au avut ecou. O. s-a îndreptat de spate, ca pentru a-şi intra mai bine în rolul de prieten nobil, protector.

— Eu i-aş învineți *ambii* ochi.

Dee şi-a strecurat mâna într-a lui şi şi-au încrucişat degetele, înaintând în rândul ce ducea către clasa lor.

— Atunci înțelegi de ce trebuie să-l susținem pe Casper. N-a greşit cu nimic.

Spatele lui O. s-a relaxat şi acesta a dat să-şi retragă mâna, însă Dee nu i-a dat drumul, până când domnul Brabant nu s-a încruntat la ea şi a clătinat din cap. Dacă n-avea grijă, urma să fie suspendată şi ea, aşa că a dat drumul mâinii lui O.

În timp ce îl urma pe scara ce ducea la clasa lor, profesorul a oprit-o. Dee voia să-l strige pe Osei să se oprească şi el, dar poate că domnul Brabant avea să-i certe pe amândoi pentru că se țineau de mână. Ştia că lui nu-i plăcea de noul elev şi că avea să se folosească de orice ocazie pentru a o arăta.

Dar vorbele domnului Brabant au surprins-o.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? a întrebat acesta.

— A! Mi-am… mi-am desfăcut codițele. Dee s-a colorat la față.

Domnul Brabant nu făcuse niciodată vreo observație despre părul ei; dar, pe de altă parte, nici nu avusese motiv s-o facă. Până acum, şi-l ținuse împletit şi îngrijit.

— Eşti ciufulită ca naiba.

Dee a dat să deschidă gura să-şi ceară scuze, apoi s-a oprit, amintindu-şi cum l-a sfidat pe domnul Brabant puțin mai devreme în curte.

— Nu scrie în regulament că n-am voie să-mi port părul aşa.

Domnul Brabant s-a încruntat.

— Nu, dar nu e stilul tău.

Dee a ridicat din umeri.

— Mie îmi place.

— Serios?

— Da.

La drept vorbind, o cam gâdila pe gât şi-i intra în gură, dar

Dee n-avea de gând să recunoască.

— Păcat, fiindcă nu ți se potrivește. Crede-mă.

Dee a lăsat capul jos, evitând să privească în ochii profesorului. Se simțea ca și cum ar fi fost certată de tatăl ei.

— Bine. Du-te în clasă.

Dee s-a îndepărtat grăbită, reprimându-și un tremur.

Când a ajuns în clasă, n-a putut să nu se uite spre locul gol al lui Casper din grupul de bănci de lângă ea, sperând ca el să reapară ca prin farmec. O auzea pe Blanca trăgându-și nasul și profitând de noul decor în care își putea juca pe larg partitura.

— Suficient, Blanca, a zis domnul Brabant. Stai jos! Să lăsăm cele întâmplate în curte în afara clasei. Acum, test-fulger despre președinții americani. Scoateți-vă creioanele. Osei, poți să-l dai și tu, dar n-am să-ți pun notă. O să ai ocazia să vezi ce lacune ai, ca să începi să le remediezi. Chiar dacă vei petrece în clasa mea doar o lună, n-o să fie timp irosit.

Dee s-a încruntat. Îi venea să-i zică vreo două, pentru că pleca de la premisa că O. n-avea de unde să știe despre președinții americani, pentru că era african. Și-a dorit atunci să-și poată apăra prietenul așa cum o apărase Casper pe Blanca. Însă nu putea, mai ales după felul în care-i vorbise domnul Brabant. Și, în plus, Osei nu părea deranjat de această presupunere. S-a mulțumit să dea pur și simplu din cap și și-a scos din bancă penarul cu Snoopy, bulversând-o preț de o clipă, până când și-a amintit de schimbul lor.

A băgat mâna în rucsac și a scos-o… goală. A început să scotocească prin el, dând la o parte cărți, o jachetă, un pachet de batiste de hârtie, o punguță cu piese pentru jocul de jacks. Nici urmă de penarul cu căpșuni. A deschis capacul băncii, știind că nu-i acolo, dar s-a uitat oricum. Simțea privirea lui O. fixată asupra ei.

— Îmi împrumuți și mie un creion? i-a șoptit.

— N-ai penarul cu căpșuni?

— Ba da.

Dee i-a răspuns prea repede, o știa, și a încercat să se

replieze:

— L-am luat acasă la prânz şi cred că l-am uitat acolo. A, da, îmi amintesc. I l-am arătat mamei. Trebuie să-l fi lăsat pe masa din bucătărie.

Nu i-ar fi arătat în veci penarul mamei ei, care i-ar fi spus că e prea țipător şi i l-ar fi luat. Penarul cu Snoopy şi-l ținuse ascuns din acelaşi motiv.

Când a luat creionul oferit de Osei, şi-a dat seama că nu-l putea privi în ochi. Îi spusese deja prima minciună.

Note

17. A abhora.
18. Maimuță.
19. A roade.
20. Subtil.
21. Haos.
22. Sabie.
23. Cinstit.
24. Limbă.
25. Pungaş.
26. Nenorocit.
27. *Dark Shadows*, telenovelă gotică din anii 1960.

PARTEA A IV-A
PAUZA DE DUPĂ-AMIAZĂ

Ursuleț, ursuleț, hai, întoarce-te,
Ursuleț, ursuleț, atinge podeaua,
Ursuleț, ursuleț, arată-mi pantofii,
Ursuleț, ursuleț, mulțumesc, e bine,
Ursuleț, ursuleț, du-te să te culci,
Ursuleț, ursuleț, spune-ți rugăciunea,
Ursuleț, ursuleț, stinge şi lumina,
Ursuleț, ursuleț, spune „Noapte bună“!

În timp ce ieşeau în curte în pauza de după-amiază, Mimi l-a luat pe Ian deoparte. El nu se aştepta ca ea să facă asta. Nu era genul care să ia inițiativa, mai ales în fața colegilor. Despărțindu-l aşa de ceilalți, îl făcea să pară slab şi lipsit de orice control. Era genul de lucru pe care el trebuia să i-l facă ei, pentru a arăta cine era şeful. Agasat, a făcut un pas mai departe de ea pe hol.

— Ce-i?

Dacă nu ieşea repede pe teren, echipele de kickball aveau să se formeze fără să-şi mai aştepte căpitanul.

— Vreau să-ți zic ceva.

Mimi avea privirea aia de gazelă pe care o au fetele când vor să vorbească despre sentimentele lor. Ian s-a cutremurat. Era ultimul lucru care-i trebuia acum. I-a tăiat-o scurt:

— Ai făcut rost de ceva de-al lui Dee?

Mimi a rămas tăcută şi şi-a trecut limba peste aparatul dentar,

în mod evident deturnată de la direcţia în care vrusese s-o ia discuţia. Părea trasă la faţă şi nefericită, şi avea tenul plin de pete roşii.

— Da.

Şovăia.

— Da? Ce anume?

Mimi a scos din ghiozdan un dreptunghi roz de plastic presărat cu căpşuni.

— Ce dracu' e ăsta? a întrebat Ian. Orice-ar fi, e oribil.

Tonul lui a făcut-o să se crispeze, exact aşa cum îşi dorea el, lucru care i-a redat statutul de şef.

— E al lui Osei – e penarul elevului nou-venit. I l-a dat lui Dee. Ea l-a scăpat din greşeală şi l-am cules eu de pe jos. Ziceai că vrei un lucru pe care Casper i l-a dat lui Dee, dar nu e bun şi ăsta?

Atenţia lui Ian s-a fixat imediat asupra penarului, ca un reflector ce se comută brusc asupra unui personaj de pe scenă. Mimi s-a foit stresată. Era exact ce căuta, iar ea habar n-avea ce serviciu îi făcuse. Mimi nu avea gândirea strategică a lui Ian. Nu înţelegea terenul de joacă şi cum funcţiona acesta, sau cât de tare putea perturba apariţia unui băiat ca O. ordinea naturală ce domnea aici. Ei n-avea să-i dea niciodată prin cap să aranjeze lucrurile aşa cum avea s-o facă Ian. De fapt, ar fi trebuit chiar să-i mulţumească lui Ian.

— Cine ştie că e la tine?

— Nimeni.

— Bine.

Ian a întins mâna.

— Dă-mi-l.

A urmat o pauză lungă, în care Mimi a rămas în picioare tăcută, cu penarul în mână şi cu o expresie de animal prins în capcană – un animal care a intrat de bunăvoie în capcană şi acum regreta. Ian a aşteptat răbdător; până la urmă, avea să i-l dea.

Dar mai întâi venea tocmeala, la care el nu se aşteptase, şi de

care ea nu pomenise.

— Nu vreau să mai fiu cu tine, a zis ea. Ți-l dau doar dacă eşti de acord să ne despărțim şi să mă laşi în pace.

Avea o mină extrem de nefericită, care nu mai semăna deloc cu obrajii rozalii şi flacăra atracției de lângă catargul steagului, din urmă cu câteva zile.

Ian şi-a ascuns iritarea. Dar nu avea de gând să-i arate că suferea că a fost respins şi nici s-o întrebe ce nu-i plăcea la el. Pentru că ştia deja despre ce era vorba: nu aveau nimic în comun. El era un dur, şi ea era o ciudată.

Nici de plăcut n-o plăcea prea tare. Însă Ian nu voia ca ceilalți să afle că Mimi a fost cea care l-a părăsit. Mai târziu avea să răspândească zvonul că ea refuzase să meargă până la capăt cu el. Sau poate o să spună că şi-a pus-o cu el şi pe urmă el a părăsit-o. Va trebui să se gândească la modul în care putea ieşi cel mai bine din situația asta. Şi totuşi, voia penarul.

— Bine, a zis.

Mimi nu s-a clintit.

— Şi nu mă vorbeşti de rău, şi nu zici porcării despre mine, aşa cum a zis Rod despre Blanca.

Parcă i-ar fi citit gândurile.

— N-am să zic nimic. Şi tu la fel, a adăugat, după care a arătat nerăbdător spre penar. Acum mi-l dai sau nu?

Mimi şi-a muşcat buza. În timp ce-i întindea penarul, el a văzut-o cum tremura. Nu era bună la genul ăsta de negocieri; nu-şi păstrase nici un as în mânecă, pentru a-l putea controla ulterior. Lui avea să-i fie foarte simplu să întoarcă despărțirea în favoarea lui.

— Acum du-te afară, a spus el luând penarul. Eu mai rămân puțin aici.

Mimi se uita lung la penar, acum aflat în siguranță, în mâinile lui Ian. Părea înfricoşată, iar ochii îi scânteiau, acoperiți de punctişoarele ciudate care-i dădeau ameţeli.

— Ce-o să faci cu el?

Însă Ian se întorcea deja în camera de lângă clasă, ce le

servea drept garderobă.

— Nu-ți bate tu capul cu asta! i-a zis peste umăr.

În timp ce bâjbâia printre hainele din cuier după geaca lui, îi simțea încă prezența în hol şi a scrâşnit din dinți.

— Ce proastă! a murmurat.

Se simțea la ani-lumină distanță de dorința pe care o simțise față de ea lângă steag. Şi-a găsit geaca – simplă, bleumarin, nefolosită în ultimele câteva săptămâni, pentru că vremea se încălzise. Înainte de a-şi băga obiectul primit în buzunar, a desfăcut fermoarul penarului pentru a se uita înăuntru. N-a găsit mare lucru: creioane de diverse lungimi şi culori, câteva gume de şters, o ascuțitoare de plastic, o mică riglă, o monedă de zece cenți, o bucată de gumă de mestecat Bazooka, o bucățică de hârtie, un ou de plastic plin cu Silly Putty[28]. A păstrat moneda, a desfăcut guma de mestecat – aruncând surpriza de benzi desenate, viu colorată, fără s-o citească – şi şi-a îndesat-o în gură. S-a uitat la hârtie: numele, adresa şi telefonul lui O. erau scrise cu o caligrafie neobişnuită, cu litere rotunjite. Şi-a imaginat telefoanele pe care le putea da ca să se distreze şi a zâmbit; primise pe tavă o mulțime de oportunități la care nici nu visa.

A aruncat toate celelalte lucruri într-o cutie de carton plină cu diverse resturi: cretă ruptă, bureți vechi de şters tabla, suporturi de cărți din metal cenuşiu, bucăți de hârtie glasată. A tras peste cutie o coală şapirografiată cu principalele produse agricole ale Statelor Unite (porumb, grâu, bumbac, carne de vită). N-o să le găsească nimeni săptămâni întregi, până când domnişoara Lode avea să facă curat la garderobă, când se termina şcoala şi începea vacanța. El avea să fie demult plecat atunci – la o altă şcoală şi la alte victime.

Odată golit penarul, l-a cercetat cu atenție. Doamne, dar oribil mai era! Doar o fată putea suporta să folosească ceva atât de grețos. Singurul amănunt interesant erau căpşunile în relief, cu punctişoare grosolane ieşind din plastic, ce-i aminteau de nişte sâni. Văzuse sâni cu gropițe asemănătoare în exemplarele

din *Playboy* pe care le furase de-a lungul anilor. Sfârcurile fetelor pe care le zărise – când le spionase în timp ce se schimbau pentru ora de sport sau la tipa de-a cincea pe care o presase să-şi ridice bluza pentru el – erau micuțe şi netede, ca nişte ciocolețe de păsări. Ian a atins una dintre aceste căpşuni şi a zâmbit când senzația i s-a transmis până în zona inghinală. Poate că de-asta avea băiatul de culoare penarul ăsta: pentru că producea asupra lui acelaşi efect.

Şi totuşi nu trebuia să-l păstreze. Îi era mult mai de folos la pus paie pe foc în curtea şcolii decât pentru propria lui plăcere la garderobă. Erau şi alte lucruri ce-i puteau provoca aceeaşi plăcere. Însă ce putea face cu penarul? Ca să aibă cel mai puternic efect asupra lui O. trebuia să ajungă în posesia lui Casper, ca dovadă concretă ce avea să confirme suspiciunea deja semănată de Ian. Însă Casper n-avea să poarte în veci la el aşa ceva; nici un băiat cu un dram minim de respect de sine n-ar fi acceptat să fie văzut cu un penar roz de plastic decorat cu căpşuni.

Dacă nu Casper, atunci cineva apropiat de el. „Da.“ Ian a zâmbit şi a încuviințat din cap mulțumit, ştiind ce să facă. Şi-a tras geaca pe el – afară era cald, dar avea nevoie să-l ascundă undeva –, a băgat penarul în buzunarul interior şi a ieşit afară.

Elevii de-a şasea se adunaseră la meciul de după- amiază, când fetele şi băieții se jucau împreună. Căpitanii obişnuiți – Casper şi Ian – nefiind prezenți, rolurile lor erau acum îndeplinite de doi înlocuitori: Rod şi, spre mirarea lui Ian, O. Cum putea un băiat nou-venit, de culoare, să-şi fi croit drum spre vârful ierarhiei din teren atât de rapid şi de simplu? Ian avea aşteptări mai mari de la colegii săi, însă aceştia păreau nişte molâi care se dăduseră deliberat la o parte şi-i permiseseră nou-venitului să-i domine. Ian trebuia să acționeze urgent, ori O. avea să preia total conducerea.

În clipa în care l-a zărit pe Ian, Rod a alergat la el, strigând:

— Ian! Ian e-n echipa mea!

Pielea din jurul ochiului său drept începea să se facă albăstrie

ca cerneala în locul în care se întâlnise cu pumnul lui Casper, dar în rest era cât se poate de teafăr. Ian a fost străbătut, preț de o clipă, de un val de dezgust.

— M-au pus să rămân după ore, i-a şoptit Rod când a ajuns aproape de el. Doamna Duke a zis că m-ar fi suspendat, dar că ochiul vânăt e o pedeaspsă suficientă. Mă doare!

— Ai zis ceva de mine?

— Nu, ți-am zis că nu zic şi n-am zis.

— Bine.

— Hei, nu-i rândul tău, Rod! au strigat câțiva elevi. E rândul lui O.

Ian a aşteptat ca O. să hotărască ce elev alege în continuare pentru echipa lui. Îi alesese deja pe unii, inclusiv pe Dee şi pe Mimi. În ciuda antipatiei lui față de băiatul de culoare, în clipa în care privirea lui O. s-a fixat asupra lui Ian, atenția acestuia l-a entuziasmat – era o atenție pozitivă, diferită de cea combinată cu nervozitate şi un aer linguşitor cu care era obişnuit din partea celorlalți.

O. a arătat din cap spre el.

— Ian.

Ian i-a răspuns cu un semn din cap şi s-a dus să se alăture echipei lui O., în timp ce Rod murmura:

— Ia uite al naibii!

Pe când O. şi Rod continuau să-şi aleagă coechipierii, Ian a găsit ce căuta: Blanca stătea singură pe corabia de pirați, bosumflată. N-avea de gând să participe la joc, preferând să-şi lingă rănile în public. Perfect.

Au pierdut tragerea la sorți şi s-au instalat în teren. Ian n-a aşteptat să-i spună O. ce poziție să-şi ia, ci s-a îndreptat spre terenul exterior, aproape de corabia de pirați, lângă cea de-a treia bază. Dee era departe de el, în cealaltă parte a terenului exterior, iar O. stătea cu spatele la Ian şi se pregătea să arunce. Era greu de crezut că puteau vedea penarul cu căpşuni. Ian a putut astfel să se strecoare lângă Blanca, care se rezema cu brațele de o balustradă a corabiei de pirați, cu capul culcat pe un braț. Stătea

cu sandalele cu platformă ridicate pe balustrada de jos şi, dacă ar fi stat într-un alt unghi, Ian i-ar fi putut vedea sub fustă. Însă nu s-a mutat într-un loc mai bun, pentru că avea nevoie să se concentreze.

— Blanca, i-a şoptit.

Când a văzut că nu-i răspunde, i-a rostit numele un pic mai tare. Ea i-a aruncat o privire indiferentă.

În toți anii petrecuți împreună la şcoală, Ian nu reuşise niciodată s-o controleze sau s-o sperie. Blanca era prea centrată pe sine ca să se teamă de el; avea propria forță şi-şi crea propriile calamități. Ian nu însemna nimic pentru ea – sau nu însemnase. Acum, el avea să schimbe situația.

— Am ceva pentru tine, a continuat el, după care s-a oprit, cu aerul că nu se grăbeşte. O fată a şutat în minge drept spre libero pentru prima eliminare şi Ian a bătut din palme, alături de coechipierii săi. De la Casper, a adăugat într-un final.

Blanca a ridicat repede capul şi şi-a lăsat picioarele să cadă pe puntea corabiei.

— Poftim? a strigat.

— Şşşt! E secret; ceva doar pentru tine.

Ian nu voia s-o lase să atragă atenția asupra ei deocamdată – cel puțin, nu până când el avea grijă să iasă din peisaj. S-a dat mai aproape de ea.

— Ne-am întâlnit când a ieşit din biroul directoarei ca să meargă la baie. M-a rugat să-ți dau ăsta.

Ian a scos penarul din buzunarul gecii şi i l-a dat.

Blanca a expirat zgomotos.

— Vaaai! E-aşa drăguț!

Şi-a trecut degetele peste căpşuni, exact aşa cum făcuse şi Ian.

— Să vezi când o să li-l arăt fetelor!

— Nu! Nu le arăta încă nimic!

— De ce nu?

Un băiat a lovit mingea spre terenul exterior, între prima şi a doua bază, şi a alergat spre prima bază.

— Casper a vrut să fie un secret al vostru – ceva ce ştiţi doar tu şi el. Pentru moment. În plus, ar trebui mai întâi să-i mulţumeşti şi pe urmă să-l arăți oricui vrei.

Cu puțin noroc, Casper n-avea să se mai întoarcă la şcoală preț de câteva zile şi atunci răul asupra lui O. şi lui Dee ar fi fost deja făcut, dacă Ian găsea o cale să-i arate băiatului de culoare la cine se găsea penarul lui.

Mergea la risc, o ştia, ca atunci când cobori cu bicicleta un deal fără să atingi frânele. Dar făcea parte din distracție conştientizarea faptului că se putea accidenta.

— OK… Blanca a părut nedumerită. Casper e bine? A fost suspendat?

— Nu ştiu, i-a răspuns Ian cu sinceritate.

— Îşi face griji în legătură cu mine? Aşa ar trebui. Eu sunt obligată să stau aici şi să suport faptul că toată lumea ştie ce-a zis Rod despre mine.

Când Ian n-a scos nici un sunet de compasiune, aşa cum se aştepta ea, a adăugat:

— E groaznic! E atât de greu să fii fată! Habar n-ai.

Şi-a fluturat buclele negre, pentru a-şi întări spusele.

— Sunt sigur că e, a fost de acord Ian, pentru că era cel mai simplu aşa.

Rod se pregătea să şuteze.

— Ai grijă să-l scoți pe nenorocitul ăla din teren, i-a zis Blanca lui Ian, făcând spume la gură. Îmi vine să-l omor pentru că i-a făcut rău lui Casper!

Ca şi cum vorbele ei ar fi fost un magnet, Rod a şutat mingea înalt, către Ian. Altă dată, acesta ar fi pierdut mingea deliberat, însă acum a păşit în față în întâmpinarea ei şi a prins-o, cu o bufnitură plină de satisfacție, în piept. Blanca a început să ovaționeze zgomotos, ca şi cum ar fi fost în echipa lor, ceea ce l-a umplut pe Ian de o mândrie neaşteptată.

Au eliminat cu uşurință al treilea jucător, au schimbat direcția de joc şi echipa lui Rod a trecut în atac. În timp ce echipa lui O. s-a strâns în jurul căpitanului ei pentru a afla ordinea celor care

vor şuta, Ian i-a şoptit:

— De obicei, lăsăm o fată să şuteze prima. Poți s-o rogi pe Dee. Toată lumea se aşteaptă s-o pui pe ea să şuteze prima.

O. a încuviințat.

— Dee, pe urmă Duncan, pe urmă Ian, eu şi…

A arătat către restul colegilor de echipă, în ordine.

Prima la lovit mingea, Dee şi-a luat un scurt avânt, ca de obicei, şi a şutat spre prima bază, unde Rod era apărător. A rămas cât putea de departe de el, pentru a-şi demonstra dispreţul faţă de faptul că o insultase pe Blanca şi îl provocase pe Casper. Adevărul era că majoritatea fetelor se purtau glacial cu el, inclusiv cele pe care le alesese în echipa lui. Rod a lăsat capul în jos, vizibil nefericit să joace acest nou rol, de proscris, pe terenul de joacă. Ian rânjea mulțumit când s-a dus să se posteze lângă O.

Acum trebuia să-şi facă treaba.

— Ai adunat o echipă bună.

— Mersi.

O. se uita la Duncan, cel care urma să şuteze.

— Văd că Blanca a primit ceva de la Casper, a remarcat Ian. Cred că e destul de nebun după ea, dacă i-a dat şi cadou.

— Îhâm.

O. nu era atent la el. Ian trebuia să fie mai explicit.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit niciodată că Blanca e-atât de moartă după *căpşuni*, a zis Ian. Dacă e să mă iau după culoarea buzelor ei, preferă caramelele de cireşe Now and Laters.

O. s-a întors spre el.

— Moartă după ce?

— După căpşuni.

— Ce-i cu căpşunile?

În vocea lui O. se simțea o încordare care l-a făcut pe Ian să se abțină cu greu să zâmbească, la gândul că vânatul lui a muşcat din momeală atât de uşor. Însă a avut grijă să nu i se citească nimic pe faţă.

— Are un penar nou, cu căpşuni pe el. Zice că i l-a dat

Casper. Şi preferă să se joace cu el decât să joace cu noi. A ridicat din umeri. Fete, deh!

— Unde?

Ian i-a arătat. Pe corabia de piraţi, Blanca stătea cu penarul în poală şi-i desfăcea şi închidea întruna fermoarul. Dacă nu te uitai cu atenţie, nu-l observai – aşa cum nu l-a observat nici Dee, aflată la prima bază. Şi nici Mimi, care aştepta pe bancă alături de ceilalţi jucători. Însă O. ştia deja ce caută. Şi când a văzut acea licărire roz din poala Blancăi, a încremenit pur şi simplu – în aşa măsură, încât nu s-a uitat la Duncan cum loveşte mingea mult peste a doua bază şi ajunge la prima, cu Dee la a doua bază.

Ian a început să se gândească la faptul că nu mai trebuia să facă mare lucru – otrava începea să-şi producă efectul, iar el putea să stea pur şi simplu ca la spectacol şi să se uite la ea cum se răspândeşte. Trebuia doar să aibă grijă să pară detaşat şi să nege orice implicare.

Acum că-şi făcuse treaba, a putut să-şi întoarcă atenţia către joc cu sufletul mai uşor decât îl avusese toată ziua – toată săptămâna, tot anul. S-a uitat în depărtare la terenul plin de echipa jucătorilor care se cuvenea să fie conduşi de el, şi nu de Rod, şi s-a gândit: „Acum o să reuşesc un *home run*, ca să vă arăt tuturor că eu sunt şef peste terenul ăsta“. A căutat cel mai îndepărtat colţ al terenului, a alergat să prindă mingea trimisă spre el şi a şutat în ea cu putere, către ţintă.

*

Ori de câte ori cineva reuşea să marcheze prin *home run*, jucătorii de la baze îl ovaţionau printr-un ritual: se plimbau, dansau sau săreau în jurul bazelor, râzând, strigându-şi cât îi ţinea gura victoria şi scoţându-le celor din echipa adversă ochii cu ea. Dee a început să ţopăie, încântată că echipa lui Osei a marcat deja de trei ori şi existau şanse să câştige decisiv. Era primul meci cu el căpitan, şi iată rezultatul. Un început excelent. „O să se descurce bine la şcoala asta“, s-a gândit ea. „Şi e prietenul meu.“

A țopăit veselă spre plăcuța ce marca baza, sărind pe ea cu ambele picioare, după care a început să bată palma cu colegii ei. Duncan a alergat spre plăcuță în spatele ei şi a întins mâna.

— Bate palma! i-a zis.

Dee a bătut palma cu el.

— Acum cu dosul palmei.

Au bătut şi cu dosul palmelor.

— La marele fix!

Cei doi şi-au făcut mâinile pumn şi s-au lovit cu ele peste piept şi fund.

— Eşti în vână!

Şi-au strâns mâinile cu degetele mari încrucişate, aşa cum văzuseră că fac negrii la televizor.

Dee zâmbea larg, dar zâmbetul i-a dispărut când l-a zărit pe Osei, care le urmărise ritualul cu chipul voit lipsit de orice expresie. Dee s-a înroşit.

— Vai, Osei, eu…

A amuțit stânjenită, nu doar fiindcă, văzut prin ochii lui, ritualul cu bătutul palmei părea o încercare ridicolă a doi copii albi de a fi *cool*, ci şi pentru că el îi întorsese spatele şi pornise înspre plăcuța casei-bază. Ajuns acolo, s-a oprit, rigid, aşteptând ca mingea să-i fie dată înapoi aruncătorului.

Dee l-a privit şocată, uitând complet de bucuria faptului că marcaseră. Doar nu se supărase pe ea din cauza unui joc stupid cu palmele? Oare era jignitor să imiți salutul negrilor, cu dosul palmei, dacă erai alb? În fața furiei cu care i-a întors spatele, se simțea atât de bulversată, încât îi venea să plângă.

— E supărat din cauza lui Casper, atâta tot, a auzit pe cineva vorbind în spatele ei.

Ian făcuse turul bazelor şi acum se afla în apropiere, roşu în obraji, iar ochii lui, de obicei de un cenuşiu mâlos, erau acum strălucitori. A întins mâna, cu palma în sus.

Ea a bătut palma cu el, din simplă politețe. Ian şi-a curbat uşor degetele şi i-a greblat cu ele palma.

Dee s-a înfiorat atât de tare, că şi-a tras imediat mâna, după

care s-a îngrijorat ca nu cumva el să se simtă jignit.

— A fost un megaşut, a zis ea, după care s-a întrebat de ce o fi simțit nevoia să-l împace.

— Mersi. Sunt sigur că-i poți schimba părerea despre Casper.

— Eu…

„Oare asta e cu adevărat problema?“ s-a gândit Dee, însă nu i-a spus, pentru că nu voia să discute cu Ian despre Osei.

— E greu să ai un prieten negru, a continuat Ian necruțător. Majoritatea fetelor n-ar putea. Ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poți primi. Dacă Osei şi Casper devin prieteni, o să-ți fie mai uşor. Cu cineva precum Casper alături, poți să face orice vrei – poți să fii prietenă şi cu un cimpanzeu, dacă ai chef.

Dee a deschis gura, apoi a închis-o la loc. El îi zâmbea.

— Îmi place cum îți stă cu părul aşa, a adăugat.

Dee şi-a ferit fața, confuză. Cu alte cuvinte, zicea că Osei e un cimpanzeu? Nu, imposibil, şi-a zis ea, ducându-se să se aşeze pe banca echipei, deşi remarca îi picase ca un lapte uşor alterat, dar care încă nu mirosea. Însă nu prea ştia cum să reacționeze, pentru că Ian părea sincer în dorința lui de-a fi de ajutor.

După *home run*-ul reuşit de Ian, lovitura lui Osei a fost lipsită de orice zvâc. Acesta a izbutit totuşi să ajungă la prima bază şi a rămas acolo, fără să se uite în direcția ei, ci peste teren, către corabia de piraţi în care stătea Blanca. Dee s-a încruntat. Ceva nu era în regulă şi ea nu ştia ce anume. Îşi dorea ca Ian să n-o mai fixeze atât de intens.

— Casper! a strigat Blanca.

A sărit jos de pe corabia de piraţi şi-a luat-o la fugă spre gardul de sârmă care se afla vizavi de casa lui Casper. Acesta ieşise pe veranda din față. Printre copiii care jucau kickball s-au auzit murmure.

— N-am văzut-o niciodată pe Blanca alergând atât de repede. De fapt, nu ştiu dac-am văzut-o vreodată alergând!

— Deci chiar *a fost* suspendat!

— Pentru cât timp, crezi?

— Nu-mi vine să cred că s-a dus acasă, când nici măcar nu s-

au terminat orele!

— O să lipsească de la testul de gramatică.

— Dăm test?

— Idiotule, Brabant ne tot amenință cu el de-o săptămână!

— Îmi pare rău că n-am fost eu trimis acasă în locul lui Casper.

— Doamne, cu un singur pumn şi-a distrus palmaresul perfect.

— Cred că maică-sa e foc şi pară.

— Pun pariu că taică-su o să-l altoiască bine când ajunge acasă.

— Mă întreb dac-o să pună cureaua pe el, cum face tatăl lui Ian.

— Tatăl lui Ian îl bate cu cureaua?

— Aşa am auzit.

— O, Doamne, uite-i ce fac!

— Ce-are ea în mână?

— Pula lui?

— Foarte amuzant. A… i-a scăpat.

În timp ce vorbeau, elevii îi priveau pe Blanca şi pe Casper. Ea îi făcuse semn să coboare de pe verandă şi să traverseze strada către ea. Acum se sărutau prin gardul de sârmă.

— Bine că e gard între ei, altfel ar fi călare unul pe altul, i-a şoptit Jennifer lui Dee pe bancă. Casper e probabil şocat, altfel n-ar lăsa-o în veci pe Blanca să-l sărute aşa, în văzul tuturor. Ce-i mai place să se dea în spectacol!

Dee a zâmbit pentru că ştia că asta aştepta Jennifer de la ea, dar n-a avut puterea să-i privească. Ar fi durut-o prea tare să fie martora unei pasiuni atât de sincere, când ea şi O. păreau să fi trecut deja de faza asta, mult prea rapid.

Simțea nevoia să se ducă să stea cu Mimi, care era singură la capătul băncii şi se lăsase pe spătar, cu ochii închişi. Prietena ei se purta ciudat cu ea: nu era rea, nici furioasă, ci distantă. Când Dee o întrebase ce s-a întâmplat, zisese că încă nu i-a trecut de tot migrena. Însă nu părea să fie vorba doar despre asta.

Dee s-a uitat în jur. În afară de Mimi, elevii de-a şasea – Osei, Jennifer, Rod, Duncan, Patty – încă se uitau la Blanca şi Casper. Ian era singurul care nu se uita; el îl studia pe Osei şi zâmbea.

„De ce s-a stricat brusc totul?“ s-a gândit ea. „Azi-dimineaţa eram aşa de fericită, iar acum…“

Măcar fetele de clasa a patra, care săreau coarda, păreau să fie absorbite de jocul lor. Dee le auzea în spatele ei cântând sacadat unul dintre cântecelele care-i plăceau cel mai puţin:

Ursuleţ, ursuleţ, hai, întoarce-te,
Ursuleţ, ursuleţ, atinge podeaua,
Ursuleţ, ursuleţ, arată-mi pantofii,
Ursuleţ, ursuleţ, mulţumesc, e bine,
Ursuleţ, ursuleţ, du-te să te culci,
Ursuleţ, ursuleţ, spune-ţi rugăciunea,
Ursuleţ, ursuleţ, stinge şi lumina,
Ursuleţ, ursuleţ, spune „Noapte bună“!

Cuvintele erau atât de obositoare şi se repetau atât de des, încât Dee a făcu un mare efort să reziste dorinţei de-a se duce şi de-a le trage câte-o palmă, ca să tacă. A clătinat din cap, mirată că putea gândi astfel. Oricare ar fi fost otrava ce se răspândea în curtea şcolii, era clar că o afectase şi pe ea.

*

Osei nu s-ar fi considerat niciodată genul furios. Întâlnise destui elevi furioşi în şcolile la care fusese: furioşi pe nedreptăţile profesorilor, pe părinţii care le spuseseră „nu“, pe prietenii care-i trădaseră. Unii dintre ei răbufniseră chiar faţă de evenimentele cu impact planetar, cum ar fi Războiul din Vietnam sau Watergate-ul lui Nixon şi al prietenilor săi. Şi evident, sora lui, Sisi, care deseori era mânioasă. În ultimul an, se plânsese de spălăciţii de albi, de politicieni, de americanii de culoare care-i disprețuiau pe africani, şi de africani, că se

bazează prea mult pe ajutorul Occidentului. Se plânsese chiar că Martin Luther King Jr. a fost prea pasiv. Uneori, tatăl lor se contrazicea cu ea; şi i-a poruncit să nu mai spună niciodată ceva atât de lipsit de respect despre Martin Luther King. Însă mânia ei era atât de istovitoare, încât adesea părinții ei se mulțumeau doar să schimbe priviri între ei; odată, O. a fost surprins să-şi vadă mama dând ochii peste cap, gest care crezuse el că le era rezervat doar tinerelor fete.

— Ea le ştie cel mai bine pe toate, îi comenta mama ei izbucnirile, şi nu o spunea deloc pe post de compliment.

Dar O. credea despre el că se înfuria destul de greu. Aşa cum îi plăcea tatălui său să-i amintească, mânia reprezenta alegerea cea mai uşoară. Era mult mai greu să-ți păstrezi calmul şi să rezolvi o problemă cu vorbe şi fapte bine cântărite. Asta învăța un diplomat să facă şi această carieră era de părere tatăl său că va alege şi Osei când va fi mare – sau cea de inginer. Deloc surprinzător, nu sugerase niciodată că Sisi ar trebui să se pregătească să devină diplomat.

Aşa că O. s-a mirat când şi-a dat seama că mânia începea să crească în el asemenea unui râu ale cărui ape se umflă treptat. O vreme n-o vedeai, dar apoi, din senin, apa ajungea în locuri unde n-avea ce să caute – pe câmpii, pe drumuri, în case, şcoli, pe terenuri de sport. Era acolo, nu puteai scăpa de ea şi n-o puteai face să-şi schimbe direcția.

Începuse când Dee îi dăduse lui Casper să mănânce căpşuni, crescuse apoi când ea sărise în apărarea lui Casper. Însă punctul culminant, cel în care apa atinsese înălțimea malurilor şi se revărsase, fusese când văzuse penarul cu căpşuni în mâinile Blancăi. Parțial, era vorba de inadecvare – faptul că o străină albă putea să țină în mâini ceva ce O. asocia extrem de puternic cu sora lui, pe vremea când era mai mică, mai fericită, mai comunicativă, mai apropiată. Acum, acel lucru era trecut de la unul la altul în curtea şcolii, tăind legăturile cu istoria lui personală, de parcă nu avea nici o importanță că fusese al lui Sisi, de parcă Sisi nu conta deloc, când, de fapt, ea conta pentru

Osei mai mult decât orice om de pe lume. Mai mult decât Dee, şi-a dat el seama. Dee încă nu-şi câştigase locul în inima lui. Şi acum nici măcar nu era sigur dacă îl va mai câştiga vreodată.

Pentru că îl minţise. Dee îi spusese că penarul era la ea acasă, deşi se dovedea că nu era adevărat. Îl dăduse sau îl aruncase, şi, cumva, acesta ajunsese la Blanca, prietena lui Casper. Evident, Casper avea o oarecare legătură cu asta. Osei nu-şi explica în ce fel, dar aşa simţea, şi Ian i-o confirmase. Iar minciuna lui Dee şi implicarea lui Casper îl măcinau, făcând ca tensiunea din mintea lui să crească atât de tare, încât în mod sigur avea să explodeze.

La prima bază, o urmărise pe Blanca stând pe corabia de piraţi cu penarul în poală; aceasta îşi trecea degetele peste căpşuni aşa cum făcea orice altă fată. Apoi alergase spre Casper şi Osei fusese nevoit să asiste la felul în care îşi manifestaseră afecţiunea în public, lipiţi de plasa de sârmă a gardului, cu Blanca ţinând penarul în mână în vreme ce se pupau, până când îl scăpase. În momentul acela, mânia îi ieşise la suprafaţă. Nu avea nevoie decât să şi-o descarce pe cineva.

Iar acel cineva era Dee. Când clopoţelul a anunţat sfârşitul pauzei, Blanca şi Casper au continuat să se sărute, penarul a rămas abandonat pe pământ, iar Dee a venit în fugă spre el.

— Osei, ce…

Însă n-a apucat să termine ce-avea de zis. El nu voia să fie nevoit să se certe cu ea, să o vadă în faţa ochilor, încercând să vorbească cu el, să-i spună şi mai multe minciuni, să-l trateze întâi ca pe prietenul ei şi apoi ca pe băiatul de culoare de pe terenul de joacă al albilor. Oaia cea neagră, cu o pată neagră ştanţată lângă numele ei. Cel care primea mereu bilă neagră. Cel şantajat[29]. Pus pe lista neagră. Negru la suflet. Era o zi neagră.

Digul ce-i ţinea în frâu mânia a sărit în aer.

— Lasă-mă în pace! a strigat şi a lovit-o cu putere – atât de tare, încât Dee a dat neputincioasă din braţe, fluturându-şi-le ca un personaj din desene animate care încearcă să se agaţe de ceva înainte de a cădea lat pe spate. Sunetul îngrozitor scos de capul ei când s-a izbit de asfalt i-a făcut pe ceilalţi să-şi întoarcă

privirea de la spectacolul captivant oferit de Blanca şi Casper spre o nouă dramă.

— Dee! a țipat Mimi, alergând spre prietena ei şi îngenunchind lângă ea. Dee zăcea la pământ, cu ochii închişi. Dee, eşti bine?

Când Mimi i-a dat părul de pe față, pleoapele lui Dee au fluturat şi fata a deschis ochii.

O. a rămas drept în picioare, descumpănit, brusc ruşinat, dezgustat şi neajutorat.

Dee s-a uitat în jur confuză, până când ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Osei şi a tresărit.

— Sunt OK.

Mimi a ridicat privirea.

— Ce-i *cu tine* ? a şuierat spre Osei. Eşti nebun? De ce-ai făcut asta?

Osei s-a cutremurat, plin de dispreț de sine. Dar mânia nu i s-a domolit; avea gura şi picioarele paralizate, astfel încât a rămas pur şi simplu tăcut, cu mâinile pe lângă el.

Când a auzit paşi în spatele lui, a ştiut că erau profesorii. A închis ochii doar o clipă, deşi ştia că n-avea să obțină astfel ce voia, şi anume să fie luat pe sus ca un abur şi dus departe de curtea acestei şcoli şi de aceşti albi, mai ales de aceşti adulți albi care o să sară acum pe el, dojenindu-l, trimițându-l la directoare, suspendându-l şi chemându-i părinții. Şi-a imaginat chipul mamei sale când va auzi ce-a făcut şi a simțit că-i vine rău.

— Ce s-a întâmplat aici? Domnişoara Lode a îngenuncheat de cealaltă parte a lui Dee. Eşti rănită, Dee?

— O. a împins-o pe Dee! a țipat Rod indignat, din mijlocul mulțimii de elevi ce se adunase. A azvârlit-o la pământ, negrul ăsta nenorocit!

— Vezi cum vorbeşti, Rod, l-a avertizat domnişoara Lode.

— Dar asta a făcut!

— Ajunge! Culoarea pielii lui n-are nici o legătură. Dee, poți să te ridici? Ea şi Mimi au ajutat-o pe Dee să se ridice în fund. Dee părea buimacă. Aşa, bine, acum spune-mi unde te doare?

Dee şi-a dus mâna la ceafă.

— Aici.

— Eşti ameţită?

— Un pic.

Nu s-a uitat la Osei.

Li s-a alăturat şi domnul Brabant.

— Toată lumea, alinierea pentru a intra în clase, a poruncit acesta, iar autoritatea lui s-a făcut simţită atât de limpede, încât vraja a fost spulberată şi elevii au început să se mişte.

— Nu şi tu, a adăugat el când O. a dat să li se alăture celor care se îndreptau spre intrarea în clădire.

— Ce-ai făcut, Osei?

O. a rămas tăcut.

— N-a făcut nimic, a răspuns Dee. Eu am… am alergat spre el, m-am împiedicat şi am căzut, asta-i tot.

Mimi a tresărit.

— Dee, asta nu e…

— Nu e vina lui Osei. El a încercat să mă prindă.

Domnul Brabant a ridicat din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Am fost o împiedicată. Ştiţi şi dumneavoastră cât sunt de împiedicată.

— Dacă te-ai fi împiedicat, ai fi căzut cu faţa în jos, nu-i aşa? Nu pe spate. Am studiat principiile mişcării în clasă.

— M-am împiedicat, a ţinut-o Dee pe-a ei, ridicându-se cu greu în picioare. Sunt bine. Serios.

În continuare evita să se uite la Osei.

Domnul Brabant şi domnişoara Lode s-au privit unul pe altul.

— Bine, a zis domnul Brabant. Du-te la dispensar ca să-ţi facă asistenta un control şi să pună nişte gheaţă pe cucuiul ăla din capul tău. Mimi, du-te şi tu. Ai grijă de ea. Şi fă ceva cu părul ei. Altfel, maică-sa o să ne sară-n cap şi-o să facă un scandal monstru.

Osei a rămas cu ochii în pământ, abţinându-se să le urmărească pe fete cu privirea în timp ce plecau. N-a îndrăznit să

ridice privirea. Faptul că Dee minţise pentru a-l proteja nu-l ajuta, ci dimpotrivă. Mânia nu i s-a calmat, ci i s-a solidificat într-un nod în stomac. Nu era neapărat furie la adresa ei, ci la adresa lui. Împinsese o fată. Nu se face aşa ceva. Mama lui avea să fie atât de îngrozită, că nici măcar n-avea să mai ţipe sau să se lamenteze; avea să-i întoarcă pur şi simplu spatele. Nici măcar Sisi, cu toată mânia ei vindicativă la adresa albilor, n-avea să fie de acord cu ce făcuse Osei.

Cum stătea aşa, cu capul plecat, simţea ochii ambilor profesori fixaţi asupra lui şi le aştepta judecata.

— Am mai văzut genul tău. Ai de gând să ne faci probleme la şcoala asta, băiete? a murmurat domnul Brabant.

— Nu, domnule.

A rostit cuvintele din reflex.

— Fiindcă noi nu acceptăm câtuşi de puţin un asemenea comportament aici.

— Nu, domnule.

— Ai noroc că ai găsit o fată care te place suficient de mult cât să mintă pentru tine. Dumnezeu ştie de ce.

Osei studia asfaltul, scena multor genunchi zdreliţi, şi se întreba de ce curţile şcolilor nu au mai multă iarbă, să cazi pe ceva mai moale.

— Nu m-am aşteptat la prea multe din partea unui negr… – s-a uitat la domnişoara Lode – din partea ta. Şi azi n-am fost deloc surprins. Dar te asigur că, dacă se mai întâmplă şi altceva şi tu eşti prin preajmă… directoarea te va exmatricula, oricât te-ar apăra o fată frumoasă. M-ai auzit?

Osei a scrâşnit din dinţi până a avut impresia că o să i se rupă din rădăcini şi, după o clipă, a încuviinţat.

— Bine. Domnul Brabant a ridicat glasul. Ce faceţi, de ce sunteţi cu toţii încă aici? De ce nu sunteţi aliniaţi? Număr până la zece, şi dacă nu vă văd aliniaţi, vă pun să rămâneţi în şcoală după ore!

Cei doi profesori au pornit alene spre sălile de clasă, printre elevii care se grăbeau să traverseze curtea. Osei şi-a târât paşii în

urma lor; n-ar fi putut suporta ruşinea de a fugi înaintea lor, pentru a se aşeza în rând, indiferent dacă era pus să rămână după ore.

— Richard, eu… a şovăit domnişoara Lode.

— Poftim? a răcnit domnul Brabant, de parcă i s-ar fi adresat unui elev. Scuze, Diane. Ce e?

— Păi… mă întreb dacă nu cumva suntem puțin cam duri cu el.

— Duri cu el? Tocmai a culcat o fată la pământ!

— Da, dar… Nu cred că-i e deloc uşor să fie singur în şcoală.

— Viața nu-i uşoară pentru nimeni. Mai degrabă, îi e *prea* uşor. O să crească şi-o să primească imediat o slujbă bună, grație discriminării pozitive. O slujbă bună, pe care o putea face cineva mai calificat decât el.

— Asta s-a întâmplat şi cu… nu contează.

Domnişoara Lode a oftat.

— Dumnezeule, ce i-a apucat pe toți azi? Mai întâi Casper, şi acum asta. Au pus ceva în mâncarea de prânz?

— Ştii bine care e motivul, i-a răspuns domnul Brabant pe un ton de rău augur. Şcoala asta nu e pregătită pentru un băiat de culoare.

— Cred că nu.

— Şi ziua încă nu s-a sfârşit. Ştii ce se spune: necazul nu vine niciodată singur.

*

Toate urmele migrenei lui Mimi fuseseră măturate de valul de agitație şi imaginile redeveniseră cât se poate de clare. Era ca şi cum s-ar fi uitat printr-un binoclu şi ar fi sucit şi răsucit butoanele până când obținea claritatea perfectă şi putea vedea extrem de limpede tot ce mai devreme fusese încețoşat.

Poate era din cauză că Ian o lăsase în pace. De luni dimineață, de când ridicaseră steagul şi ea acceptase să fie prietena lui, îi simțise atenția apăsând-o ca o plapumă grea care te imobilizează în pat. Chiar şi când nu era lângă ea, Ian îşi făcea

simţită prezenţa – fie prin atenţia insistentă pe care i-o acorda prietenul lui, Rod, care îi urmărea toate mişcările, pus de Ian, fie prin felul în care funcţionau lucrurile în jurul lui: puştii care-l urmau, ori se temeau de el, ori îl ignorau făcând mişcări precise, ca un motor al cărui centru era Ian. Pentru scurt timp, Mimi fusese absorbită spre acel centru, alături de el, şi era un loc atât de straniu, încât abia dacă putea funcţiona – ca elevă, ca iubită a lui, ca prietenă. Meritase să-şi cumpere libertatea cu penarul cu căpşuni, pentru sentimentul pe care-l avusese în timpul meciului de fotbal, că acum e insignifiantă. Ian îşi îndreptase atenţia asupra altora şi Mimi putea din nou să respire, putea să închidă ochii şi să-şi găsească propriul loc, departe de ochi scrutători.

Dar se simţea vinovată. Intuise de la început că n-o să iasă nimic bun din faptul că penarul se afla acum în posesia lui Ian – împreună cu adresa şi telefonul lui Osei. Regreta că nu se gândise să ia bucăţica de hârtie înainte de a i-l da. Mai mult decât orice, se simţea vinovată pentru că îi trădase încrederea lui Dee, dând altcuiva un obiect preţios pentru ea. Fusese o lipsă crasă de loialitate.

A oftat. „Măcar acum o pot ajuta pe Dee. E şi asta ceva“, s-a gândit în timp ce-şi lua prietena de braţ şi o conducea la etaj, să o vadă asistenta.

Cabinetul domnişoarei Montano de la etajul al doilea era o cămăruţă cu baie alături, unde un radio cu tranzistori era fixat în permanenţă pe WPGC, postul local Top 40. Trecuseră cu toţii pe la domnişoara Montano pentru tăieturi, dureri de burtă sau febră. Mimi, cu migrenele ei, venea în mod regulat. Uşa era întredeschisă şi, peste sunetul melodiei *Band on the Run* de la radio, Mimi auzea scâncete şi rugămintea dojenitoare a asistentei, care îi spunea cuiva:

— Nu mai plânge ca un bebeluş!

Ea şi Dee s-au aşezat să aştepte pe un şir de scaune din hol. În faţa lor, peretele era acoperit cu afişe. Cum să nu uiţi să te speli pe mâini după ce te duci la toaletă. Cum să scapi de păduchi. Simptome de varicelă, variolă, pojar. Afişe îndemnându-te să-ţi

faci un test de tuberculoză, un control oftalmologic, un vaccin împotriva vărsatului de vânt sau a poliomielitei. O obosea simpla vedere a atâtor informații serioase. Adulții se pricepeau de minune să transforme lumea într-un loc înfricoşător. Preț de o clipă, şi-a dorit să fie şi mama ei cu ele, ca să ia asupra ei întreaga povară a grijilor.

Dinspre cabinet s-au auzit şi mai multe scâncete. Un genunchi julit, a prezis Mimi, pe care domnişoara Montano îl curăța cu iod. Probabil un elev foarte mic, dintr-a doua sau a treia. Stătuse acolo de atâtea ori, încât auzise până acum tot ce se putea auzi.

Dee se rezemase de spătar, cu ochii închişi. Mimi voia s-o întrebe cum se simte; de fapt, erau multe lucruri despre care voia s-o întrebe şi pe care dorea să i le spună. Dar ştia din propria experiență cu durerile de cap că pălăvrăgeala nu ajută deloc în astfel de momente. În schimb, a încercat să se facă utilă.

— Mă duc după nişte apă. Vrei şi tu?

— Da, te rog.

Mimi a scos două pahare Dixie Riddle Cups dintr-un suport de pe perete şi s-a dus la țâşnitoarea de pe hol să le umple. Când s-a întors, la radio se auzea *Reelin' in the Years* de Steely Dan şi Dee plângea. Mimi s-a aşezat şi i-a întins paharul.

— Bea.

Dee a băut apa dintr-o înghițitură, după care a făcut ghem paharul de hârtie, fără să citească ghicitoarea de pe el. Mimi şi l-a băut pe-al ei cu înghițituri mici, uitându-se la poanta de pe pahar. „Ce face o oglindă când spui o glumă? Crapă de râs.“ Nu erau niciodată amuzante.

— Aşa, a zis. Acum o să-ți împletesc părul. O coadă sau două?

— Una.

— Spic?

— Spic. Ba nu, normal. Să fie cât mai simplu.

— Întoarce-te cu spatele.

Dee s-a dat într-o parte, iar Mimi s-a aşezat pieziş în scaun şi

a adunat tot părul prietenei ei spre spate. A început să-i pieptene claia deasă şi blondă cu degetele, ca să-l îndrepte şi să-l îmblânzească. O văzuse rar pe Dee cu părul despletit. Îi părea rău să i-l strângă iar. Însă era clar că îi deranja pe adulți.

Mimi a împărțit părul lui Dee în trei.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat, a zis începând să-i împletească şuvițele.

— A… Dee a clătinat din cap. Nimic.

— Ba nu e deloc nimic. Ce s-a întâmplat acolo?

Mimi stătuse cu ochii închişi, dorindu-şi să se afle departe de curtea şcolii, şi nu văzuse decât momentul în care Dee căzuse, clipa în care se izbise cu capul de caldarâm, însă citise furia amenințătoare din ochii lui O. şi ştia că nu era posibil ca Dee să se fi împiedicat, aşa cum susținea.

— Nu ştiu de ce e supărat pe mine. Dee şi-a şters ochii cu dosul palmei. Nu ştiu ce-am făcut. Totul mergea atât de bine, şi pe urmă… din senin, n-a mai mers. Ca şi când cineva ar fi apăsat pe un întrerupător, ca şi când cineva i-ar fi zis ceva despre mine. Dar ce anume să-i fi spus? N-am făcut nici un rău nimănui! Doar…

— Ce anume?

Dee a clătinat din cap.

— Nimic.

Când a fost limpede că nu va spune mai multe, Mimi a scuturat şi ea din cap.

— Băieții sunt ciudați.

— Tu şi Ian…

— Ne-am despărțit la prânz.

Mimi s-a gândit la schimbul făcut – penarul cu căpşuni în schimbul despărțirii – şi o împunsătură de vină i-a strâns stomacul ghem. Trebuia să-i spună lui Dee. Oare avea curajul s-o facă?

Dee s-a întors să se uite la Mimi.

— A! Asta e…

Părea c-ar mai fi vrut să spună ceva, dar oricum arăta uşurată,

lucru care a rănit-o pe Mimi mai mult decât se aştepta. Era clar că, deşi Dee nu adusese vorba în ultimele câteva zile despre relația lui Mimi cu Ian, prietena ei îi pusese la îndoială judecata.

— E bine, a completat Mimi. Ştiu. Habar n-am ce m-a apucat să vreau să fiu prietena lui.

— Ei… Dee a zâmbit pentru prima oară. Sincer, ne-am cam întrebat cu toții. E total diferit de tine.

— Cred c-am fost flatată. Nu mi-a mai cerut nimeni prietenia până acum. Fiindcă sunt o ciudată.

— Ba nu, nu eşti!

— Ba da, sunt. Ştiu că sunt. Mereu am stat pe tuşă. Nu mă pricep la nimic. N-am note bune, nu pot să alerg repede, nu ştiu să desenez, nici să scriu sau să cânt. Am migrenele astea idioate. Toată lumea crede că sunt o vrăjitoare sau ceva. Uneori mă minunez şi eu că mă consideri cea mai bună prietenă a ta. „Mai ales după ce le dau altora lucrurile tale şi te mint“, a adăugat pentru sine.

— Nu te prosti, eşti cea mai interesantă persoană pe care o cunosc; în afară de Osei.

Mimi a simțit muşcătura tăioasă a geloziei şi a fost tentată să tragă mai tare de coada din mâna ei, dar s-a calmat şi, aranjându-i tandru coada împletită, a anunțat-o:

— Gata. Ai un elastic?

Dee a băgat mâna în buzunarul de la jeanşi.

— Eşti bună şi la sărit coarda dublă, a zis, dându-i lui Mimi un elastic mov.

Mimi nu era sigură că Dee vorbeşte serios şi a conchis că trebuie să fie o glumă. A râs.

— Da, la asta sunt bună.

A lăsat coada să-i cadă pe spate.

— Gata.

— Mersi.

Dee s-a rezemat cu spatele de perete, apoi s-a strâmbat şi şi-a sprijinit iar obrazul în mână.

— Mă doare.

— Cucuiul?

— Da.

— Te-ai lovit destul de tare. Eşti ameţită sau ţi-e rău?

— Nu.

— Bine. Înseamnă, probabil, că n-ai contuzie. Asta o stresează pe asistentă.

Au rămas tăcute. Acum era momentul în care Mimi să-i mărturisească prietenei ei despre penar. A înghiţit în sec, a deschis gura, dar n-a ieşit nimic. Era foarte dificil să recunoască faptul că a făcut ceva atât de urât. Şi, cu părul împletit la loc, Dee părea mai calmă, mai ea însăşi. Mimi nu prea voia s-o supere. Apoi a început o altă melodie şi momentul a trecut. Mimi şi Dee s-au ridicat în picioare.

I heard he sang a good song
I heard he had a style
And so I came to see him
To listen for a while[30].

Oricât de mic ar fi fost radioul, vocea Robertei Flack era imposibil de confundat. Fetele erau înnebunite după melodie încă de când fusese lansată, cu peste un an în urmă. O elevă de-a cincea cu voce puternică câştigase concursul de talente de anul acesta cu ea, deşi Mimi îl auzise pe domnul Brabant şoptindu-i domnişoarei Lode că era un cântec cât se poate de nepotrivit pentru a fi cântat de o fată de zece ani. Dee a început să îngâne melodia.

Strumming my pain with his fingers
Singing my life with his words
Killing me softly with his song…[31]

Apoi s-a întrerupt brusc.

— Vai, Mimi, nu ştiu ce să fac.

— Îţi place de Osei?

— Da. Mult. M-am simţit atât de bine cu el! E altfel decât

oricine de-aici.

Mimi a rămas tăcută, încercând să n-o ia personal.

— A fost în atâtea locuri şi are aşa multe de povestit. Prin comparaţie, oricine altcineva mi se pare plictisitor. Inclusiv eu, care trăiesc într-o suburbie plicticoasă. El m-a făcut să-mi doresc să fac lucruri mai aventuroase, de pildă, să mă duc mai des în centru. Când ai fost ultima oară în oraş?

— De Paşte, când i-am dus pe verii mei la Monumentul lui Washington.

— Aveam de gând să-l rog pe Osei să mergem în weekendul ăsta împreună cu autobuzul – în Georgetown, poate.

— Şi mama ta?

— Ce-i cu mama?

Dee avea din nou atitudinea sfidătoare pe care o afişase mai devreme în faţa domnului Brabant.

— Nu contează. Poţi să-i zici că eşti cu mine, dacă vrei.

— N-o să mai fie nevoie, dacă lui nu-i trece supărarea. Simt că trebuie fie să ne împăcăm, fie să ne despărţim definitiv.

— Te-a împins mai devreme sau nu?

Dee n-a răspuns.

— Fiindcă, dacă te-a împins, e cam nasol, nu-i aşa?

— A fost un accident. N-a vrut să-mi facă rău, sunt sigură.

— Eşti chiar aşa de sigură?

— Mă îngrijorează mai tare cum s-a purtat cu mine înainte de asta, în timpul meciului de kickball, şi chiar mai devreme. De ce s-a schimbat atât de rapid? Acum dă impresia că-i pasă de mine, şi în clipa următoare, ca din senin, e nervos şi se ţine departe.

Mimi a ridicat din umeri.

— Eu nu-i înţeleg pe băieţi. Iar ei nu ne înţeleg pe noi.

— Au! s-a auzit dinspre cabinet.

Apoi:

— Jimmy, aproape am terminat. Stai cuminte!

He sang as if he knew me
In all my dark despair

And then he looked right through me
As if I wasn't there[32].

Dee plângea din nou. Mimi a înțeles că era mai bine s-o lase în pace.

Poate reuşea să ia penarul cu căpşuni înapoi de la Ian înainte ca acesta să facă altceva cu el – să-l vândă sau orice altceva îşi pusese în cap să facă. O să-şi adune toate forțele şi-o să i-l ceară.

În cabinet s-au auzit paşi târşâiți şi Dee a reuşit să se şteargă la ochi înainte ca uşa să se dea în lături şi să iasă un băiețel şontâcăind, bandajat la genunchi şi la cot, urmat de domnişoara Montano, care avea halat alb şi o față pe care niciodată nu se citea altceva decât calmul.

— Înapoi la ore, Jimmy, a zis aceasta. Data viitoare uită-te pe unde mergi. Zău aşa… băieții ăştia, a murmurat ca pentru sine, după care s-a întors către Mimi şi Dee. Şi acum să vedem ce-i cu voi, fetelor. Altă migrenă, Mimi?

— Nu, domnişoară Montano, eu doar am venit cu Dee. Aşa m-a rugat domnişoara Lode. S-a lovit la cap.

— Serios? Dee, vino înăuntru să te văd. A arătat din cap către Mimi. Tu poți să te întorci la ore. Dacă totul e-n regulă, Dee se poate întoarce şi singură. În caz că a pățit ceva, o trimit acasă.

Tonul scurt şi la obiect al domnişoarei Montano şi iscusința cu care luase de pe umerii lui Mimi povara răspunderii erau reconfortante. Venise momentul ca adulții să preia controlul.

Mimi a strâns mâna prietenei ei.

— Ne vedem mai târziu.

Dee a încuviințat şi s-a ridicat pentru a o urma pe asistentă în cabinet.

— Mersi, Mimi.

— Cu plăcere.

Mimi a rămas pe scaun mult timp după ce ele au intrat în cabinet, aşteptând ca Roberta să-şi termine de cântat toată durerea, întrebându-se ce melodie va urma şi dacă aceasta va fi un semn. Nu le spusese lui Dee şi celorlalți, dar uneori, când era

confuză, se uita în jur după semne. Creierul ei procesa întâmplările efervescent; trebuia să-i ofere nişte date care să îl ajute să înţeleagă tot ce se petrecuse în ziua aceea.

Când Dr. John a început să cânte despre cum e să te afli în locul potrivit la momentul nepotrivit, Mimi a încuviinţat din cap. Semnul avea sens: un moment nepotrivit fusese pentru ea întreaga zi. Abia aştepta să se sfârşească.

Note

28. Plastilină.

29. În engleză *blackmailed*.

30. Am auzit c-avea un cântec bun, / Am auzit că avea stil / Aşa c-am venit să-l văd / Şi să-l ascult o vreme – versuri din melodia *Killing Me Softly With His Song*, lansată în ianuarie 1973.

31. Cântând la durerea mea cu degetele lui, / Cântându-mi viaţa cu cântecul lui / Ucigându-mă tandru cu cântecul lui...

32. Cânta ca şi cum m-ar fi cunoscut / În toată disperarea mea adâncă / Şi-apoi s-a uitat ca prin mine / De parcă n-aş fi fost acolo.

PARTEA A V-A
DUPĂ ŞCOALĂ

Mămica mi-a zis că, dacă sunt cuminte,
Îmi ia o păpuşă de cauciuc.
Dar sor'-mea i-a zis c-am pupat un soldat
Şi ea nu mai vrea să îmi ia păpuşă.
Acuma sunt moartă, şi cu mine-n mormânt
Am o păpuşă de cauciuc.

Dee a fost uşurată când clopoţelul a anunţat sfârşitul orelor. Simţea că-l aştepta de ceasuri întregi. Când se întorsese de la asistentă, după ce lipsise de la testul de gramatică, Osei nu-i zâmbise când se aşezase şi o ignorase tot restul după-amiezii. L-a simţit la fel de rece şi când au stat unul lângă altul la ora de artă, în care făcuseră felicitări pentru Ziua Mamei din hârtie glasată, reviste, foiţă de hârtie, sclipici, şnururi colorate şi alte materiale împărţite tuturor grupurilor de bănci. Era extrem de dureros să stai atât de aproape de cineva care se purta cu tine glacial.

Ora de artă era cea pe care Dee o aştepta mereu cu cea mai mare plăcere, pentru că atunci domnul Brabant îi părăsea, fiind înlocuit de doamna Randolph, şi totul devenea mai plăcut şi mai puţin rigid. Puteai vorbi cu prietenii tăi în timp ce meştereai ceva cu mâinile. Doamna Randolph chiar îi încuraja să facă asta.

— Cel mai bine creăm când suntem relaxaţi şi liberi, zicea, fluturându-şi mâinile şi făcându-şi zecile de brăţările metalice să zornăie. Întotdeauna îşi dădea cu un ruj roşu aprins, ce-i depăşea

uşor conturul buzelor şi se infiltra în reţeaua fină de riduri din jurul lor.

— Lumină. Şi pasiune. Asta căutăm. *Comme les Français*[33].

Doamna Randolph fusese de mai multe ori la Paris şi îi plăcea să le amintească lucrul acesta elevilor ei colorându-şi îndemnurile cu expresii franţuzeşti.

Voia ca ei să facă nişte felicitări neobişnuite pentru mamele lor, să nu deseneze pur şi simplu nişte flori lângă mesajul cu „La mulţi ani de Ziua Mamei, dragă mamă“, deja tipărit.

— Uitaţi-vă la toate lucrurile astea pe care le puteţi folosi pentru felicitările voastre, le-a zis. Pipăiţi-le.

A aruncat foiţele de hârtie în aer, a răsfoit grăbită revistele, a fluturat sticluţele cu sclipici argintiu.

— Fiţi inspiraţi. Gândiţi-vă la mama voastră şi la tot ce face ea pentru voi, a adăugat văzând privirile goale ale elevilor. La cât de mult vă iubeşte şi cât s-a sacrificat pentru fericirea voastră. Exprimaţi-vă dragostea pentru ea pe bucata asta de hârtie.

A ridicat una dintre felicitările albe pe care le împărţise.

— Exprimaţi-vă sentimentele şi cinstiţi-vă mama. *Ah, l'amour pour la mère, c'est merveilleux*[34]!“

Dee a chicotit stresată şi a aruncat o privire furişă spre O. El n-a ridicat ochii. Avea chipul încruntat şi atenţia concentrată asupra felicitării. Dee şi-a muşcat buza şi s-a uitat în faţa ei, la Patty, care şi-a ţuguiat buzele în semn de compasiune.

— Ce-ţi mai face capul? a întrebat-o tăios, aruncându-i o privire încruntată lui O., ca pentru a-i aminti lui Dee că ar trebuie să fie furioasă pe el.

Lângă ea, O. s-a crispat.

Aşa era, şi-a amintit. Ar fi *trebuit* să fie furioasă – avea tot dreptul să fie. El o împinsese şi o rănise, ceea ce nu era corect. El ar trebui să-i spună că-i pare rău. Ea ar trebui să se uite furibundă la el, să insiste să se mute în altă parte, ca să nu fie nevoită să stea lângă el – poate, să se mute pe locul gol al lui Casper, din următorul grup de bănci. Alte fete aşa ar proceda.

Blanca ar face mare tevatură şi ar savura agitația pe care ar putea s-o facă, în mod legitim.

Şi totuşi, Dee nu se simțea furioasă, ci vinovată – ca şi cum ea ar fi trebuit să-i ceară scuze lui, şi nu invers. Simțea că el avea tot dreptul să fie supărat pe ea, să țipe şi s-o trimită la plimbare. Era negru şi ei îl trataseră toată ziua ca atare, altfel decât ar fi tratat un alt elev nou-venit. Dee ştia că ea însăşi îl găsise interesant pentru că era negru, şi ăsta nu era neapărat un motiv destul de bun să placi pe cineva – pentru culoarea pielii lui. S-a uitat la mâinile lui, de culoarea cafelei de dimineață a tatălui ei, ce tăiau cu o foarfecă o formă într-o coală de hârtie roşie glasată, care arăta ca o inimă uşor strâmbă. Avea unghiile lungi, pătrate şi foarte rozalii.

— Dee?

Patty continua să se uite la ea şi Dee a tresărit.

— Sunt bine. N-am nimic la cap.

A luat grăbită un şnur albastru, fără să ştie ce să facă cu el.

— Pe cine-avem noi aici?

Doamna Randolph ajunsese, surescitată, la grupul lor de bănci.

— Măi, măi, avem un nou elev! Altfel, sigur mi-aş fi amintit de tine!

I-a zâmbit lui O. Avea ruj pe dinții mari din față.

Osei s-a oprit din tăiat, dar n-a ridicat privirea.

— Da, doamnă.

Doamna Randolph a râs.

— Ei, nu-i nevoie să fii aşa protocolar cu mine! Cum te cheamă?

— Osei.

— Ce nume interesant! Ei bine, Osei, mie poți să-mi spui Kay. Doamna Randolph se tot chinuia să-i facă pe elevi să-i spună pe numele mic, însă nimeni nu îndrăznea. Aici nu avem o ierarhie. În artă nu există niciodată aşa ceva. Nu există decât expresie. Iar azi ne exprimăm dragostea şi respectul față de mamele noastre. Cum ai de gând să faci felicitarea pentru ea?

Dee ar fi vrut să-i spună lui O. să nu-şi facă griji, deoarece doamna Randolph le acorda fiecăruia dintre ei la un moment dat genul ăsta de atenție jenantă. Trebuia doar să scrâşneşti din dinți şi să laşi valul interesului ei să te scalde, pentru ca apoi, după ce trecea mai departe, să te laşi pe spate în voie şi să râzi de ea. Dar fireşte că Dee nu-i putea spune aşa ceva, când el o trata cu evidentă răceală.

O. a ridicat privirea spre doamna Randolph şi a zis:

— Fac nişte căpşuni pentru ea. Sunt fructul ei preferat.

Lui Dee i s-a strâns stomacul. Doamna Randolph a bătut din palme.

— *Formidable*! Să alegi ceva care-i place – e minunat! Te rog să nu te simți constrâns de materialele aflate la dispoziție. Nu trebuie să foloseşti nici foarfeca, dacă nu vrei. Poți să rupi pur şi simplu căpşuni din hârtie! Vrei să le rupi?

Se părea că liniile curate o deranjau pe doamna Randolph mai tare decât dezordinea.

Osei şi-a coborât privirea şi a început iar să taie.

— Folosesc foarfeca.

— Sigur, sigur! a zis doamna Randolph stresată, cu o voce ascuțită. *Super*! Aşa, Dee, tu ce faci acolo? Cum ai de gând să-ți sărbătoreşti mama?

— Eu… eu…

Dee se juca stresată cu şnurul din mână, pe care îl răsucise de atâtea ori până când acesta devenise un cerc pufos. Habar n-avea ce să facă pentru mama ei. Doamna Benedetti nu era genul de mamă pe care să o „sărbătoreşti“.

— Afine! a exclamat doamna Randolph. Afinele sunt fructul preferat al mamei *tale*? Poate că asta o să fie masa fructelor. Osei, o să lansezi un curent!

S-a uitat optimistă la felicitările lui Duncan şi Patty, sperând, poate, să vadă pe ele desenate banane ori portocale. Însă Duncan adormise cu capul pe brațe; în vreme ce domnul Brabant nu i-ar fi permis niciodată să doarmă în clasă, doamna Randolph era ceva mai îngăduitoare. Patty se chinuia să facă o floare din foiță

de hârtie pe care fetele învățaseră s-o facă în urmă cu un an, de la altă profesoară, mai tradiționalistă. Preț de o clipă, doamna Randolph a fixat-o cu o expresie care sugera că-i vine să înşface floarea de la Patty şi s-o facă bucățele. S-a mulțumit să zâmbească veselă şi s-a întors către un alt grup de bănci.

— Şi aici ce-avem? Legumele preferate?

A început să râdă în hohote asurzitoare şi Dee s-a crispat.

Dacă Duncan ar fi fost treaz şi ar fi fost abia începutul orelor, când ea şi Osei încă erau fericiți împreună, ei patru, chiar şi Patty cea afectată, ar fi râs de doamna Randolph – i-ar fi imitat vocea şi i-ar fi recitat cuvintele zile întregi, iar acestea ar fi devenit glumele doar de ei ştiute.

Dar n-au zis nimic, ci au continuat să lucreze cu perseverență la felicitările lor, în timp ce Dee îşi auzea colegii amuzându-se relaxați.

Patty a cerut voie la baie şi, când s-a întors, n-a venit imediat la banca ei, ci a mai zăbovit cu amicii ei din capătul opus al clasei, comparând florile şi evitând grupul ei cel posac. Dee a vrut s-o implore să vină înapoi sau să-i dea un şut lui Duncan să se trezească, doar ca să aibă nişte colegi-tampon între ea şi Osei. Dar pentru că n-a făcut nici una, nici alta, au rămas amândoi bățoşi, fiecare pretinzând că celălalt nu se afla acolo.

S-a uitat cu coada ochiului la felicitarea lui, care prindea formă – un mănunchi de trei căpşuni lipite pe partea din față a felicitării, inițial albă, acum colorată în roz, precum penarul lui. În interior se vedea scris cu o caligrafie îngrijită, care părea europeană, cu literele D, G şi F amplu rotunjite: „Dragă mamă, îți doresc la mulți ani de Ziua Mamei. Fiul tău, Osei“.

De-asta era supărat – din cauza penarului? Dee s-a întrebat unde l-o fi uitat. Scotocise pe furiş în bancă atunci când se întorsese de la asistentă, sperând că a reapărut cumva, însă penarul nu era acolo. Deşi Osei nu întorsese capul, era sigură că el ştia ce caută. Oare îl scăpase pe undeva? Trebuia să caute în cutia destinată obiectelor pierdute.

Cu zece minute înainte de terminarea orelor, doamna

Randolph a bătut din palme şi le-a cerut elevilor să-şi lase felicitările pe bănci şi să se plimbe prin clasă ca să le vadă şi pe ale celorlalți, înainte de a face curat. Dee a sărit în picioare, uşurată. Ultima jumătate de oră i s-a părut o pedeapsă pentru un păcat despre care nu avea habar. Şi sfârşise prin a face o felicitare stupidă cu afine pe copertă, când mama ei nici măcar nu mânca afine. Parcă ar fi copiat felicitarea lui Osei.

Şi el părea nerăbdător să scape din grupul lor de bănci. În timp ce se plimba prin clasă, admirând florile din foiță de hârtie şi desenele cu flori şi câteva fructe (fără nici o legumă), Dee şi-a dat seama că ştia în fiecare secundă în ce parte a clasei se afla el față de ea. În curând, i s-a părut că el a dispărut complet, până când, în cele din urmă, l-a găsit în colțul de lectură, stând pe un fotoliu-puf şi răsfoind o revistă *Mad* lăsată de cineva acolo.

— Osei, trebuie să strângem, înainte să sune clopoțelul.

El a dat vag din cap, după care s-a ridicat şi a pornit greoi spre băncile lor. Dee şi-a amintit ce încrezător străbătuse curtea de dimineață. Unde îi dispăruse acea încredere?

În timp ce strângeau cot la cot resturile, aruncând hârtia, cariocile, sticluțele de lipici şi şireturile într-o cutie de carton, Osei a zis coborând vocea:

— Te aştept în curte după ore.

Dee a dat din cap stresată. Mama ei o aştepta acasă, dar avea să-i spună că a rămas după ore să sară coarda.

Când a sunat clopoțelul, a şoptit:

— Vin imediat.

Apoi a ieşit grăbită din clasă şi a pornit pe hol spre locul unde se afla cutia cu obiecte pierdute, în fața biroului directoarei.

Când a îngenuncheat ca să scotocească printr-un talmeş-balmeş de jachete identice albastre, amestecate cu câte un pantof sport, Dee a auzit-o pe doamna Duke la telefon:

— Nu, adevărul e că n-a făcut nimic rău. Nimic care să merite să fie pedepsit. Dar a fost implicat într-un incident cu o fată… Nu, nu genul ăla de chestie, fata a căzut şi s-a lovit la cap.

Pauză.

— Am vrut doar să ştiţi asta.

Pauză.

— Înţeleg. Sigur că durează până te acomodezi la o nouă şcoală, mai ales pentru cineva în… situaţia fiului dumneavoastră. Poate că nu e obişnuit să se poarte aşa cum aşteptăm noi de la copiii noştri.

Pauză.

— Nu, nu vreau deloc să sugerez…

Pauză.

— Sigur că da. Nu vreau să sugerez că nu v-aţi făcut bine treaba. Haideţi să-i dăm, pur şi simplu, timp să se acomodeze, de acord? Vom fi cu ochii pe el.

Pauză.

— Nu va fi nevoie. Haideţi să mai aşteptăm vreo două săptămâni, doamnă Kokote, şi mai vorbim, de acord? Acum mă scuzaţi, a sunat clopoţelul şi am o şedinţă cu profesorii. La revedere. După ce a pus telefonul în furcă, a zis în şoaptă: Dă-mi putere, Doamne!

Secretara şcolii, care lucra în biroul alăturat, a chicotit.

— V-a luat cam tare, aşa-i?

— Nişte snobi, aşa le spun eu. Slavă Domnului că nu rămâne la noi decât o lună. Să se spele pe cap cu el următoarea şcoală.

— Credeţi c-a împins-o pe Dee Benedetti?

Dee a încremenit. Dacă se mişca, secretara avea s-o vadă.

— *Ştiu sigur* c-a împins-o. Mi-au spus mai mulţi copii care l-au văzut. Dar Dee nu vrea să recunoască şi ar fi aiurea să-l acuzăm fără mărturia ei.

— Măi, să fie, i-a cam sucit capul, nu-i aşa? I-a cultivat gustul pentru cacaua cu lapte?

Doamna Duke a mormăit:

— Cum s-ar zice.

— N-o să ţină. Puştii ăştia se împrietenesc în prima pauză şi se despart la prânz. E vârsta.

— Nu ştiu. Diane mi-a zis că Dee şi-a desfăcut cozile şi l-a lăsat să-i atingă părul. Mama ei n-o să fie prea încântată. Mi-e

cam groază să pun mâna pe telefon. Ştii şi tu cum e doamna Benedetti.

— O, da! Secretara a râs din nou. Dar totuşi Dee n-a încălcat nici o regulă, nu? Aşa că nu sunteți obligată să-i sunați mama.

— Ba da, ca să-i spun de cucuiul din cap. Dar ajunge dacă-i spun că s-a împiedicat. Nu e nevoie s-aduc vorba despre băiat, slavă Domnului. Nu contează. Sunt sigură c-o să-l prindem până la urmă la cotitură, cu sau fără Dee.

Atunci, secretara a ridicat ochii şi a văzut-o lângă cutia cu obiecte pierdute.

— Ce faci acolo, Dee?

— Nimic! Căutam ceva. Dar nu-i aici.

Când Dee s-a ridicat în picioare, a auzit scârţâitul unui scaun şi paşi, apoi doamna Duke a apărut în uşă, precedată de o dâră de parfum. Părea surprinsă.

— Dee, ai tras cu urechea?

— Nu, doamnă Duke. Căutam ceva în cutie.

— Ce căutai?

— Un… penar.

Dee n-a găsit puterea de a se uita în ochii ei, aşa că şi-a fixat privirea asupra colierului ei de perle. Doamna Duke mai purta o broşă cu păianjen sau, iarna, o broşă în formă de fulg de nea, bătută cu ştrasuri.

Dee şi prietenii ei îi spuneau „Păienjenica“, „Fulguleț“ sau „Perluța“, în funcție de ce purta.

— Cum arată?

— E roz, cu căpşuni pe el. Dar nu-i aici. E… pierdut.

— Bine. Atunci poți să pleci.

Dee s-a grăbit să plece, dar s-a oprit când doamna Duke a strigat în urma ei:

— Ia stai o clipă!

Dee s-a întors.

— Da, doamnă Duke?

Directoarea şi-a încrucişat brațele la piept, aşa cum obişnuiesc adulții atunci când se adresează copiilor.

— Ce-ți face capul?

— Bine.

— Mă cam îngrijorezi, Dee. Mă îngrijorează gândul că poate nu ne-ai spus tot adevărul despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

Dee s-a strâmbat.

— Ba *spun* adevărul. M-am împiedicat şi am căzut.

— Eşti sigură?

— Da.

Doamna Duke i-a susținut privirea, timp în care Dee a strâns din buze şi şi-a scos bărbia înainte. În cele din urmă, directoarea s-a întors cu spatele.

— Bine. Atunci aşa o să-i spun mamei tale, a zis peste umăr. O sun chiar acum. Tu du-te acasă!

În timp ce străbătea holul, Dee s-a cutremurat gândindu-se ce-ar zice mama ei dacă ar şti ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea. Ajungând la ieşire, s-a oprit. Osei aştepta lângă scările de cățărat. Dee a tras adânc aer în piept şi a păşit afară.

*

Ian nu se ducea niciodată direct acasă, decât dacă ploua. Acasă n-avea ce face. Frații lui mai mari veneau mult mai târziu şi oricum nu aveau nici un chef de vreo activitate cu el. De fiecare dată când ieşea în cartier, ca să dea la coş, să arunce cu mingea de baseball sau să joace „loveşte cutia“[35], observa că, după sosirea lui, ceilalți copii începeau să-şi găsească scuze ca să plece, zicând că au teme de făcut sau că i-a trimis mama să cumpere ceva. Într-o zi, Ian plecase să se plimbe cu bicicleta şi-i găsise pe aceiaşi băieți care părăsiseră parcul cu zece minute în urmă adunați iar pe un teren viran, ca să-şi continue jocul de softball fără el. Atunci se ascunsese, prea umilit pentru a-i lăsa să-l vadă. Însă trecuse numele fiecăruia pe o listă din mintea lui, pe care o revedea sistematic şi, în următoarele câteva săptămâni, îi pedepsise pe rând. Nu cu agresivitatea lui obişnuită; nu-i tapase de bani, nu le făcuse rău fizic şi nici nu-şi făcuse simțită

prezența. De data asta îi taxase mult mai rău şi mai hoţeşte – le tăiase anvelopele de la biciclete, le pipăise câte o soră în mulțime, le aruncase cu vopsea în bancă în timpul pauzei.

Prefera să rămână în curtea şcolii după ore. Deşi mulți copii plecau acasă, aceasta rămânea deschisă încă o oră pentru cei care voiau să rămână şi să se joace, sub supravegherea unuia dintre profesori. Astăzi, de serviciu era domnişoara Lode. Îi convenea lui Ian, pentru că ea se temea prea mult de el ca să se bage în treburile lui. În clipa asta tocmai vorbea cu părintele unui elev din anii mici, care oricum n-avea treabă cu terenul celor mari. În curând, domnişoara Lode avea să se aşeze şi să citească o carte, ridicând din când în când privirea.

Ian l-a zărit pe O. lângă scările de cățărat – un schelet alcătuit din bare metalice fixate cu şuruburi în unghiuri drepte, ce alcătuiau forme paralelipipedice, până la o înălțime de aproape patru metri, posibil de escaladat din toate direcțiile. Mai erau alți câțiva elevi în jur, însă nici unul pe instalația de cățărat. Poate că-l evitau pe băiatul nou-venit.

Ian a pornit spre el, fără să se grăbească. Nu era nevoie; i-ar fi ştirbit din demnitate. În schimb, s-a oprit câteva clipe lângă fetele care săreau inevitabila coardă dublă, acum eleve de toate clasele. Mimi era şi ea cu ele; stătea cu fața spre o elevă de-a patra, care sărea în timp ce fetele celelalte cântau sacadat:

Mămica mi-a zis că, dacă sunt cuminte,
Îmi ia o păpuşă, de cauciuc.
Dar sor'-mea i-a zis c-am pupat un soldat
Şi ea nu mai vrea să îmi ia păpuşă.
Acuma sunt moartă şi cu mine-n mormânt
Am o păpuşă, de cauciuc.

N-a mai stat să se uite – era prea mică să aibă sâni care să tresalte când sărea. În timp ce el pleca, ele continuau să scandeze.

Ian s-a dus la un grup de băieți care se jucau cu bilele şi s-a postat în aşa fel încât umbra lui să cadă fix în cerc. Băieții au

ridicat privirea, iritați și gata să se plângă, dar n-au zis nimic când și-au dat seama cui îi aparținea umbra. Ian a rămas lângă ei suficient cât jucătorul să rateze, apoi a plecat mai departe.

Nu ajunsese încă la locul de cățărat când Rod l-a prins din urmă. Ochiul lui negru ieșea și mai tare în evidență după cele câteva ore în care se umflase. Rod începea să-l calce serios pe nervi, chiar de dinainte de ziua respectivă. Nu venise momentul să-și ducă propriile lupte, să-și câștige propriile iubite? Nu învățase destul de la Ian, ca să se descurce și singur? Îi fusese tovarăș mult prea mult timp, și Ian prefera să facă totul singur acum.

— Omule, nu pricep ceva, a început Rod.

Când Ian și-a văzut de drum, Rod a alergat în fața lui și i-a tăiat calea ca să-l determine să se oprească. Deși furios la culme, Ian a făcut un efort și s-a abținut să-i tragă una în piept. Rod nu era important; trebuia să-și păstreze calmul, pentru că avea treabă cu altcineva.

— Mi-ai promis c-o să fiu cu Dee, a continuat Rod, tânguindu-se. Dar acum nu mai știu cu cine mă bat. Cu el sau cu el?

Și-a fluturat un braț scheletic spre O., aflat lângă locul de cățărat, și celălalt către Casper, care bântuia prin fața intrării în sala de sport, unde domnișoara Lode nu-l putea vedea. Ian a zâmbit în sinea lui. Casper, băiatul de aur, descoperise cu întârziere cum era să încalci regulile. Fusese suspendat; acum ar fi trebuit să se afle pe partea cealaltă a străzii, pedepsit de părinții lui – lipsit de toate privilegiile, cu alocația sistată, căci era greu de crezut că părinții lui aveau să-l altoiască bine cu cureaua, așa cum merita. Însă, în loc de asta, se întorsese la școală și o aștepta, probabil, pe Blanca. Acum, că văzuse cum era să fii băiatul cel rău, continua pe acest drum.

— Nici măcar nu pricep de ce l-am stârnit pe Casper să sară la mine, a adăugat Rod. El e cu Blanca, toată lumea știe. I-ai văzut pupându-se în pauză. De ce m-ai pus să mă iau de el? *El* – a fluturat iar mâna spre O., care s-a încruntat – e prieten cu Dee.

Şi a lovit-o! Cu *el* ar trebui să mă bat.

A strâns din pumni într-un gest de bravadă, care n-a fost suficient ca să ascundă frica faţă de rival, în timp ce-l contempla.

— Totuşi, nu ştiu… S-ar putea s-o încasez şi mai rău decât de la Casper.

— Probabil că da, a fost de acord Ian. Dar nu-ți face griji, cred că totul o să se schimbe curând. Mai ai puțină răbdare. Şi lasă-l pe O. în grija mea.

A pornit iar către locul de cățărat, dar s-a oprit în clipa în care Rod a dat să-l urmeze.

— Mă duc singur.

Rod a rămas în spatele lui, ca un animal rănit, lăsat în urmă. Ian trebuia să găsească o cale de a scăpa de el. Mâine. Azi avea alt țel, mai important.

O. nu-l scăpase din ochi. Când Ian a ajuns lângă scări, a zis:

— *El* ce mai vrea?

Ian s-a aşezat pe o bară de metal şi s-a rezemat cu mâinile de ea.

— Rod? Nimic. Nu vrea nimic.

O. se uita acum la Rod, care se furişa înspre corabia de piraţi.

— Mie nu mi se pare. Ce vrea de la mine?

Ian s-a lăsat pe spate în cadrul metalic.

— Rod o place pe Dee. Aşa că e gelos. Monstrul cu ochii verzi, zice tata. Şi – Ian a procesat gândul o clipă, apoi s-a hotărât să-l exprime – şi Dee îl place.

O. s-a îmbăţoşat şi privirea i-a devenit sălbatică.

— Cum? Şi pe el?

Ian a zâmbit în sinea lui. O. era într-un asemenea hal, încât credea orice – până şi faptul că un nimeni slăbănog ca Rod i-ar fi putut capta interesul lui Dee.

— Se pare că ți-ai ales fata greşită. Îți puteam spune şi eu asta.

O. şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a băgat mâinile la subraţ. Părea să facă eforturi să-şi ţină în frâu mânia.

— Ea m-a ales pe mine. A tăcut. Se întâlneşte cu mine aici

într-un minut. Tocmai voiam să-i spun că e OK. Că nu mai sunt supărat pe ea. Dar nu pot să am încredere în ea, nu-i aşa?

S-a uitat la Ian ca şi cum avea nevoie să-i aducă cineva aminte despre ce a fost vorba.

Aşa că Ian i-a amintit.

— Penarul, nu mai ştii? De unde îl avea Casper?

Chiar în timp ce-a rostit cuvintele, a ştiut că puterea penarului va exista doar atâta timp cât nimeni nu punea întrebări legate de el. În clipa în care O. sau Dee îi întrebau pe Casper sau pe Blanca de unde aveau penarul, implicarea lui Ian va ieşi la iveală. Asta era hiba din planul lui – şi n-avea cum să evite aflarea adevărului. Răul trebuia făcut acum, şi să fie atât de mare, încât pe urmă să nu mai conteze ce rol a jucat Ian.

În clipa aceea, Blanca a ieşit în fugă din şcoală şi a dat colţul spre zona ferită în care o aştepta Casper, lângă sala de sport. Când s-au îmbrăţişat, Blanca şi-a lăsat rucsacul să cadă pe jos. Se vedea puţin din penarul îndesat în buzunarul exterior deschis.

— Ce-a zis Dee despre penar când ai întrebat-o?

O. s-a întunecat la faţă.

— A zis că e acasă.

— Şi – Ian a arătat din cap spre Blanca şi penar – atunci de ce te minte Dee? Fiindcă i se pare că nu contează dacă te minte, pentru că n-ai să te prinzi? Fiindcă eşti un prost?

N-a mai adăugat şi „fiindcă eşti negru“. N-avea nevoie. O. ajunsese singur la concluzia asta. Întreaga lui fiinţă părea că se surpă, ca un castel de nisip de pe plajă, ce se prăbuşeşte înspre interior.

— Nu spune asta.

— Sunt doar sincer. De obicei, Dee e o fată drăguţă. Încerc să pricep ce-a apucat-o şi de ce. Vezi tu, ea nu-i obişnuită cu negrii. Aşa că poate doar te încearcă, aşa cum încerci o nouă aromă de îngheţată.

O. a închis ochii. „Ajunge“, s-a gândit Ian. „Am zis destul. Şi la momentul potrivit.“

— Uite că vine Dee, a zis. Vă las singuri.

*

În trecut, când copiii îi ziceau sau îi făceau diverse lucruri – îi lăsau banane pe bancă, sau țipau tare ca maimuțele, ori îşi şopteau unii altora că O. miroase altfel decât ei, sau îl întrebau dacă bunicii lui au fost sclavi –, Osei păstra suficientă distanță față de ei pentru a se proteja de lovitură, ca să nu-l doară. Adesea era chiar în stare să pufnească în râs şi-i povestea totul lui Sisi mai târziu, amuzându-se pe seama ignoranței lor sau a lipsei de creativitate din prejudecățile lor.

— Dar ei chiar nu sunt în stare să inventeze ceva mai original decât comparația cu maimuța? îi spusese surorii lui. De ce nu-mi zic panteră? E mai neagră decât o maimuță.

Sisi chicotise.

— Fiindcă spălăciților le e frică de Panterele Negre. Ridicase pumnul în semn de salut.

Din anumite puncte de vedere, rasismul pe față, bazat pe neştiință, era mai uşor de suportat. Insinuările mai subtile erau cele care-l deranjau cel mai tare. Copiii care erau prietenoşi cu el la şcoală, dar nu-l invitau la zilele lor de naştere, nici atunci când invitau toată clasa. Conversațiile ce amuțeau subit în clipa în care el intra într-o încăpere, o scurtă pauză rezervată prezenței lui. Remarcile făcute, urmate de adăugirea: „A, nu mă refeream la tine, Osei. Tu eşti altfel“. Sau un comentariu de genul „E negru, dar e deştept“ şi incapacitatea de a înțelege că i se aducea o jignire. Presupunerea că era mai bun ca alții la sport fiindcă aşa *sunt* negrii, lucru valabil şi la dans sau la comis fărădelegi. Felul în care lumea vorbea despre Africa de parcă era o singură țară. Incapacitatea de a-l deosebi pe un negru de altul, care făcea ca Muhammad Ali să fie confundat cu Joe Frazier, Tina Turner cu Aretha Franklin sau Flip Wilson cu Bill Cosby, deşi nici unul dintre ei nu semăna câtuşi de puțin cu celălalt.

Era mai supărat pe sine decât pe Dee. Pentru foarte scurt timp – o dimineață – lăsase garda jos, îşi îngăduise să creadă că ea e altfel, că îl place pentru ceea ce e, şi nu pentru ce reprezintă – un băiat de culoare exotic, altfel decât ceilalți; un teritoriu

necunoscut ce merita explorat. O privea acum traversând curtea şi apropiindu-se de el şi-şi simţea emoţiile alternând între tristeţe, mânie şi milă. Dacă ar fi ignorat spusele lui Ian, ar fi putut avea trăiri pozitive: recunoştinţă pentru atenţia ei, atracţie fizică, deschidere faţă de interesul ei. Dar cum putea să ignore povestea cu penarul? Minciuna care schimbase totul. Îşi deschisese sufletul în faţa lui Dee şi deja nu mai putea avea încredere în ea. Brusc, şi-a dorit ca Sisi să fie acasă, pentru ca el să-i poată spune: „De ce e atât de dureros să fii negru?“

„Întoarce-te în Africa, frăţioare!“ i-ar fi răspuns ea, „acolo unde e normal să fii negru şi unde se face mişto de pielea albă“.

Era tentant. Probabil că părinţii lui ar fi fost foarte încântaţi dacă le-ar fi cerut să-l trimită la un internat din Ghana.

— Hei, a zis Dee când a ajuns lângă el, şovăitoare şi temătoare.

O. şi-a schimonosit gura într-un rânjet neplăcut.

— Unde-ai fost? a întrebat-o, iar tonul i-a răsunat mai imperios decât simţea că era cazul.

— Nicăieri. M-am… uitat după ceva în cutia cu obiecte pierdute.

Dee nu prea avea chef să răspundă, îşi ferea privirea şi se simţea groaznic.

— Ce-ai pierdut?

A urmat o tăcere care i-a spus tot ce voia să ştie, în timp ce o privea şi o vedea cum se chinuia să găsească ceva de spus, iar chipul ei se făcuse străveziu. O altă minciună avea să îi urmeze acum celei dintâi.

— Un… pulover. Cred că l-am lăsat în curte când am sărit coarda dublă ieri.

— Şi l-ai găsit?

— Nu.

— Poate l-ai lăsat acasă.

Dee a rămas tăcută.

— Eşti sigură că nu căutai altceva?

Dee a încremenit.

— Ce vrei să spui?

Osei a arătat din cap către Blanca şi Casper, aflaţi lângă sala de sport.

Ea stătea în poala lui, cu braţele în jurul gâtului lui, vorbind şi râzând, şi O. a simţit o împunsătură adâncă de invidie când fericirea lor l-a străpuns ca o suliţă.

— Ce-i cu ei?

— Uită-te la rucsacul Blancăi!

Dee a mijit ochii.

— Nu ştiu la ce-ar trebui să mă uit.

Era greu să-l zărească din locul în care erau; trebuia să ştii exact ce cauţi.

— Urcă-te pe scara de căţărat, o să vezi mai bine de-acolo.

Osei s-a suit pe barele de metal.

Dee şovăia, rămasă jos.

— De ce nu-mi spui, pur şi simplu, după ce să mă uit?

— Vino sus! a stăruit Osei.

Ea a rămas jos, ezitând.

— Dee, dacă nu vii aici, sus…

Dee a început să se caţăre încet, cu grijă, şi, odată ajunsă sus, s-a aşezat pe una dintre barele de metal şi s-a ţinut bine de alte două.

— Cândva, într-a patra, am rămas înţepenită aici. A trebuit să mă dea jos domnul Brabant. L-a fixat cu privirea aşteptând ca el să zică ceva şi a fost dezamăgită când a văzut că nu spune nimic. Aşa că e mare lucru că m-am urcat aici, pentru tine, a adăugat. Ce anume ai vrut să văd?

— Uite, acolo! Uită-te la buzunarul de la rucsacul Blancăi! Asta căutai?

Dee s-a uitat lung, apoi s-a prins şi mai strâns de bare.

— Dar cum a ajuns acolo?

— Mi-ai spus că l-ai uitat acasă în pauza de prânz.

— Aşa am crezut.

— Pe bune… chiar aşa?

Dee a oftat.

— Nu ştiam unde e.

— Aşa că m-ai minţit.

— Am… am crezut c-am să-l găsesc… că l-am lăsat undeva şi am să-l găsesc. N-am vrut să te supăr spunându-ţi că nu ştiu unde e.

— Deci asta căutai în cutia cu obiecte pierdute.

Dee a încuviinţat din cap.

— Ştiam că e al surorii tale şi că n-o să te bucuri dacă afli că l-am pierdut. Am încercat să-l găsesc, ca tu să nu fii nevoit să ştii că l-am pierdut.

Preţ de o fracţiune de secundă, Osei a crezut-o. A vrut s-o creadă, şi Dee părea sinceră, ba chiar părea că regretă. Apoi, cu coada ochiului, O. a surprins o mişcare. Ian stătea pe corabia de piraţi cu Rod; îşi bălăngăneau picioarele în afară, legănându-şi-le în faţă şi în spate.

— Sau spui doar aşa, a insistat el.

— L-am căutat!

— Atunci cum a ajuns la Blanca?

— Habar n-am. Hai s-o întrebăm.

— N-am nevoie s-o întreb, ştiu deja. Îl are de la Casper, care îl avea de la tine. I-ai dat penarul surorii mele unui alt băiat.

— Nu! De ce i l-aş fi dat lui Casper?

S-a uitat la el bulversată, cu o licărire de mânie stârnită de trucul ieftin pe care-l folosise pentru a-i răstălmăci cuvintele. Dacă n-ar fi fost atât de furios, i-ar fi fost ruşine de el însuşi.

— Mă înşeli, nu-i aşa? Te vezi cu Casper.

— Poftim?!

— Probabil că erai deja cu el şi înainte de ziua de azi. Probabil că toţi ştiu asta şi se amuză să vadă cum îl minţi pe băiatul cel negru.

S-a uitat în jur prin curtea care se transformase într-un câmp de bătălie cu mulţi duşmani.

— Osei, nu!

— Ian e singurul care-a avut bunul-simţ să fie cinstit cu mine. Măcar mi-a spus ce se întâmplă, de fapt.

— Ian? Ce treabă are…

Expresia de pe chipul lui Dee a trecut de la uluire la revelație bruscă. A clătinat din cap.

— Ştii că nu trebuie să crezi întotdeauna ce spune Ian. El face ce face ca să iasă tot timpul în câştig.

— Nu încerca să te aperi vorbindu-i de rău pe alții.

— Dar…

Dee a făcut un efort vizibil de a-şi veni în fire.

— Osei, n-am fost niciodată cu Casper, a zis prudentă. Îl ştiu de-o viață, dar nu simt pentru el ce simt… ce-am simțit pentru tine. Şi uite – a arătat către Casper şi Blanca –, vezi şi tu că e cu Blanca.

O. a urmărit-o cu atenție găsindu-şi cu greu cuvintele şi a păstrat un moment de tăcere înainte a spune:

— De ce mi-ai vorbit atât de mult despre el?

— Fiindcă ți-ar putea fi prieten bun. Te-ar putea ajuta. Ian a zis… Dee a amuțit.

— Ian a zis că ce?

Însă Dee se uita lung la corabia de pirați, unde Ian şi Rod aruncau relaxați cu pietricele în băieții care se jucau cu bilele.

Pe Osei l-a copleşit iar mânia şi a fost atât de supărat să vadă că atenția ei se mută de la ceea ce era cu adevărat important la alte persoane, încât i-a venit s-o scuture bine. A dat s-o apuce de braț, dar Dee cobora deja pe bara de dedesubt, astfel că n-a reuşit s-o ajungă.

— Dee! a zis.

Ea a continuat să coboare şi, când a ajuns jos, a pornit cu paşi mari spre corabie, acolo unde se afla Ian.

— Tu să nu-mi întorci spatele şi să pleci, Dee! a strigat O.

Tonul lui i-a făcut pe băieți să ridice ochii de la bilele lor şi pe fete să se oprească din sărit coarda dublă. Fără să vrea, O. le captase întreaga atenție. Însă acum că o avea, o putea folosi ca s-o pedepsească pe Dee.

— Să nu-mi întorci spatele şi să pleci, a repetat, ridicând glasul. Apoi a adăugat un cuvânt pe care îl mai auzise, dar pe

care nu-şi închipuise vreodată c-o să-l folosească sau că o să ştie să-l folosească: Curvă ce eşti!

Cuvântul a căzut în curte ca un tunet. Dacă mai exista cineva care nu fusese atent la el, acum era. Până şi Blanca şi Casper au ieşit din ascunzătoarea unde stăteau şi se pupau ca să vadă ce se petrece.

Dee s-a oprit, cu piciorul din spate încremenindu-i în aer, cu coada împletită coborându-i dreaptă ca o linie pe spate. Rod a sărit jos de pe corabie, însă Ian l-a convins să stea potolit.

În partea opusă a curții, domnişoara Lode şi-a lăsat cartea jos.

— Am auzit cumva…

În clipa în care copiii s-au întors să se uite la ea, i-a privit cu un aer intrigat şi în egală măsură jenat. A înghițit în sec, a plecat capul şi şi-a ridicat iar cartea.

— Voi ştiți că fata asta e o curvă? a şuierat O., adresându-se publicului său: băieții cu bilele, fetele care săreau coarda, Casper şi Blanca, Ian şi Rod.

Se simțea puternic, având în sfârşit genul necesar de atenție. A zâmbit, dezvelindu-şi premolarii; arăta ca un lup care mârâie.

— Ştiți c-a zis c-o să meargă până la capăt cu mine, a continuat el, ridicând iar vocea, aşa cum a făcut-o deja cu Casper!

Blanca a scos un icnet şi a sărit din poala lui Casper în clipa în care acesta a început să clatine din cap.

Dee s-a întors încet, cu ochii mari, cu gura deschisă şi tremurătoare, şi s-a holbat la Osei, aflat în vârful cadrului din bare metalice. A întins mâinile în față, cu palmele în sus.

— De ce spui asta? a țipat.

O. a fost străbătut de un sentiment de vinovăție, dar şansa de a putea, în sfârşit, vorbi şi de a se face auzit a fost mai puternică decât el şi l-a copleşit în aşa măsură, încât abia dacă mai pricepea el însuşi ce spunea acum.

— Mi-a atins chiar şi pula, atât de mult şi-o doreşte. Atât de mult şi-o doresc toate fetele albe!

Băieții cu bilele au strigat, apoi au izbucnit într-un râs nervos.

Dinspre fetele care săreau coarda s-a auzit un oftat colectiv, şi privirea lui Dee a zburat imediat spre ele, spre tribul ei. Erau evident şocate; unele dintre ele îşi duseseră mâna la gură, altele şuşoteau. Apoi au început să chicotească, cu excepția lui Mimi, care clătina din cap de parc-ar fi vrut să scape de o albină insistentă.

Atunci a fost momentul când Dee a simțit că se face bucăți. Cu un țipăt, s-a întors şi a fugit, mai repede decât şi-ar fi imaginat O., plesnind cu picioarele ei asfaltul, în timp ce traversa curtea. S-a chinuit să deschidă poarta ce dădea spre stradă, a reuşit în cele din urmă, a ieşit în fugă şi a trântit-o în urma ei. Când ea a dispărut după colț, Rod a sărit jos de pe corabie şi a pornit cu paşi împleticiți în urma ei, deşi Dee avea un avans prea mare ca s-o poată ajunge.

După plecarea ei, atmosfera din curte s-a schimbat, de parcă soarele ar fi intrat după un nor. Copiii din curte au început să vorbească toți odată.

— Dumnezeule mare! Întâi Casper, pe urmă Dee. Ce se-ntâmplă azi?

— Îți vine să crezi c-a zis asta?

— Îmi vine, da.

— Nu!

— *Pe mine* nu m-ar deranja dacă mi-ar atinge pula.

— Taci!

— Nu, tu să taci!

— Biata Dee!

— Dee n-ar face niciodată aşa ceva. Nu?

— Nu ştiu. De dimineață îl mângâia peste tot.

— Şi la prânz l-a pupat, ați văzut?

— Apropo, ce făceau acolo, la groapa de nisip?

— E cam uşuratică. Întotdeauna mi s-a părut.

— Mda.

Mimi stătea în picioare în mijlocul fetelor care săreau coarda, privindu-l furibundă pe Osei. Blanca îşi încrucişase brațele la piept şi țipa la Casper. Domnişoara Lode nu mai citea, ci se

ridicase de pe bancă, neştiind ce să facă. În mijlocul tumultului general, Ian continua să lenevească pe corabie, zâmbind.

„Cum o să-i pot explica vreodată toate astea lui Sisi?“ s-a gândit Osei. „Ea ar şti ce să le spună albilor ăstora.“

— Negru e frumos, a murmurat.

Niciodată până acum nu vrusese mai tare s-o creadă. În clipa aceea, şi-a dorit să-şi poată pune capul pe umărul surorii lui şi să plângă.

*

În timp ce se uita lung la Osei, Mimi a trăit un déjà-vu, acel sentiment ciudat că ai mai trăit odată toate astea. Era mai degrabă o senzație de familiaritate, îngemănată cu o deconectare de la cursul realității. Uneori, Mimi avea un déjà-vu de câteva ori pe zi şi începuse să i se pară că face un slalom trepidant printre vise întretăiate şi frânturi de realitate. Acum simțea că deja trăise umilința lui Dee şi triumful inoportun al băiatului nou-venit, cățărat pe cadrul din bare metalice, deşi evident că nu era aşa. Dee nu mai fusese niciodată umilită, şi nici Osei triumfător.

S-a frecat pe față ca pentru a-şi şterge din ochi imaginea scenei la care tocmai asistase, după care s-a îndreptat spe cadrul de cățărat. Cu colțul ochiului, l-a observat pe Ian coborând de pe corabie şi a ştiut că n-avea mult timp la dispoziție.

— Osei, de ce minți? a strigat spre el. Ştii că nu-i adevărat.

O. s-a uitat în jos spre ea de la înălțime, ca şi cum ar fi fost noul rege încoronat al cadrului de cățărat.

— Ştiu eu ce ştiu, i-a răspuns. Am dovada.

— Ce dovadă? Sper că una foarte serioasă, ca să spui aşa ceva despre Dee.

— Vino sus şi-o să vezi cu ochii tăi dovada.

O. a arătat spre colțul curții, lângă sala de sport.

Mimi s-a încruntat, întrebându-se ce voia el să spună, dar intrigată că ar putea vedea cu adevărat proba faptului că el avea dreptate. Nu putea suporta acest gând. Era cea mai bună prietenă

a lui Dee aproape de când se ştia; nu voia să descopere că nu şi-a cunoscut deloc prietena.

Dar curiozitatea şi sentimentul că Ian se apropia de ea amenințător au făcut-o să se cațere. Abia se ridicase la circa doi metri şi-l întreba pe O. „La ce să mă uit?“, când a simțit nişte mâini apucând-o de gleznă şi apoi o izbitură viguroasă care a desprins-o violent de barele scărilor de cățărare. A plutit preț de un foarte scurt moment în aer, după care, în cădere, s-a lovit cu putere la ceafă, iar şocul durerii ce i-a inundat trupul a fost atât de copleşitor, încât nici n-a mai simțit când s-a izbit cu capul de asfalt. A văzut stele explodând şi înotând în fața ochilor ei ca nişte mormoloci şi, preț de o clipă, a leşinat.

Când şi-a recăpătat cunoştința, o durea capul, mult mai tare şi mai profund decât orice altă migrenă. A rămas nemişcată, abia respirând. Durerea era atât de acută, încât nici măcar nu putea țipa sau plânge, dar spera că o va inunda, după care se va retrage, ca o maree. Apoi a deschis ochii şi l-a văzut pe Ian stând deasupra ei, cu chipul lipsit de orice expresie, clătinând foarte vag din cap, gest adresat exclusiv ei. Deasupra lui, ca o lună întunecată, la înălțime, pe cadrul de cățărat, se afla chipul îngrijorat al lui Osei.

— Eşti bine, Mimi? a strigat el.

Apoi Blanca l-a dat pe Ian la o parte şi a îngenuncheat lângă ea, aruncându-şi rucsacul de pe umăr, lângă Mimi.

— O, Dumnezeule, Mimi! a țipat aceasta, acoperindu-şi obrajii cu mâinile. Ai murit?

În vremea asta, Casper îl împingea pe Ian mai încolo şi zicea:

— De ce dracu’ ai făcut asta?

Ochii lui Mimi au alunecat către rucsac şi către penarul cu căpşuni îndesat în buzunarul exterior. A făcut abstracție de zarvă şi de țipete, ca să se poată concentra asupra acelor căpşuni aflate atât de aproape de fața ei. Era uşurată că le vede. Nu se aflau acolo unde le era locul, dar nu-şi mai amintea care era acesta. A închis o clipă ochii ca să se gândească.

— E moartă! a auzit-o pe Blanca țipând. Moare chiar acum,

în fața mea!

Mimi n-a deschis ochii ca s-o liniştească şi nici nu i-a spus Blancăi să tacă, ci a zăcut aşa, culcată în întuneric, lăsându-se în voia durerii ce pulsa.

Atunci a auzit vocea domnişoarei Lode strigând la copii să se dea mai în spate, însă glasul acesteia a fost acoperit de cele ale băieților care se certau.

— Cum ai putut să-i faci asta lui Mimi? urla Casper. Uite, ai rănit-o!

— Ia mâna de pe mine, dobitocule! a răspuns Ian. Ce, eşti de la poliția şcolii? Tu vorbeşti? Ochiul vânăt al lui Rod bate-n verde.

— Hei, omule, te-am văzut cu toții cum ai tras-o pe Mimi jos. Ai încurcat-o rău.

— Mai mult decât tine? Nu eşti suspendat? Dacă-mi amintesc bine, elevii suspendați n-au voie să se afle pe proprietatea şcolii. Nici măcar n-ai ce căuta aici. Dacă te văd profesorii, te exmatriculează. Ai îmbulinat-o, *amigo*, aşa că fă-ne un serviciu tuturor şi cară-te dracului.

Mânie. Dispreț. Frică. Viclenie. Stând aşa cu ochii închişi, auzul lui Mimi a devenit atât de amplificat, încât putea să discearnă cea mai mică schimbare a inflexiunii din glasul lui Ian, în timp ce acesta încerca să mute atenția asupra lui Casper. Şi înjura, cum nu mai înjurase niciodată. „De ce m-oi fi încurcat cu el?“ s-a gândit ea. „Pereche nepotrivită ca a noastră nici c-a existat vreodată.“

— Băieți! Încetați! Blanca, dă-te de-aici!

Domnişoara Lode îngenunchease şi o mângâia pe Mimi pe obraz.

Fata a clipit şi a deschis ochii.

— Trăieşte! a țipat Blanca. Cum te simți, Mimi? Te doare ceva?

— Mă doare capul, dar nu simt nimic altceva.

Mimi a dat să-şi mişte picioarele, dar nu-şi dădea seama dacă a reuşit. Se simțea încremenită.

— Rod, fugi şi spune-i doamnei Duke să cheme o ambulanță.

Domnişoara Lode a încercat să pară calmă, dar Mimi îi simțea panica din glas.

— Of, unde-i Richard? El ar şti ce să facă!

Rod se uita în jos, spre Mimi.

— Grăbeşte-te, te rog. Domnişoara Lode a ridicat glasul. Du-te! Şi tu, Blanca, fugi să-l cauți pe domnul Brabant şi spune-i să vină aici!

Blanca şi Rod şi-au venit în fire şi au fugit către intrarea în şcoală. Vederea lui Mimi era din nou înconjurată de o aură pâlpâitoare şi fata ştia că o aşteaptă migrena supremă. Şi-a fixat privirea asupra lui Osei, încă aflat sus, pe cadrul de cățărat. Arăta îngrozitor – pielea lui închisă la culoare căpătase un luciu bizar, cenuşiu. Ea nu ştia că şi negrii pot deveni livizi.

„Regele junglei“, s-a gândit. „Dar e un rege nefericit.“

— Osei, l-a strigat, asta voiai să-mi arăți? Mimi şi-a răsucit capul spre penar, deşi o durea.

O. a încuviințat.

— Mimi, e mai bine să nu vorbeşti acum, a intervenit domnişoara Lode. Pur şi simplu, odihneşte-te. A ridicat iar vocea. Voi, ceilalți, e timpul să vă duceți acasă. Şi Casper, tu ce faci aici? Eşti suspendat!

Însă nimeni nu-i acorda nici o atenție.

— Cum crezi c-a ajuns penarul ăla la Blanca? a zis Mimi.

O. s-a încruntat.

— I l-a dat Casper, după ce l-a primit de la Dee. Mă înşală cu el. Şi el o înşală pe Blanca, la fel ca Dee.

Casper a clătinat din cap.

— Nu, omule, nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu nu sunt prieten cu Dee. N-am fost niciodată. Şi Blanca la fel a zis despre penar şi n-a vrut să audă când i-am spus că nu eu i l-am dat.

Ian a clătinat şi el din cap.

— Nu face asta, i-a zis printre dinți lui Mimi.

Mimi l-a ignorat. Deja îi făcuse rău. Ce-i putea face mai mult de atât?

— Osei, pun pariu că Blanca are penarul de la Ian, care i-a spus că e de la Casper.

Domnişoara Lode se uita de la unul la altul.

— Despre ce tot vorbiți aici? a vrut să ştie.

Osei a privit-o lung pe Mimi.

— De unde ştii?

— Fiindcă eu i l-am dat lui Ian. Dee l-a scăpat din greşeală pe jos şi, în loc să i-l dau ei înapoi, i l-am dat lui.

— Dar de ce? De ce-ai făcut asta?

— Vrei să ştii ce-a făcut Mimi? a început Ian. E o curviştină dată naibii.

— Ian! Nu folosi un asemenea limbaj! Încetați, cu toții! Of, unde e Richard? Unde-i doamna Duke? Nu ştiu ce să fac.

Domnişoara Lode începuse să plângă.

— I-am dat penarul lui Ian fiindcă îl voia, a zis Mimi, adresându-i-se doar lui Osei, şi m-am folosit de el ca să-l conving să se despartă de mine. Altfel aveam să fiu în permanență sub puterea lui, şi nu suportam asta. Îmi pare rău, a adăugat. Nu ştiam că o să-l folosească împotriva ta.

Însă, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Mimi şi-a dat seama că nu era în totalitate adevărat. Atunci când i-l dăduse lui Ian, înțelesese că acesta avea să-l folosească pentru a face rău cuiva.

Osei o privea lung.

„Nici măcar în tine nu pot să am încredere?“ se citea în privirea lui.

Mimi a clipit pentru a-şi şterge lacrimile, copleşită de remuşcare la gândul rolului pe care îl jucase, contrar firii sale. Trebuia să trăiască toată viața cu această vină.

Acum, Osei şi-a îndreptat atenția către Ian.

— De ce-ai făcut asta?

Ian a ridicat din umeri.

— Pentru că pot.

Domnişoara Lode îi ascultase pe copii ca şi cum i s-ar fi dat de rezolvat o problemă de matematică pe care nu ştia de unde s-

o apuce.

— Mimi, cine-i de vină? a şoptit ea.

— Ian, a răspuns Mimi. Toate astea sunt din vina lui Ian.

Domnişoara Lode a tras adânc aer în piept, s-a şters la ochi şi s-a ridicat în picioare.

— Ian, ce-ai de spus în apărarea ta?

— Nimic. N-am nimic de spus.

Ian a strâns şi mai tare din buze, pentru a face limpede faptul că n-are de gând să mai rostească nici un cuvânt. Lui Mimi i s-a părut că arăta exact ca un băiețel prins în timp ce făcea o năzbâtie – un pungaş, s-a gândit ea, toropită – şi care credea că, dacă închidea ochii şi el nu putea vedea pe nimeni, nimeni altcineva n-avea să-l poată vedea. S-a retras câțiva paşi aruncând priviri în stânga şi-n dreapta, de parcă ar fi căutat o cale de salvare.

Paşii grei ai unui adult s-au apropiat de ei.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? l-a auzit Mimi pe domnul Brabant zicând, înainte de a-l putea vedea. Unde-i Dee?

— S-a dus acasă, i-a răspuns Casper. Cred.

— E bine?

— Cred că da.

— Cum adică, „crezi că da“?

Casper a rămas tăcut.

Când chipul nemulțumit al domnului Brabant a apărut în raza ei vizuală, avea cea mai amenințătoare expresie pe care Mimi o văzuse vreodată. Profesorul abia dacă a aruncat o privire spre ea, care zăcea la pământ, şi şi-a îndreptat furia în sus.

— Osei, ce i-ai făcut lui Mimi? Coboară imediat! Te-am avertizat!

Cuvintele lui nu părură să-l afecteze pe O. Băiatul nou-venit a rămas ghemuit în vârful cadrului de cățărat, fixându-şi profesorul cu o privire impasibilă.

O sirenă din depărtare se auzea din ce în ce mai aproape.

— Richard, nu cred că…

— M-ai auzit, băiete?

Domnul Brabant era incadescent, ca un bec pe punctul de a face poc.

— Coboară imediat de-acolo, negroteiule!

Mimi a zvâcnit din cap – singura parte a corpului pe care o putea mişca. Părinții ei o învățaseră să nu folosească niciodată acel cuvânt. Niciodată. În viața ei. Nici măcar să nu-l gândească.

Restul elevilor au rămas nemişcați şi tăcuți, şocați şi transformați în stane de piatră la auzul cuvântului rostit cu voce tare – în afară de Ian, care continua să se retragă încet din scenă.

— Termină! a țipat domnişoara Lode. Se făcuse roşie ca racul. Mimi a crezut că i se adresează lui Ian, însă apoi aceasta a continuat: Încetează imediat! Te rog *să nu* foloseşti acest limbaj, Richard. Nu vorbi *aşa*!

Domnul Brabant n-a dat nici un semn c-ar fi auzit-o şi continua să-l fixeze mânios pe Osei. Băiatul cel nou se mişca acum: nu cobora, ci se ridicase în picioare şi se balansa periculos pe barele din vârful cadrului de cățărat. Se legăna, cu mâinile ridicate, deasupra curții şcolii. Apoi şi-a strâns mâna pumn şi a ridicat-o în aer, în timp ce-l privea lung şi sălbatic pe domnul Brabant. Mimi mai văzuse gestul ăsta şi altă dată, undeva, într-o fotografie.

— Ştiți ce? a zis Osei, nu tare, dar totuşi răsunător. Negru *chiar e* frumos!

— Osei, te rog să te dai jos acum. Glasul calm şi autoritar al doamnei Duke s-a auzit de undeva de dincolo de capul lui Mimi, însoțit de parfumul ei grețos. Cred că am avut parte de suficient spectacol pentru o singură zi.

Osei i-a aruncat o privire.

— Vreți să mă dau jos? a răspuns, la fel de calm.

— Da, te rog.

Şi-a întors privirea către domnul Brabant.

— Şi *dumneavoastră* vreți să mă dau jos?

A rostit cuvintele ceva mai tare.

Deşi domnul Brabant continua să-l sfredelească mânios cu privirea, a încuviințat.

— Bine. Acum am să mă dau jos.

Cu pumnul încă ridicat, O. a început să se balanseze înainte şi înapoi. A fost un accident sau a fost intenționat? Mimi nu era sigură.

— Încetează! a strigat domnul Brabant, deşi în momentul acela înțelesese probabil că nu avea nici o putere.

Mimi voia să adauge: „Să nu ajungi şi tu ca mine“. Fiindcă nu-şi putea mişca deloc picioarele. Probabil că asta fusese ultima ei zi pe terenul ăsta de joacă. Şi Ian… Casper îl apucase de braţe şi-l împiedicase să fugă. Ian urma să fie în mod categoric suspendat, sau chiar mai mult decât atât. Iar Dee… oare se mai putea întoarce vreodată, după tot ce se spusese şi se făcuse în numele ei?

Nu mai rămăsese decât Osei, regele care se legăna pe tronul său. Avea de ales. Mimi şi-a dat seama că deja alesese. Chiar înainte de a plonja, a auzit-o pe domnişoara Lode țipând:

— Nu, Osei, nu face asta!

Apoi, asupra lui Mimi s-a pogorât întunericul, iar scena s-a cufundat în beznă.

Note

33. Ca francezii; în fr., în orig.

34. Ah, dragostea faţă de mamă e minunată; în fr., în orig.

35. O persoană sau un grup de persoane aşază o cutie goală pe un teren de joc. Cu ochii închişi, numără până la cât s-a stabilit cu echipa adversă, iar ceilalți jucători fug şi se ascund. Persoana sau echipa încearcă să găsească jucătorii ascunşi fără să scape din ochi cutia. Orice jucător prins e trimis la „închisoare“, iar restul jucătorilor liberi încearcă să şuteze în cutie înainte să fie scoşi din joc. Dacă reuşesc să şuteze în cutie fără să fie prinşi, îi eliberează pe jucătorii închişi.